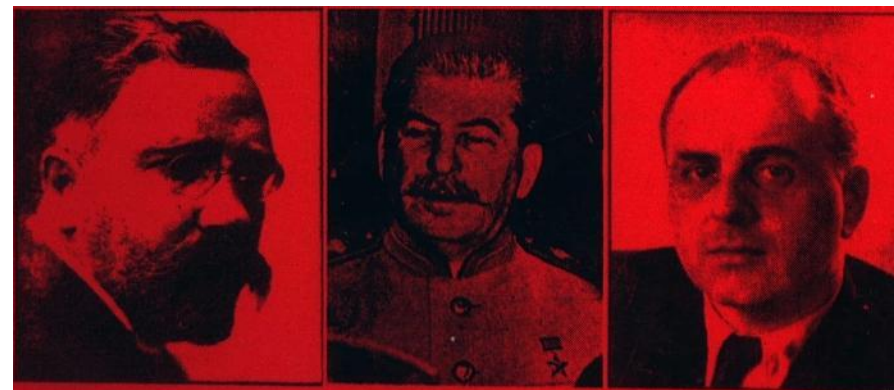

Książka amerykańskiego autora Franka L. Brittona *Za plecami komunizmu*, umożliwia poznanie genezy komunizmu oraz prześledzenie procesu jego tworzenia i rozwoju oraz ukazuje rzeczywistych inspiratorów i twórców tej ideologii. Zawiera nieznane dotychczas Czytelnikowi polskiemu fotografie, dokumenty i fakty. Książka Brittona w skondensowanej formie ukazuje losy Żydów w szerszym kontekście historii świata — na przestrzeni ostatnich dwóch tysięcy lat — od ich przybycia do Europy przed narodzeniem Chrystusa, poprzez Średniowiecze i Renesans do czasów współczesnych. Ukazuje nieznaną dotychczas rolę Żydów w przygotowaniu i wywołaniu Rewolucji Październikowej oraz ich udział w propagowaniu, tworzeniu i utrwalaniu komunizmu najpierw w Rosji a następnie na całym świecie. Czytelnicy mają możliwość prześledzenia w porządku chronologicznym, jak stopniowo wdrażana w praktyce była doktryna komunistyczna, oraz tworzony aparat wykonawczy czerwonego terroru i zbrodni, przez kogo było konstruowane i jakim celom służyło „Imperium zła”. Przybliżenie nieznanych dokumentów i faktów, pozwala na lepsze zrozumienie istoty i celów ideologii komunistycznej. Ponieważ współcześnie ideologia komunistyczna nie została całkowicie wyeliminowana ze świadomości niektórych narodów, a nawet w niektórych krajach podejmowane są próby jej odbudowy, dlatego warto poznać bliżej rzeczywistych jej inspiratorów i twórców aby ostrzec następne pokolenia przed jej zgubnym wpływem.

FRANK L. BRITTON

ZA PLECAMI KOMUNIZMU

No~M

ISBN 83-85829-01-6

No rtÓM

FRANK L. BRITTON

**ZA PLECAMI
KOMUNIZMU**

N o~M

WYDAWNICTWO

„NORTOM”

WROCLAW

1996

*
* *
*

Karol Marks

Żeby zrozumieć istotę komunizmu należy prześledzić kierunek rozwoju tego ruchu oraz unaocznikiem byli jego inicjatorzy i jakie siły miały wpływ na ukształtowanie się tej ideologii.

Niestety, każda poważna dyskusja na temat komunizmu i marksizmu łączy się z kwestią żydowską. Nie można uczciwie dyskutować na ten temat bez ujawnienia i stwierdzenia, że założycielami rosyjskiego komunizmu byli Żydzi. Nikt nie może ignorować faktu, że wszyscy czołowi przywódcy Amerykańskiej Partii Komunistycznej (łącznie ze skazanymi za szpiegostwo) pochodzili z tej samej rasy. To są fakty historyczne,

na które nie mamy wpływu. Teraz stajemy przed poważnym problemem jak ujawnić te fakty i nie zostać oskarżonym i potraktowanym jako „antysemita”. I właśnie z tego powodu wiadomo bardzo mało na temat prawdziwej natury komunizmu. Jest rzeczą zrozumiałą, że historycy niechętnie piszą na ten temat z obawy, aby nie otrzymać etykiety „rasisty” albo „fanatyka”. Z tego powodu temat ten usunięto poza ramy dyskusji i ze względu na cenzurę nikt nie używa razem wyrazów „Żyd” i „komunizm”.

W tej książce zdecydowaliśmy się przełamać ten mur milczenia i potraktować temat w sposób uczciwy zgodnie z naszą wiedzą.

Nie było zamiaru, żeby wybierać poszczególne osoby dlatego, że należą do pewnej rasy i nie traktowaliśmy ich zbyt krytycznie z tego samego powodu. Ponieważ komunizm i judaizm są związane ze sobą, więc zapoznanie się z historią Żydów przyczyni się do zrozumienia zagrożenia komunistycznego.

MIT O PRZEŚLADOWANIU

Nie można się podjąć napisania krótkiej historii współczesnego żydostwa bez odnotowania zjawiska, które w ciągu dwudziestu wieków wprowadzało w błąd nieżydowskie społeczeństwo. Jest nim zdolność Żydów do zachowania tożsamości pomimo wiekowych kontaktów z cywilizacją chrześcijańską. Dla studenta judaizmu albo dla Żyda oczywiste jest, że judaizm to nie jest religia,

rasa, narodowość ale te trzy cechy razem. Najlepszą definicją judaizmu jest ta, że jest to narodowość oparta na fundamentach rasy i religii. Wszystko to się łączy z innym aspektem judaizmu, a mianowicie mitem o prześladowaniu. Od momentu pojawienia się w historii, Żydzi zawsze propagują ideę, że są zawsze uciskani i prześladowani. Ta idea była zawsze główną w żydowskim myśleniu. Mit o prześladowaniu był zawsze cementem i spoiwem judaizmu.

Bez tego mitu Żydzi przestali by istnieć, a ich rasowo religijna narodowość od dawna uległa by zagładzie. Żydzi nie zawsze się zgadzają między sobą, ale w obecności wroga (prawdziwego lub urojonego) ich myślenie staje się spójne.

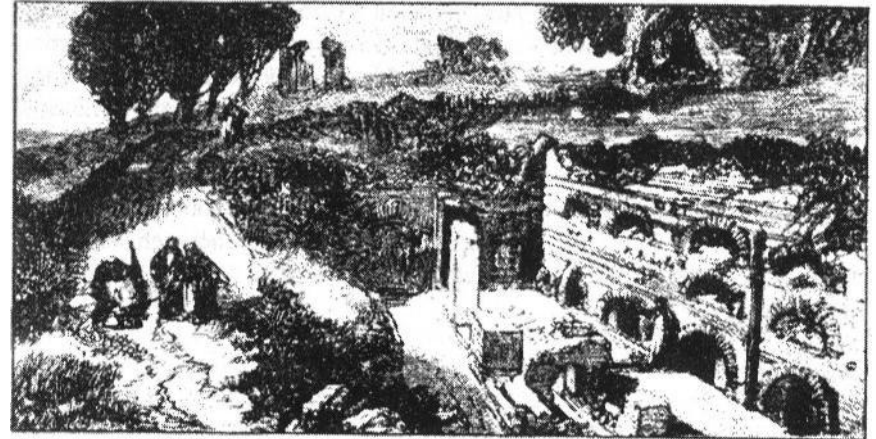
Pod tym względem nie różnią się od innych narodów. Adolf Hitler zjednoczył niemiecką opinię wokół idei, że Niemcy zostały pokrzywdzone przez aliantów w Wersalu i tylko trzymanie się razem uchroni ich przed przewagą nieprzyjaciół....

Przez 25 wieków żydowska myśl funkcjonowała pod wpływem mitu o prześladowaniu i przez całą ich historię ten element ciągle się powtarza. Dlatego każde niepowodzenie albo odwrócenie się fortuny jest opisane, wyolbrzymione i interpretowane w ten sposób aby następnym pokoleniom Żydów służyło to jako przykład okrucieństwa gojów w stosunku do wybranej rasy. Wszystkie ich wady i wykroczenia są usprawiedliwane na tej zasadzie. Prawdą jest, że Żydzi wycierpieli dużo w przeszłości, ale to się również przydarzyło innym narodom. Różnica polega na tym, że Żydzi wszystko zapisują i tworzą z prześladowania tradycję. O masowych morderstwach dokonanych na chrześcijanach zapomina się po 50 latach, ale krzywda paru Żydów jest zarejestrowana na zawsze w ich historii i opowiadają to nie tylko swoim współziomkom ale zyskują sympatię całego świata....

ŻYDZI W EUROPIE

Nawet monety były żydowskie

Pierwsze pojawienie się Żydów w Europie miało miejsce przed narodzeniem Chrystusa. Osiedlali się głównie w Grecji, a starożytni Grecy mówili o nich z zaciętością jako o najeźdźcach z Azji. Żydzi rozprzestrzenili się szybko na terytorium Imperium Rzymskiego, a potem po całej Europie. W drugim wieku po narodzeniu Chrystusa, coraz częściej pojawiają się na scenie rzymskiej żydowscy kupcy, artyści i handlarze niewolników. Nie ulega wątpliwości, że ich pozycja w rzymskim świecie była coraz mocniejsza, nawet wtedy gdy Imperium chyliło się ku upadkowi.

Żydowskie katakumby w Rzymie z II wieku po narodzeniu Chrystusa

W żydowskiej encyklopedii podano t, że za czasów cesarza Justyniana: „Oni mieli wolność religijną a w zamian za to wypełniali wszystkie obowiązki obywatelskie. Mieli dostęp do niższych urzędów. Tylko synagogi były zwolnione od obowiązku kwaterowania żołnierzy. Głównym źródłem utrzymania rzymskich Żydów był handel niewolnikami. W latach 335, 336, 339, 384 i nast. zostały wydane dekrety przeciwko tej działalności". Seneka, w swoich pracach, atakował współczesnych Rzymian za malpowanie Żydów. Niektórzy historycy (wyróżnia się monumentalna książka Gibbona „Upadek Imperium Rzymskiego") przypisują upadek Rzymu korupcyjnym wpływom Żydów. Żona Nerona Popea, była nawróconą Żydówką. Kiedy Rzym upadł i zaczęło się Średniowiecze, Żydzi się umocnili w tym co zostało z europejskiego handlu. *Encyclopedia Britannica* podaje ²...dla niego była nieunikniona specjalizacja w handlu do którego miał specjalne kwalifikacje ze względu na spryt i wszechobecność. W Średniowieczu handel w zachodniej Europie pozostawał w ich rękach, szczególnie handel niewolnikami. W rejestrach z czasów Karolingów słowa „Żyd" i „kupiec" mają takie samo znaczenie". Europejski handel został opanowany przez Żydów i stał się ich monopolem. W Polsce i na Węgrzech monety miały żydowskie napisy....

¹ *Funk Wagnall Jewish Encyclopedia* składa się z 12 tomów. Napisana i wydana przez Żydów z przeznaczeniem dla żydowskiego czytelnika (t. 10, s. 460).

² *Encyclopedia Britannica*. Jest dostępna i nie jest „antysemicką" publikacją. W 1920 roku Żyd Juhas Rosenwaldt zakupił udziały w *Encyclopedia Britannica Corporation*. Wszystkie materiały dotyczące Żydów zostały zredagowane na nowo zgodnie z punktem widzenia strony żydowskiej (t. 13, s. 57, 1947).

W okresie Średniowiecza, który trwał od roku 500 do 1300 po narodzeniu Chrystusa, żydowski handlarz dominował (za wyjątkiem Skandynawii gdzie nie miał wstępu) w całej Europie i kontrolował drogi handlowe na Wschód. Ta sytuacja trwała aż do wieku poprzedzającego Renesans kiedy wyrzucono Żydów z Europy.

W 1215 roku Kościół katolicki na Czwartym Soborze Laterańskim złamał kręgosłup europejskiego żydostwa przez ograniczenie ich monopolu w handlu. Dekrety ograniczyły miejsca zamieszkania Żydów do terenów ich wspólnoty, zakaz zatrudniania chrześcijan i zakaz działalności w różnych dziedzinach handlu.

Wygnanie

Czwarty Sobór Laterański ograniczył działalność handlową Żydów, ale nie rozwiązał problemu żydowskiego. Począwszy od drugiej połowy XIII wieku, przyjmując jako rozwiązanie ostateczne, kraje europejskie zaczęły wyrzucać Żydów poza swoje granice. Pierwsza rozpoczęła Anglia, która wydzieliła Żydów w 1290 roku. Piętnaście lat później, w 1306 roku Francja zrobiła to samo ze swoimi Żydami. Pozostałe kraje europejskie również przepędziły Żydów, za wyjątkiem Hiszpanii, która zrobiła to później bo dopiero w 1492 roku. *Encyclopedia Britannica*³ tak przedstawia sytuację w Hiszpanii: „Czternasty wiek był złotym wiekiem w historii Hiszpanii. W 1391 roku kazanie księdza z Sevilli, Fernanda Marteneza; doprowadziło do pierwszej ogólnej masakry Żydów, którym zazdrozczono bogactwa oraz za to, że byli nienawidzonymi królewskimi poborcami podatkowymi”. Po zjednoczeniu Hiszpanii i wyparciu Maurów król Ferdynand i królowa Izabella zwrócili uwagę na problem żydowski i w 1492 roku wygnano ich z Hiszpanii. W 1498 roku Portugalia poszła w ślady Hiszpanii i usunęła swoją żydowską ludność.

Wyzyskiwacze

Dużo powiedziano na temat rzekomego „prześladowania” Żydów w Europie i innych miejscach. Do tego kłamstwa udało im się przekonać cały świat (lub co najmniej Amerykę), że te cierpienia spadły na niewinnych ludzi. Zamożni hiszpańscy Żydzi, których usunięto z Hiszpanii w 1492 r. nie byli wcale uciemiężonymi ludźmi. Oni byli bogatymi, uprzywilejowanymi wyzyskiwaczami. Byli kupcami oraz oszukującymi poborcami podatkowymi...

³ *Encyclopedia Britannica* (t. 13, s. 57, 1949).

Dowiadujemy się, że w Portugalii⁴: „wygnanie Żydów pozbawiło Portugalie średniej klasy i najbardziej uczonych kupców i finansistów”. Niezaprzecalnie ta klasa kupców i bankierów ucierpiała przez wygnanie, ale nie wydaje się żeby byli ofiarami dyskryminacji ani żeby byli pozbawieni przywilejów. Widzimy natomiast grupę bogatych kupców usuniętych z uprzywilejowanych miejsc przez pokrzywdzone i wyzyskiwane chrześcijańskie społeczeństwo.

Podobna sytuacja miała miejsce w Anglii. Żydzi pojawili się w tym kraju w okresie podbojów Normanów i szyldobylib”li wpływy i bogactwo. O tym okresie pisze Valentin Jewish Encyclopedia : „Ich liczebność i dobrobyt wzrosły. Aaron z Lincoln był w tym czasie najbogatszym człowiekiem w Anglii... jego wpływy finansowe obejmowały cały kraj i powiązane były z przywódcami szlachty i duchowieństwem... Po jego śmierci jego majątek przeszedł na własność Korony i ministerstwo skarbu musiało stworzyć specjalny dział, aby się tym zająć...”.

Anglia

Dom Aarona z Linkoln z XIII wieku. W tym czasie Aaron był bogatszy od każdego księcia i szlachcica w Anglii. Edward I, zdobywca Walii i jeden z największych monarchów Anglii, wyrzucił Żydów, ponieważ monopolizowali w swoich rękach bogactwo Anglii

Jak na ironię Anglia była ostatnim krajem opanowanym przez Żydów ale pierwszym, który się ich pozbył. Po Czwartym Soborze Laterańskim kontakty z Żydami były coraz trudniejsze i miało miejsce szereg antyżydowskich wystąpień. Edward I był obarczony problemami stworzonymi przez obcą, żydowską mniejszość, coraz bardziej pochłaniającą bogactwa królestwa i nie dającą się zasymlować. Rozwiązał problem w ten sposób, że w 1290 roku skonfiskował wszystkie żydowskie bogactwa i wyrzucił ich poza granice kraju. Aż do roku

1655 Żydzi nie mogli legalnie wjechać do Anglii. Wielka Brytania dała przykład jak należy pozbywać się problemu żydowskiego, który to przykład potem był naśladowany na kontynencie europejskim.

⁴ *Encyclopedia Britannica* (t. 18, s. 279, 1947).

⁵ *Valentine Jewish Encyclopedia*, Shapiro Valentine Co, Londyn, 1938 (s. 586).

Francja

Żydzi dotarli do Francji przed czasami Karola Wielkiego i opanowali handel i finanse. W czasie panowania Filipa Pięknego, ostatniego i najwybitniejszego z linii Kapetyngów, Francja stała się wielką potęgą w Europie. Potrzeba pieniędzy zmusiła Filipa do skonfiskowania żydowskich bogactw i wydalenia ich z kraju. Filip próbował, przed rokiem 1306, zdobyć pieniądze przez zakaz wywożenia srebra i złota z Francji. Również potrzeba pieniędzy doprowadziła do konfliktu z Templariuszami, których majątki również skonfiskował. Jednak Żydzi byli tymi, którzy zgromadzili największą ilość bogactwa. W 1306 roku Filip rozwiązał swój problem finansowy i zarazem problem żydowski przez konfiskatę ich bogactw, a następnie wyrzucenie z Francji. Tak zakończyło się wielowiekowe opanowanie handlu przez Żydów we Francji. Później pozwolono garstce ich wrócić do Francji, aby powtórnie usunąć w 1394 roku.

POWRÓT NA WSCHÓD

Wypędzenia

Brak miejsca nie pozwala na ukazanie wszystkich wypędzeń Żydów, które później miały miejsce w innych krajach oraz zakończyły się w następnych wiekach wykluczeniem ich z każdego kraju zachodniej Europy. Poniżej podano wykaz wydaleń Żydów w porządku chronologicznym:

Anglia: Żydzi wydaleny w 1290 r. przez Edwarda I oraz zakaz powrotu do 1655 roku.

Francja: wydaleny w 1306 r. przez Filipa Pięknego. Paru pozwolono na powrót aby ich powtórnie wyrzucić w 1394 r. Żydowskie osiedla pozostały w Bordeaux, Avignon, Marsylii (skąd ich wydalono w 1682 r.) i w Alzacji.

Saksonia: wydaleny w 1349 r.

Węgry: w 1092 r. Żydzi kontrolowali na Węgrzech zbieranie podatków. W 1360 r. zostali wyrzuceni ale później powrócili. W 1582 zostali znowu usunięci z chrześcijańskiej części Węgier.

Belgia: wyrzuceni w 1370 r. i do roku 1700, nie przybywali w dużej liczbie.

Czechy: wyrzuceni z Pragi w 1380 r. Wielu osiedliło się po roku 1562. W 1744 r. Maria Teresa znowu ich usunęła.

Austria: wypędzeni w 1420 r. przez Albrechta V.

Holandia: usunięci z Utrechtu w 1444 r.

Hiszpania: wyrzuceni w 1492 r.

Litwa: wydaleny w 1495 r. przez Wielkiego Księcia Aleksandra: Później wrócili.

Portugalia: wydaleny w 1498 r.

Prusy: wydaleny w 1510 r.

Włochy: wyrzuceni z Królestwa Neapolu i Sardynii w 1540 r.

Bawaria: usunięci w 1551 r.

Żydzi nie mieli wstępu do Szwecji do 1782 r.

Nie mieli wstępu do Danii przed XVII wiekiem, a do Norwegii do roku 1814.

Dziś mała ilość Żydów zamieszkuje w Skandynawii.

Oparcie w Polsce

W roku 1500 wszystkie kraje zachodniej Europy z wyjątkiem północnych Włoch, części Niemiec i posiadłości papieskich wokół Avignonu były wolne od żydowskiej inwazji. Prawie cała Europa była chwilowo wolna od Żydów aż do roku 1650 gdy masowo wrócili. *Encyclopedia Britannica*⁶ podaje: „Duża masa Żydów umocniła się na wschodzie w Polsce i Imperium Tureckim... Parę żydowskich wspólnot zostało w zachodniej Europie ze wszystkimi ograniczeniami. W pewnym stopniu trudne czasy dla Żydów zaczęły się wraz z Renesansem”.

RENEZANS

Kiedy Żydzi odeszli ...

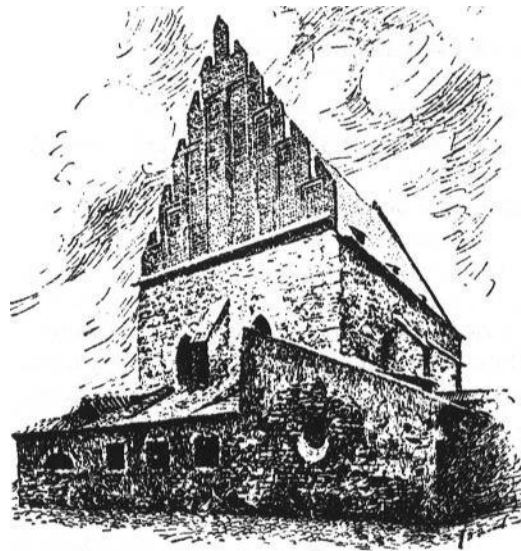
Okres kiedy zostali wypędzeni Żydzi — 1300-1650 — był również epoką Renesansu. Począwszy od 1300 roku w handlowych miastach północnych Włoch zaczął się proces odrodzenia kultury i nauki, początkowo oparty na literaturze starożytnej Grecji i Rzymu. Bardzo szybko kultura Renesansu rozpowszechniła się w Europie. W 1650 roku Europa była bardziej oświecona i cywilizowana. Oczywiście to nie miałyby miejsca, gdyby w tym czasie nie nastąpił wzrost handlu. Dopóki narody Europy nie wydarły z getta [żydowskiego] kontroli nad handlem odrodzenie zachodniej Europy nie mogło mieć miejsca.

Getto

„Gdziekolwiek się osiedlali Żydzi, od początku diaspory, zawsze tworzyli swoje wspólnoty. Do tego przyczyniały się różne czynniki o charakterze wewnętrznym: religijne, kulturalne, socjalne, ekonomiczne oraz różne o zewnętrznym charakterze”⁷.

⁶ *Encyclopedia Britannica* (t. 13, s. 57 i 58, 1947).

⁷ *The Jewish People, Past and Present*, Central Yiddish Culture Organization, New York (s. 201).

Alteneuschule, Praga. Te średniowieczne ruiny datują się z XI wieku. W getcie żydzi rozwijali swój własny język (Yiddish) i zachowywali odrębność narodową

nica. Już w starożytności Żydzi dobrowolnie zajmowali specjalne dzielnice. W Średniowieczu od XI wieku spotyka się żydowskie ulice, a geneza ich koncentracji nie była religijna ani socjalna ale dlatego, żeby być bliżej rynku. Również niebezpieczeństwo zmuszało do szukania protekcji panującego księcia, który wolał ich mieć bliżej dla łatwiejszego ściągania podatków. Dopiero w XIII wieku żydowskie dzielnice zostały zamienione na getta. Skoncentrowanie Żydów w getcie, mimo że nie takie były intencje, dało dobre rezultaty ponieważ zachowało poczucie wspólnoty i tradycyjną żydowską kulturę".

W rzeczywistości te wspólnoty-getta istniały, ponieważ Żydzi chcieli żeby istniały. One odzwierciedlały życzenia części Żydów aby pozostać oddzielnymi od chrześcijańskiej wspólnoty.

Żydowska Encyclopedia Walentina podaje ⁹ „W Średniowieczu w Europie w żydowskich wspólnotach istniały oficjalnie uznawane władze, żeby pilnować swoich spraw i występować jako organ przedstawicielski do pertraktacji z władzami państwa. Aby żyć zgodnie z zasadami judaizmu Żydzi musieli się organizować we wspólnoty (kahał, kehilla) i utrzymywać rytuały, szkolnictwo i instytucje

^s *Valentine Jewish Encyclopedia* (s. 570).

⁹ *Valentine Jewish Encyclopedia* (s. 589).

Nie można pojąć istoty judaizmu bez znajomości charakteru średniowiecznej żydowskiej wspólnoty (getto i kahał). Prawdopodobnie najmniej jest wiedzy na temat prawdziwych początków getta. Większość książek historycznych podaje żydowską wersję, że Żydzi byli zmuszeni do mieszkania w ciągu wieków w specjalnych sektorach miasta jako rezultat fanatyzmu i nietolerancji chrześcijańskiej większości. Jest to kłamstwo, w które nie uwierzy żaden student judaistyki. *Żydowska Encyclopedia Walentina* ⁸ opisuje początki getta: „ogólnie słowo to oznacza żydowska dziel

żydowskie północne wrota w Carpentras. We Francji, jak i w innych krajach, tworzyli pasożytnicze wspólnoty-getta. To w Carpentras datuje się ze Średniowiecza

charytatywne. Istniały również sądy, ponieważ rozprawy odbywały się zgodnie z cywilnym kodeksem talmudu".

Getto nie było tylko miejscem zamieszkania, ale była to wspólnota, w tej wspólnocie Żydzi utrzymywali swoją kulturę, religię i tradycję solidarności. Tutaj również podsycałi swoją wiekową nienawiść do chrześcijańskiej cywilizacji.

Encyclopedia Britannica podaje ¹⁰: „Ta działalność wymagała rozbudowanego ustawodawstwa i w tej dziedzinie wspólnota żydowska miała dużą swobodę działania. Zarządzenia żydowskie obejmowały wszelkie dziedziny życia: prowadzenie gospodarki, uczęszczanie do synagogi, obyczaje socjalne, utrzymywanie porządku, wskazówki odnośnie ubio

ru i spędzania czasu wolnego... Cechy wspólne średniowiecznej żydowskiej społeczności stanowiły: samo narzucona dyscyplina, uznawanie jako wspólnych wszystkich indywidualnych problemów religijnych, wychowawczych, samoobrony oraz silne poczucie solidarności wzmacnione przez jednolity tryb życia".

W ciągu dziesięciu wieków poprzedzających ich wypędzenie, Żydzi osiedlili się w pasożytniczych wspólnotach, gettach w każdym chrześcijańskim kraju (i w islamskiej Hiszpanii, Afryce i Azji Mniejszej). Tutaj rozwijali i przechowywali kulturę obcą europejskiej. Kiedy w końcu zostali przepędzeni z Europy odkryto, że utworzyli w Polsce i Rosji getta-wspólnoty. Średniowieczne getta nie zniknęły w Średniowieczu, tylko nienaruszone zostały przeniesione do Europy Wschodniej, gdzie osiedliła się większość Żydów z całego świata.

¹⁰ *Encyclopedia Britannica* (t. 13, s. 59, 1947).

Instytucja getta umożliwiła dwóm odrębnym kulturom i narodom pozostać jeden obok drugiego. Z jednej strony kultura azjatycka i judaistyczna, a z drugiej europejska i chrześcijańska bez połączenia się razem. Z tego powodu Żydzi pozostali obcy pomimo kontaktów w ciągu wieków z cywilizacją chrześcijańską. Z tego powodu polski Żyd będzie najpierw Żydem, a dopiero potem Polakiem i dlatego niemiecki, rosyjski, hiszpański Żyd najpierw okaże wierność judaizmowi, a potem zachowa drugorzędną lojalność w stosunku do kraju zamieszkania.

Chazarowie

Nie należy mylić współczesnego Żyda ze swoją kulturą Jidisz, i drażliwymi tradycjami finansowymi z biblijnymi Hebrajczykami, którzy byli narodem pasterskim. Międzynarodowy Żyd, z czasów współczesnych, to bękarcki produkt bękarckiej przeszłości. On nie wierzy w Biblię ale w Talmud, nie mówi po hebrajsku ale w jidisz, nie pochodzi z Izraela, ale z szumowin ze wschodniej strefy Morza Śródziemnego. Jest to rzeczowo opisane w książce

H. G. Wellsa ¹¹ *Zarys Historii*: „Żydowska idea była kombinacją teologicznego liberalizmu z intensywnym rasistowskim patriotyzmem. Żyd oczekuje aby specjalny zbawca, Mesjasz, zbawił ludzkość przez proces odtworzenia chwały Dawida i Salomona i poprowadził cały świat pod dobroczynny ale mocny

Typowa XIX-wieczna rodzina żydowska z Krakowa (Polska). Wierząc, że są „wybraną rasą” oni marzyli o dniu kiedy „odziedziczą ziemię”. Ponad 3 miliony tych polsko-rosyjskich Żydów wyemigrowało do USA. Większość amerykańskich Żydów pochodzi z Europy Wschodniej

ny żydowski but. Wraz z upadkiem Kartaginy i Tyru oraz podporządkowaniem Hiszpanii w prowincję rzymską siła polityczna Semitów zmalała. Rozproszeni Fenicjanie w Hiszpanii, Afryce i w basenie Morza Śródziemnego mówili językiem zbliżonym do hebrajskiego i nie mając praw politycznych nawrócili się na judaizm. Kiedy podbito plemię Idhumenów zmuszono ich aby zostali Żydami. W południowej Rosji żyli w IX wieku Turcy, którzy byli Żydami. Judaizm jest odbudowaną ideą polityczną wielu rozproszonych ludzi głównie Semitów. Tradycja kupiecka

i bankierska Żydów powstała dzięki Fenicjanom i Aramejczykom i ich powiązaniom z Babilonem. Jako rezultat tych sojuszy i asymilacji prawie w każdym mieście w Imperium Rzymskim i dalej na wschód żydowskie wspólnoty handlowały i rozwijały się dzięki Biblii i przez religijne i edukacyjne organizacje. Większość żydostwa nigdy nie przysła i nie była w Judei”.

Ludzie z „Turcji”, o których mówi Wells byli Chazarami, którzy w IX wieku po Chrystusie. zbudowali w południowej Rosji imperium. Do imperium Chazarów przenie-

Mapa ukazująca rozprzestrzenienie się różnych religii w Europie w X wieku. Pokazuje zasięg królestwa Chazarów. Powyższa mapka pochodzi z żydowskiej encyklopedii Funka i Wagnalla. Współczesny Żyd jest potomkiem mieszanki azjatyckich ludów głównie semickiego pochodzenia, ale nie hebrajskiego

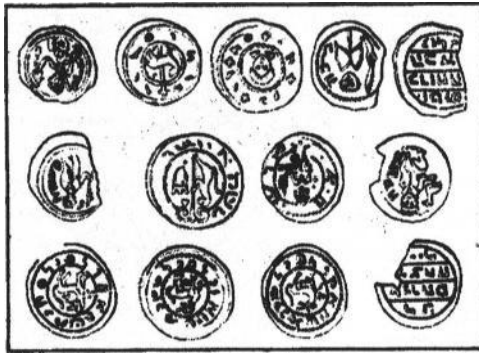
nęła duża ilość Żydów z Bizancjum. Przez mieszane małżeństwa i nawrócenia ci Chazarzy zostali zidentyfikowani jako Żydzi. Wszyscy żydowscy historycy i encyklopedyści używają słowa „Chazar” jako równoważnik słowa „Żyd”. W dziesiątym wieku szereg inwazji zniszczyło imperium Chazarów i duża ilość tych Chazaro-Żydów osiedliła się na terenie Polski. Inni znaleźli drogę do zachodniej Europy i Hiszpanii, gdzie wymieszali się z bękarckim konglomeratem europejskich Żydów.

Zguba Polski

Żydzi, którzy osiedlili się w Polsce na początku XIV wieku przybyli na zaproszenie Kazimierza Wielkiego, który był pod silnym wpływem Żydów. Już w X wieku Żydzi (głównie chazarskiego pochodzenia) mieli duże wpływy w Polsce i w XII wieku tak się umocnili, że zmonopolizowali bicie monet. *Żydowska Encyklopedia* podaje ¹² „Monety wykopane w 1872 r. w wielkopolskiej wsi Glenbok ukazują, że za panowania Mieszka III (1173 do 1209), Kazimierza i Leszka (1194 do 1205) Żydzi byli odpowiedzialni za bicie monet w Polsce”. Ciekawą rzeczą jest, że te monety mają polskie i żydowskie napisy. Zgodnie z żydowskimi książkami historycznymi „Historia Polski w czasie trzech następujących wieków to walka o supremację między rdzen-

H. G. Wells, *Outline of History*, wydanie 3 (s. 493, 494).

¹² Funk Wagnall *Jewish Encyclopedia* (t. 10, s. 56).

Polskie monety mają żydowskie napisy: Żydzi kontrolowali europejskie mennice w Średniowieczu

Nieszczęściem Polski było to, że przez wiele wieków była obciążona olbrzymią ilością ludności żydowskiej. To przyczyniło się do wielu wewnętrznych podziałów, które uniemożliwiły Polsce, aby pozostała wolna między największymi narodami na ziemi.

W 1793 roku (trzeci rozbiór) Polska została podzielona między Prusy, Rosję i Austrię i przestała istnieć jako państwo. Rosja odziedziczyła problemy z Żydami.

Rosja

Trzeci rozbiór Polski był wydarzeniem o dużym znaczeniu w historii Rosji, ponieważ jako swój udział otrzymała największą na świecie ilość Żydów. Od tego momentu Rosja została beznadziejnie spleciona z żydowskim problemem i prawdopodobnie Żydzi w pewnym stopniu doprowadzili do upadku rosyjskiego imperium.

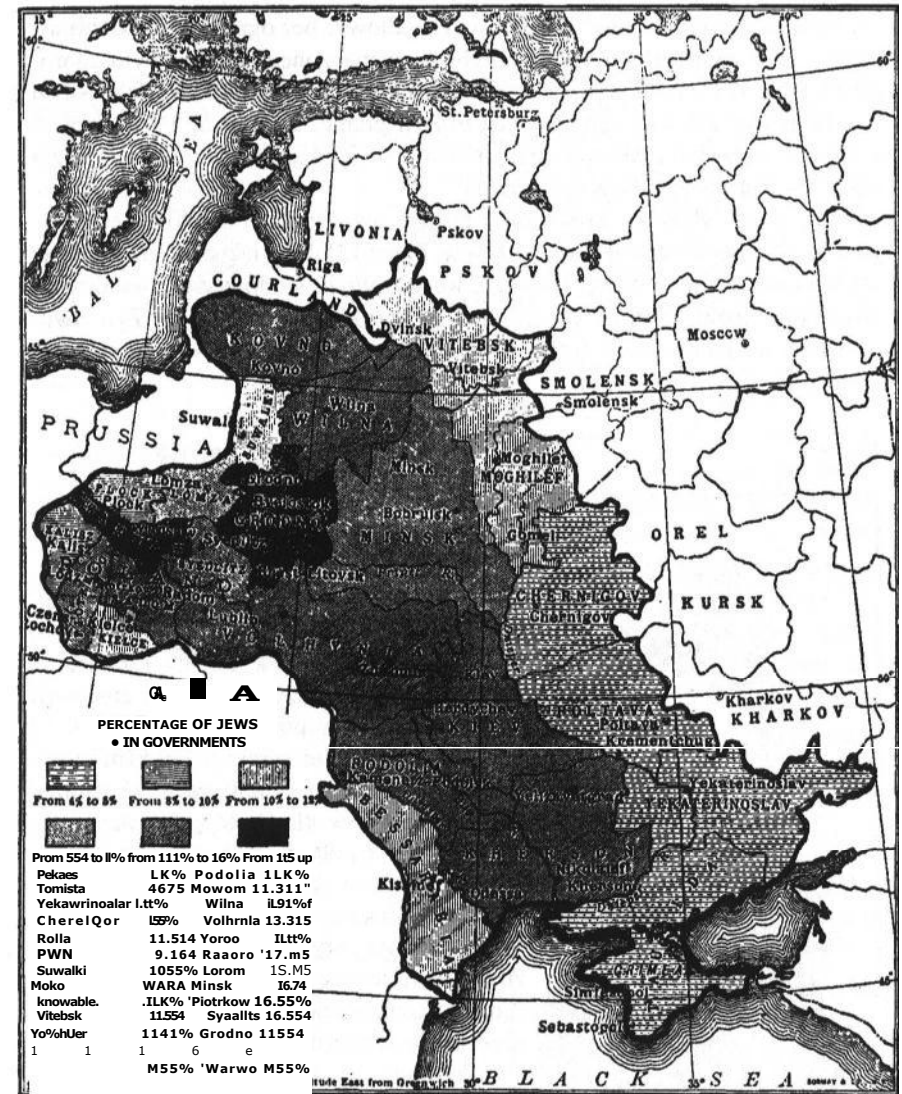
Nikt nie zrozumie natury dzisiejszego komunizmu albo syjonizmu bez podstawowej wiedzy o sytuacji w Rosji w wieku poprzedzającym rewolucję z października 1917 r. Odnotowano obecność, w Polsce w X wieku chazarskich Żydów i takich samych Żydów w tym czasie w Rosji. O ile jednak Polska przyjęła wyrzuconych z zachodniej Europy Żydów aby w wieku XIII, XIV i XV masowo się osiedlili na jej terytorium, o tyle rząd Imperium Rosyjskiego nie pozwolił na taką imigrację i zamknął swoje granice. Należy przypuszczać, że rząd carski nie wykazał entuzjazmu z powodu otrzymania z Polski dużej masy Żydów.

Ograniczone terytoria

Od początku rząd carski narzucił Żydom szereg ograniczeń aby uchronić rosyjską kulturę i ekonomię przed ich dominacją. W 1772 roku wydano dekret ustalający, że Żydzi mogą się osiedlać w Rosji w ściśle wyznaczonych rejonach. Wewnątrz

nią ludnością polską, a żydowską... Przez większość czasu Polska była zdominowana przez Żydów dla dobra wszystkich".

Jednak kiedy Żydom się nie poszczęściło, ci sami „historycy” podają dużo przykładów okrucieństwa i zezwierzczenia ze strony nie Żydów w stosunku do wybranej rasy. Ponieważ te lamenty były powtarzane wiele razy i dosyć głośno więc powstało przekonanie, że Polska była krajem uciskającym Żydów.

Ograniczone terytoria rozciągały się od Krymu do Bałtyku obejmując terytorium równe połowie zachodniej Europy. W 1917 roku żyło tu 7 milionów Żydów, co stanowiło połowę Żydów na świecie. Wewnątrz ograniczonych terytoriów rozwinęły się bliźniacze filozofie: syjonizmu i komunizmu. Obydwa ruchy wyrosły z żydowskiej nienawiści do cywilizacji chrześcijańskiej (rzekomych prześladowców „wybranej rasy”). Obydwa ruchy były przenoszone tam gdzie Żydzi emigrowali. Ograniczone terytoria były matecznikiem, z którego wypływała światowa siła komunizmu. Warto zauważyć, że połowa ludności żydowskiej na świecie mieszka w USA i prawie wszyscy albo pochodzą z ograniczonych terytoriów albo są potomkami emigrantów z tego rejonu

„ograniczonych terytoriów” Żydzi mogli handlować bez ograniczeń. Natomiast podróż albo zamieszkanie poza obrębem wyznaczonego rejonu było zabronione. W 1897 roku (data pierwszego spisu ludności w Rosji) 93,9% rosyjskich Żydów mieszkało wewnątrz wyznaczonych granic, a tylko 5, 1% w innych częściach Imperium. Aby zapobiec przemytowi Żyd nie mógł mieszkać bliżej niż 50 wiorst od wyznaczonej granicy.

Z punktu widzenia żydowskiej historii uważano ograniczone terytoria, jako najważniejszy element tych czasów. Przez 125 lat większość Żydów była skoncentrowana na jednym obszarze, we wspólnym środowisku z wspólnymi doświadczeniami. Z tego otoczenia i doświadczeń wyłonił się Żyd dwudziestego wieku mówiący Jidisz. Tu narodziły się duże ruchy syjonizmu i komunizmu.

Kahal

Car Aleksander I

Od dawnych czasów Żydzi zakładali i utrzymywali swoją szczepową wspólnotę (kahal) w ramach chrześcijańskiego społeczeństwa. Kiedy zostali wyparci z Europy zachodniej, to przenieśli do Polski dawne obyczaje. Kahal został zorganizowany w Polsce i Żydzi na ograniczonych terytoriach w Rosji utworzyli te autonomiczne wspólnoty.

Z początku rząd carski uznał kahal i pozwolił na ustalenie podatków i zorganizowanie trybunałów dla Żydów. Oprócz indywidualnych wspólnot, istniały regionalne organizacje kahału, które miały prawo zbierać podatki od lokalnych żydowskich wspólnot. W 1786 roku te przywileje ograniczono. Żydzi zostali zmuszeni do stawiania przed rosyjskimi sądami, a organizacja kahału została ograniczona do spraw religijnych i socjalnych.

Pomimo, że żydowscy propagandiści narzekali, że byli uciskani przez rząd Imperium, to faktem jest, że do roku 1881 prosperowali bardzo dobrze. Żydostwo usadowiło się w rosyjskiej gospodarce jak rój szarańczy na polu zboża. Bardzo szybko zdobyli monopol na rosyjski alkohol, tytoń i wyroby przemysłowe. Później opanowali różne zawody.

‘Za czasów panowania cara Aleksandra I złagodniono dla artystów i przedsiębiorców przepisy o ograniczonych terytoriach. Starano się umieścić Żydów w rolnictwie i zachęcić do asymilacji.

Mikołaj I

Następca Aleksandra Mikołaj I, nie był przychylnie nastawiony do Żydów i obserwował ich usadowienie się w rosyjskiej gospodarce jako zagrożenie.

Car Mikołaj I

Był on zniechęcony przez Żydów. Za czasów panowania Aleksandra Żyd miał przywilej uchylecia się od obowiązku służby wojskowej jeżeli zapłacił specjalny podatek.

W 1827 roku Mikołaj zniósł ten zwyczaj i po raz pierwszy Żydzi zostali zmuszeni do służby w carskiej armii.

W 1844 roku Mikołaj I znowu się naraził Żydom przez likwidację instytucji kahału i zakaz noszenia chałatu. Od tej chwili Żyd musiał się ubierać zgodnie z rosyjskimi zwyczajami za wyjątkiem specjalnych okazji. Te środki miały ułatwić asymilację Żydów w Rosji. Rząd carski był zaniepokojony niepowodzeniem w próbach rusyfikacji Żydów i był wrogo nastawiony do ich zwyczaju podtrzymywania innej kultury, języka, ubioru, co w

był obcy w kraju gdzie mieszkał. Dążąc do „rusyfikacji” i „ucywilizowania” Żydów, rząd carski dokonał dużego wysiłku i zdecydował się na zaofiarowanie Żydom bezpłatnego szkolnictwa. W 1804 roku wszystkie szkoły stały otworem przed Żydami i wprowadzono obowiązek uczęszczania do szkoły ich dzieci. Obowiązkowe nauczanie było w XIX wieku nie tylko nowością w Rosji ale również w Europie. W Rosji szkolnictwo było ogólnie dostępne dla niewielu uprzywilejowanych ludzi i w 1914 roku tylko 55% nieżydowskiej ludności uczęszczało do szkół. Program asymilacyjny rządu doprowadził do tego, że Żydzi stali się najbardziej wykształconą grupą w Rosji. To ostatecznie doprowadziło do upadku caratu.

Typowy żydowski ubiór z końca XIX wieku. Odmienny ubiór, odmienny języki odmienna kultura pomogła im zachować swą żydowskość

Panowanie Aleksandra II charakteryzowało się gwałtownym wzrostem żydowskich fortun w Rosji. W 1880 roku zaczęli Żydzi dominować w handlu, przemyśle i zaczęli obejmować posady rządowe. Na początku 1861 roku Aleksander II pozwolił Żydom, którzy ukończyli studia na uniwersytecie osiedlać się w dowolnym miejscu i zajmować stanowiska rządowe. W 1879 roku aptekarze, pielęgniarki, akuszerki, dentyści, gorzelnicy i doświadczeni rzemieślnicy otrzymali pozwolenie na pracę i mieszkanie w dowolnym miejscu w Rosji.

Car Aleksander II: „Najbardziej chojny książę, który panował w Rosji”

Jednak Żydzi się coraz bardziej buntowali przeciwko pozostałym ograniczeniom dla większości Żydów, którzy jeszcze mieszkali na ograniczonych terytoriach, co ograniczało ich działalność handlową. Rząd carski miał alternatywę albo utrzymać ograniczenia w stosunku do Żydów i być narażonym na ich wrogość albo usunąć ograniczenia i utworzyć drogę dla żydowskiej dominacji we wszystkich dziedzinach życia w Rosji.

Car Aleksander II wiedział, że musi dokonać wyboru i bardzo się tym niepokoił. Aleksander II stracił entuzjazm do poglądów liberalnych po niedanym zamachu na jego życie w 1866 roku.

„liberalnych” doradców, zaczęły mu być bliższe poglądy zachowawcze i stał się bardziej stanowczy w sprawach żydowskich. W 1879 roku był następny zamach na jego życie, a rok później następny kiedy wysadzono w powietrze jego pałac zimowy. Udał się spisek zaplanowany w 1881 roku w domu Żydówki Hesi Helfman. Car Aleksander II został zamordowany i tak skończyła się pewna epoka w Rosji.

Nowy kurs polityczny

Reakcja na zabójstwo cara Aleksandra była natychmiastowa i z dużymi konsekwencjami. W rządzie i na zewnątrz panowało przekonanie, że jeżeli Żydzi nie byli zadowoleni z rządów Aleksandra II, którego skryty Żyd D'Israeli opisał jako „najbardziej dobroczynnego księcia w historii Rosji”, to nie zadowolą się czymś skromniejszym niż panowanie nad Rosją.

Do roku 1881 rosyjska polityka była skierowana na „rusyfikację” Żydów i przygotowania ich do tego aby się stali pełnoprawnymi obywatelami. W związku z tą polityką wprowadzono dla Żydów bezpłatne szkolnictwo, za-

chęcano do osiedlania się w gospodarstwach rolnych oraz zaangażowania się w rzemiosło. Teraz rosyjska polityka zmieniła kierunek i postanowiono zapobiec dalszemu wyzyskiwaniu Rosjan przez Żydów. Tak zaczęła się śmiertelna walka między carem i Żydami.

Przez cały rok 1881, na całym terytorium Imperium, miały miejsce antyżydowskie zamieszki. Dużą ilość Żydów zmuszono do powrotu do ograniczonych terytoriów. W maju 1882 wprowadzono nowe prawa realizujące nową politykę rządu. Prawa majowe wstrząsnęły Rosją aż do podstaw. Podaje *Encyclopedia Britannica*¹³: „Rosyjskie prawa majowe były wyrazem nowoczesnego antysemityzmu. Ich wynikiem była destrukcyjna dywersja, którą odczuto w całym Imperium. Miała ona również wpływ na międzynarodowy autorytet Rosji. Kiedy rosyjski minister potrzebował pieniędzy i zaczął pertraktacje z domem Rothschilda otrzymał wstępny kontrakt, a potem został poinformowany, że bank wycofa się z transakcji o ile nie zaprzestanie się prześladowania Żydów w Rosji. W ten sposób antysemityzm, który miał duży wpływ na wewnętrzną politykę krajów Europy, wpłynął również na stosunki międzynarodowe. Potrzeba uzyskania pieniędzy przez rosyjski urząd skarbu była tak ważna jak zerwanie przez Bismarcka tajnego układu o neutralności, co spowodowało zawarcie sojuszu francusko-rosyjskiego”.

Car Aleksander III

W ciągu 92 lat Żydzi stanowiący zaledwie 4,2% ludności, tak mocno się usadowili w rosyjskiej gospodarce, że próba ich usunięcia zakończyła się prawie bankructwem. Ucierpiało również międzynarodowe zaufanie Rosji.

Wydarzenia 1881 roku spowodowały wzrost nienawiści Żydów do caratu. Prawa majowe nie tylko ograniczały działalność ekonomiczną Żydów, ale również próbowały zachować całość kulturalną Imperium Rosyjskiego. Od tej chwili Żydzi mogli uczęszczać do szkół finansowanych przez państwo i studiować na uniwersytetach, ale tylko w proporcji jaką stanowili w stosunku do całej ludności. To miało swoje uzasadnienie, ponieważ rosyjskie szkoły były zatłoczone żydowskimi studentami, podczas gdy reszta ludności była analfabeta. Dla Żydów oznaczało to „prześladowania”

i cały świat został poinformowany o tej straszliwej „zbrodni” przeciwko Żydom...

¹³ *Encyclopedia Britannica* (t. 13, s. 76, 1947).

Dnia 23 maja delegacja Żydów pod przewodnictwem barona Gunzberga udała się do nowego cara Aleksandra III aby zaprotestować przeciwko prawom majowym oraz prześladowaniu Żydów. Po zbadaniu sprawy car Aleksander wydał edykt, którego część zacytowano: *Encyclopedia Britannica* 14. „Od pewnego czasu rząd obserwuje Żydów i ich stosunki z innymi mieszkańcami Imperium i dostrzegł ciężkie warunki chrześcijan spowodowane przez praktyki żydowskie w interesach... W czasie ostatnich 20 lat Żydzi opanowali handel, ale również część ziemi. Większość Żydów skoncentrowała się na wzbogacaniu bez rozwijania kraju i oszukiwaniu mieszkańców Rosji, szczególnie tych najbiedniejszych. Takie postępowanie wywołało protesty ze strony ludności, które przerodziły się w akty agresji i rabowania. Z jednej strony rząd starał się aby ustały zamieszki i uwolnić Żydów z opresji, a z drugiej strony dbał o zaprowadzenie sprawiedliwości aby zakończyć wyzyskiwanie przez Żydów ludności i uwolnić kraj od żydowskich oszustw co było przyczyną agitacji”.

W tej atmosferze bliźniacze ruchy marksizmu i syjonizmu zaczęły wywierać wpływ i dominować nad masami rosyjskiego żydostwa. Jak na ironię losu zarówno syjonizm jak i marksizm były wytworem zdominowanym przez zachodnią myśl — niemieckich Żydów.

Syjonizm, którego głównym przywódcą, był Teodor Herzl zapuścił korzenie w Rosji konkurując z marksizmem, którego głównym twórcą był Karol Marks, wnuczek rabina. Każdy rosyjski Żyd identyfikował się z jednym z tych ruchów.

BOJÓWKI TERRORYSTYCZNE

Sześć morderstw

Na początku wieku, jako wynik politycznego fermentu, pojawiły się potężne organizacje terrorystyczne. Między rokiem 1901 i 1906 Socjalistyczno-Rewolucyjna Partia, opanowana przez Żydów, była odpowiedzialna za morderstwa sześciu wysokiej rangi przywódców w rządzie powołanym przez cara, włączając Ministra Szkolnictwa Bogolepowa (1901); Ministra Spraw Wewnętrznych Sipiagina (1902); Gubernatora Ufy Bogdanowicza (1903), Premiera Wiczysława von Pleve (1905) i Generała Dubrasowa, który stłumił rozruchy moskiewskie (1906).

Głównym inspiratorem tych terrorystycznych akcji był Żyd Gerszuni, który kierował „sekcją terroru” w Partii Socjalistyczno-Rewolucyjnej. Kierownikiem

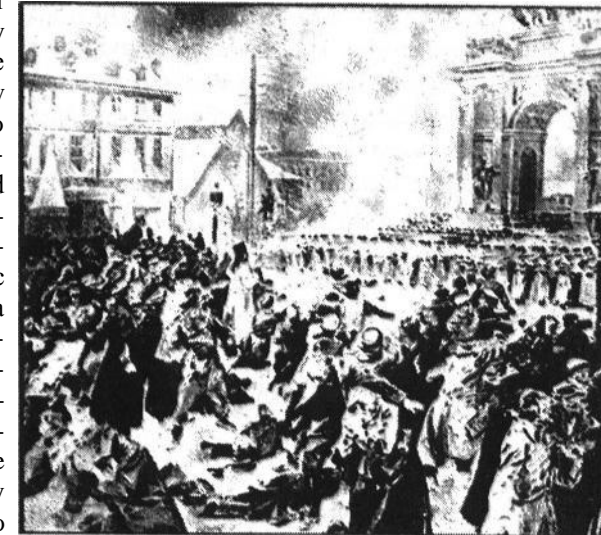

Żyd Gerszuni kierował terrorem przeciwko ministrom cara. W tym czasie Żydzi na świecie szerzyli wrogą propagandę przeciw carskiemu panowaniu

„sekcji terroru” był Jewno Azew, syn żydowskiego krawca i jeden z głównych założycieli partii. Azew planował nieudany zamach na cara Mikołaja II. Został stracony w 1909 roku, a Gerszuni skazany na dożywotnie więzienie. To był koniec terrorystycznej działalności partii. Skutki tych politycznych morderstw były dalekosiężne, ponieważ nigdy więcej rodzina carska, ani ministrowie nie pozbyli się obaw, że mogą być zamordowani. Wkrótce inny premier został zastrzelony z otoczenia cara. To było przedwieśnię rewolucji z 1905 roku.

KRWAWA NIEDZIELA

Rewolucje w 1905 oraz w 1917 r. wybuchły w atmosferze wojny. Drugiego stycznia 1905 roku Japończycy zdobyli Fort Artura i odnieśli zwycięstwo w tej wojnie. W tym samym miesiącu wydarzył się tragiczny wypadek, który był przyczyną rewolucji w 1905 roku i który zmienił nastawienie robotników Rosji w stosunku do cara. To była sprawa „krwawej niedzieli”. Rząd carski próbował zdobyć przychylność robotników i poszukując dróg zwalczania rewolucyjnej żydowskiej działalności zaczął zachęcać do tworzenia związków zawodowych. Oficjalne związki zawodowe były chronione przez prawo i żydowscy agitatorzy nie mieli do nich dostępu.

Krwawa niedziela skierowała robotniczą ludność Rosji przeciwko carowi. żydowscy agitatorzy skorzystali na tym proklamując rewolucję 1905 roku. Głównym przywódcą rewolty 1905 roku był Trocki

¹⁴ E. W. Latimer, *Russia and Turkey in the 19th century*, wyd. A. C. Mc Cluey Co, 1895 (s. 332).

Ojciec Gapon

Jednym z czołowych przywódców związkowych był ojciec Gapon z Kościoła Ortodoksyjnego. W dniu upadku Fortu Artura w zakładach Putiłowa w Petersburgu nastąpił konflikt między kierownictwem firmy i członkami związku zawodowego Gapona. Ojciec Gapon postanowił oddać sprawę w ręce cara. W następną niedzielę tysiące robotników z Petersburga wraz z rodzinami postanowiły się udać z petycją do cara. Pochód był zorganizowany oraz pokojowy. Niesiono sztandary patriotyczne wyrażające wierność dla cara. Przy bramie pałacowej spotkał ich masowy ogień z broni palnej. Setki robotników i ich członków rodzin zginęły na miejscu. „Krwawa niedziela” to był najczarniejszy dzień w historii caratu. Marksistowskie propagandziste twierdzili, że car Mikołaj II był odpowiedzialny za masakrę. Nie mógł być odpowiedzialny gdyż w tym czasie nie było go w Petersburgu. Ojciec Gapon maszerował w kierunku pustego pałacu! Ale krzywdą została wyrządzona.

Rewolucja 1905 roku

Krwawa niedziela dała początek rewolucji 1905 roku. Po raz pierwszy do Żydów marksistów przyłączyły się masy robotników. Krwawa niedziela popchnęła klasę robotniczą Rosji w ręce, kierowanego przez Żydów, ruchu rewolucyjnego. Przy końcu stycznia wybuchł strajk w Łodzi, a 22 czerwca zaczęło się powstanie w którym zabito 2000 osób. Car usiłował zaprowadzić porządek i na początku lutego nakazał utworzenie komisji Szydłowskiego, aby zbadać powody niepokoju wśród petersburskich robotników. W sierpniu zapowiedział utworzenie ciała ustawodawczego, które przerodziło się w rosyjską Dumę. Ponadto ogłosił amnestię polityczną w ramach której powrócił Lenin. Ale to niewiele pomogło.

20 października wybuchła strajk pracowników kolei kierowany przez żydowskich mieniszewików. Następnego dnia ogłoszono w Petersburgu ogólny strajk, który się rozszerzył na Moskwę, Smoleńsk, Kursk i inne miasta.

RADA PETERSBURSKA

Trocki u władzy

26 października utworzono Rewolucyjną Radę Petersburga, która przejęła funkcje rządu. Rada wydała dekrety, proklamowała 8 godzinny dzień pracy, wolność prasy i inne prerogatywy normalnego rządu.

Od początku w Radzie przeważała frakcja mieniszewików z Rosyjskiej Socjaldemokratycznej Partii Robotników, pomimo, że Socjal-Rewolucyjna

Przewodniczącym Rady Petersburskiej w 1905 roku był Trocki. W 1917 roku przewodniczył drugiej Radzie Piotrogrodzkiej w czasie bolszewickiej rewolucji

Partia była również reprezentowana. Pierwszym przewodniczącym był mieniszewik Zborowski, następnie Georgij Nosar, którego zastąpił Lew Trocki. Trocki zdobył popularność w 1905 roku i w przyszłości stał się jednym z przywódców rewolucji październikowej w 1917 r. Już 9 grudnia Trocki został przewodniczącym Rady Petersburskiej, a tydzień później został aresztowany z 300 członkami Rady. Rewolucja jeszcze się nie skończyła.

Parvus

20 grudnia Żyd Parvus objął kierownictwo komitetu wykonawczego rady i zorganizował w Petersburgu strajk, w którym wzięło udział 90 000 robotników. Następnego dnia 150 tysięcy robotników rozpoczęło strajk w Moskwie oraz zamieszki w Czycie,

Kańsku i Rostowie. W ciągu tygodnia rząd carski opanował sytuację i położył kres rewolucji.

Po roku 1905

Po rewolucji 1905 roku car Mikołaj II zaczął analizować i reformować funkcjonowanie swojego państwa. Wydał dekret na mocy którego Rosja miała otrzymać konstytucję i wybieralny rząd. Duma uzyskała status prawny i rozpisano wolne wybory. Wydawało się, że Rosja zmierza w kierunku monarchii konstytucyjnej zgodnie z europejskim modelem, ale wybuch pierwszej wojny światowej pokrzyżował te plany.

Żydowskie partie rewolucyjne zawzięcie przeciwstawiały się reformom, obwiniając je za upadek rewolucji. Reformy uspokoiły rosyjskie masy i w okresie między 1905 i 1914 rokiem panował spokój i miał miejsce rozwój kraju. Nikt nie przysłużył się temu lepiej niż premier Piotr Arkadiusz Stołypin, który w roku 1906 okazał się najwybitniejszym politykiem w Rosji.

Nie będzie przesady jeżeli się powie, że Stołypin wyróżniał się w polityce rosyjskiej w latach 1906-1911. To on dał Rosji słynną „konstytucję Stołyпина”, która gwarantowała prawa cywilne chłopom, którzy stanowili 85% ludności. Reformy rolne, dzięki którym uzyskał sławę, nie tylko dały chłopom prawa nabywania ziemi, ale również ułatwiały jej kupno dzięki pożyczkom rządowym. Stołypin zdecydował się dać chłopom część własności wierząc, że własność indywidualna jest naturalną przeciwwagą własności zbiorowej.

Mikołaj II, ostatni z carów

Premier Stolypin został zastrzelony przez żydowskiego mordercę po wprowadzeniu reform w Rosji

Czy reformy rolne Stołypina były efektywne? Bertram Wolfe, który był

przeciwnikiem cara, a zwolennikiem re-

wolucji tak pisze ¹⁵: „Między 1907 i 1914 rokiem pod wpływem reformy rolnej Stołypina 2 miliony rodzin chłopskich stało się indywidualnymi właścicielami ziemi. Przez całą wojnę trwał ten proces i w styczniu 1916 r. 6,2 miliona rodzin chłopskich złożyło podania w sprawie kupna ziemi. Lenin widział niebezpieczny wyścig między reformami rolnymi Stołypina i następną rewolucją. Gdyby poczekano kilkadziesiąt lat z wywołaniem powstania, to nie byłoby już siły rewolucyjnej wśród chłopów. Jak Lenin był blisko klęski świadczy o tym ten fakt, że gdy w 1917 roku wezwał chłopów do „odebrania ziemi” już trzy czwarte gruntów rolnych było w prywatnych rękach”.

Rosyjskie żydostwo chciało rewolucji nie reform. Już w 1906 roku próbowano zamordować premiera Stołypina kiedy podłożono bombę w jego letniej rezydencji. We wrześniu 1911 r., w czasie galowego przedstawienia w teatrze w Kijowie został zastrzelony z zimną krwią najlepszy w historii Rosji premier. Mordercą był żydowski prawnik Mordechaj Bogrow. W ten sposób od 1902 roku Żydzi zamordowali dwóch premierów Rosji.

Wiele reform Stołypina przeprowadzono po jego śmierci. W 1912 ogłoszono prawo odnośnie ubezpieczenia zdrowotnego, które gwarantowało ro-

¹⁵ *Three who made a Revolution*, Bertram Wolfe, wyd. Dial Press, New York, 1948 (s. 360).

botnikom w wypadku choroby lub wypadku trzy czwarte zarobków. Po raz pierwszy gazety partii rewolucyjnych uzyskały status prawny. Rozwinięto system szkół publicznych i ulepszono prawo wyborcze. W 1913 r. ogłoszono amnestię dla wszystkich więźniów politycznych. Nawet najbardziej zawzięci krytycy caratu nie mogą zaprzeczyć, że był duży wysiłek ze strony rządu aby przeprowadzić reformy. Dlaczego, pomimo tych zmian, obalono carat?

PIERWSZA WOJNA ŚWIATOWA

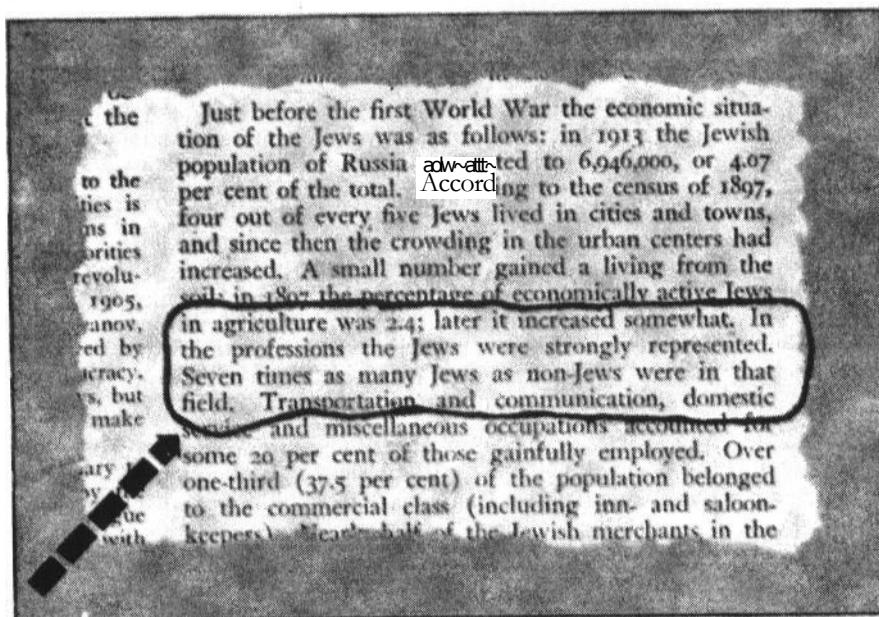
Jednym z czynników, które przyczyniły się do obalenia rządu carskiego był przebieg I wojny światowej. Przed rozpoczęciem wojny armia rosyjska liczyła około 1,5 miliona zawodowych, dobrze wyszkolonych i lojalnych w stosunku do cara żołnierzy... ¹⁶ „Ale w 1917 roku zawodowa armia zniknęła. Straty w ludziach w ciągu pierwszych 10 miesięcy obliczano na 3,8 miliona, a zgodnie z obliczeniami generała Daniłowa 300 000 miesięcznie. Oficerowie

Te oddziały kozackie były elitą carskiej regularnej armii

k którzy szli do walki stojąc, a nie czołgając się jak żołnierze, masowo ginęli na polu bitwy...” Powołano do wojska 18 milionów ludzi w większości ze wsi. Mimo, że walczyli dzielnie był to element politycznie chwiejny, łatwo manipulowany przez agitatorów. Dużą ilość robotników zastąpiono, świeżo

¹⁶ B. Pares, *Russia*, wyd. New American Library, New York, 1949 (s. 41).

Powyższy fragment pochodzi z uniwersalnej Żydowskiej Encyklopedii (tom 9, strona 228). Wskazuje, że siedem ósmych wolnych zawodów w Rosji przed I wojną światową stanowili Żydzi. Większość Żydów była skoncentrowana w miastach i 37% należało do „warstwy handlowej”. To wyjaśnia dlaczego Żydzi dominowali nad rosyjską ludnością w miastach. W 1913 tylko 15% nie-Żydów mieszkało w miastach i wielu z nich było świeżo przybyłymi chłopami analfabetami

przybyłymi ze wsi chłopami. W rezultacie główne miasta w Rosji posiadały klasę robotniczą pochodzenia chłopskiego, myślącą po chłopsku ale bez konserwatyzmu i stabilności charakteryzujących posiadaczy ziemi. Ten nowy proletariat składał się z bezrolnych i wykorzenionych ze wsi chłopów, którzy źle znosili życie w mieście i byli podburzani przez agitatorów.

Trzeba pamiętać, że rewolucja rosyjska była dziełem garstki rewolucjonistów, głównie działających w dużych miastach. Około 85% ludności Rosji żyło na wsi i ci ludzie nie wzięli udziału w rewolucji. tylko 2,4% Żydów było w gospodarstwach rolnych, a reszta żyła w miastach. *Uniwersalna Encyklopedia Żydowska* podaje ¹⁷: „Trzeba zwrócić uwagę na to, że Żydzi mieszkali przeważnie w miastach, a w rejonach wiejskich Rosji Żydzi stanowili 11% ludności. Chłopi nie brali udziału w działalności politycznej, a wśród Żydów nie było analfabetyzmu”. W rzeczywistości Żydzi stanowili większość wykształconych ludzi w Rosji, a wolne zawody były w ich rękach. Na ośmiu

¹⁷ *Universal Jewish Encyclopedia*, wyd. Universal Jewish Encyclopedia Inc., New York, 1939, 10 tomów (t. 9, s. 285).

ludzi w wolnych zawodach aż siedmiu było Żydami. Żydzi, którzy stanowili zaledwie 4,2% ludności przedrewolucyjnej Rosji obejmowali 87% zawodowo czynnych.

Przesiedlenia

Teatr wojenny obejmował tereny gęsto zaludnione przez ludność żydowską. W 1914 roku w Rosji żyło blisko 7 milionów Żydów (dokładnie 6 946 000, według *Uniwersalnej Żydowskiej Encyklopedii*). Duża ilość Żydów mieszkała na terenie zaboru rosyjskiego w Polsce, gdzie toczyła się wojna. Większość Żydów nienawidziła caratu i chciała zwycięstwa Niemiec. Z tego powodu dowództwo armii rosyjskiej nakazało w 1915 roku usunięcie z rejonu walk wszystkich Żydów. W maju 1915 usunięto z guberni (Kurlandii i Grodna) około pół miliona Żydów i zmuszono ich do przesiedlenia się ze strefy frontowej. Najpierw nakazano im zamieszkać w obrębie terytoriów ograniczonych ale już w sierpniu zniesiono te ograniczenia. Dlatego w miarę trwania wojny nienawidzący cara Żydzi masowo przenikali do wszystkich miast Rosji...

REWOLUCJA 1917 ROKU

Rewolucja wybuchła w marcu 1917 r. w Piotrogradzie, stolicy Romanowów. Od początku do końca rewolta obejmowała zdumiewająco małą ilość ludzi,

Załamanie się rosyjskiego systemu transportu spowodowało brak chleba w Piotrogradzie. Widoczne kobiety stoją w kolejce przed piekarnią parę dni przed wybuchem rewolucji

którzy rozporządzali losem 150 milionów Rosjan. Rebelia zaczęła się z powodu żydowskich niepokojów, z ich niezadowolenia oraz chęci zniszczenia caratu. Na wiosnę 1917 r. niestabilizowana ludność miejska Rosji była ogarnięta niezadowolaniem. Braki żywności w Piotrogradzie zmieniły niezadowolenie w płomień rewolucji.

Piotrogród w trzecim roku trwania I wojny światowej był głównym ośrodkiem produkcji broni i miał największą ilość robotników w Rosji. Również miał największą ilość Żydów poza terytoriami ograniczonymi. W marcu 1917 r. przerwy w transporcie spowodowały duże braki w zaopatrzeniu w żywność miast. W tym samym czasie szereg fabryk zamknęło bramy, gdyż brakowało surowców do produkcji. Te dwa fakty miały duże znaczenie w następnych dniach.

Każdej rodzinie w mieście brakowało żywności, a zamykanie fabryk spowodowało wyjście na ulice dużych ilości robotników. Dni które poprzedziły obalenie caratu i utworzenie Rządu Tymczasowego miały następujący przebieg:

5 marzec: Problemy się zaczynały. Kolejki po chleb były z dnia na dzień coraz to dłuższe i coraz większe tłumy robotników pojawiały się na ulicach. Policja zaczęła ustawiać w strategicznych punktach miasta karabiny maszynowe.

6 marzec: Rząd wprowadził do miasta dużą ilość Kozaków aby zapobiec rozruchom. Sklepy pozamykano. Parę fabryk, które funkcjonowały przestały pracować gdyż zaczął się strajk. Policja ustawiła coraz więcej karabinów

Zalamanie się transportu spowodowało zamknięcie fabryk w Piotrogradzie wyrzucając tysiące robotników na ulicę. Głodni i bezrobotni stawali się łatwym łupem czerwonych agitatorów

maszynowych. Car, który odwiedzał oddziały na froncie, nie wrócił do miasta. Duma kontynuowała obrady.

8 marzec: Tłum kobiet rozpoczął uliczną demonstrację jako protest wobec braku chleba. Agitatorzy, weterani z rewolucji 1905, rozpoczęli działalność i zorganizowali demonstracje. Tłum śpiewał Marsylianę uważaną w Rosji za pieśń rewolucyjną. Pojawiły się czerwone sztandary. Na rogu Newskiego Prospektu i Kanału Katarzyny konna policja i Kozacy rozpedzili demonstrację. Nie było ofiar. Kiedy tłumy wzniosły czerwoną flagę rewolucji nie oddano strzałów.

9 marzec: Newski Prospekt do Kanału Katarzyny i do Dworca Mikołajewskiego był od rana zapełniony tłumem ludzi, agresywniejszym niż poprzedniego dnia. Tramwaje nie kursowały. Kozacy mieli rozkaz, aby utrzymać Newski Prospekt wolny od demonstrantów. Szarżowali parę razy na tłum i parę osób zostało stratowanych. Zaobserwowano, że kawaleria nie użyła broni palnej, a szablami uderzała płazem. To rozzuchwiliło tłum. Agitatorzy uaktywniają się.

Piotrogradzki motloch maszerujący pod czerwoną flagą rewolucji. Koniec był bliski

10 marzec: Po południu tłumy zebrały się wokół Dworca Mikołajewskiego. Amerykański fotograf Donald Thompson opisał na bieżąco niektóre wydarzenia¹⁸, „o 2 godzinie mężczyzna ubrany w futro siedział w saniach i chciał

¹⁸ Donald Thompson in Russia, Donald Thompson, Century Co., New York, 1918 (s. 54).

10 marca 1917 r. jedyną siłą trzymającą piotrogrodzki motłoch w ryzach była policja. Kiedy nadszedł decydujący moment rewolucji uzbrojony motłoch zaczął atakować komisariaty policji zabijając policjantów i uwalniając dużą ilość więźniów, wśród wielu z nich najgorszych kryminalistów

Pierwszą rzeczą którą zrobił motłoch po opanowaniu komisariatów policji było spalenie archiwum policji. Później paru policjantów, którzy się dali złapać zostało zastrzelonych. Wraz z panowaniem motłochu nastąpił chaos w życiu Piotrogradu. Służba nie chciała pracować, zamknięto sklepy, a robotnicy żądali fantastycznych zarobków. Było bardzo niebezpieczne dla dobrze ubranego człowieka pokazać się na ulicy

przejechać przez tłum, który nie chciał mu zrobić miejsca. Doszło do kłótni. Mężczyznę wyciągnięto z sań i pobito. Uciekł do unieruchomionego tramwaju ale robotnicy podążyli za nim. Jeden z nich wziął metalowy pręt i rozbił nim głowę mężczyzny na miazgę. To wywołało w motłochu żądzę krwi. Znalazłem się na czele tłumy, który wpadł na Newski Prospekt i zaczął tłuc szyby. Większość sklepów miała szyby chronione metalowymi sztabami. Te sklepy, które ich nie miały, miały wybite szyby. Bez przerwy jeździły karetki pogotowia, które z małych uliczek zabierały po 3 lub 4 leżących tam ludzi. Chaos jest ogólny. Motłoch wyładował swoją wściekłość na policji, która zabarykadowała się w komisariatach policyjnych. Tam zostali wszyscy zamordowani. Wszystkie więzienia otwarto i wypuszczono kryminalistów.

11 marzec: Tego dnia miały również miejsce zamieszki. Oprócz terroru rewolucji były również akty grabieży ze strony wypuszczonych kryminalistów. Do cara jadącego pociągiem Duma wysłała pilny meldunek: Sytuacja jest poważna. W stolicy panuje anarchia. Rząd jest sparaliżowany. Transport, zaopatrzenie w żywność i paliwo są kompletnie zdeorganizowane. Wzrasta niezadowolone wśród policji. Słysz się sporadyczne strzały w wielu miejscach. Różne oddziały wojska strzelają jedne przeciwko drugim. Trzeba powierzyć osobie z autorytetem utworzenie nowego rządu.

Reakcja cara na ten meldunek była tragiczna w skutkach. Jest wątpliwe

Tłumy demonstrują przed Dumą. 12 marca dwunastu członków Dumy utworzyło „Rząd Tymczasowy”, który rządził Rosją przez 8 miesięcy

rozkaz rozwiązania Dumy. Większość członków Dumy, lojalna w stosunku do cara, posłuchała rozkazu i w rezultacie ostatni ośrodek władzy rządowej przestał istnieć w stolicy państwa.

12 marzec: Przewodniczący rozwiązanej Dumy wysłał pełną desperacji, notę do cara: „Sytuacja uległa pogorszeniu. Trzeba natychmiast reagować. Wybiła ostatnia godzina i decydują się losy ojczyzny i dynastii”. Nie wiadomo czy nota dotarła do cara, ponieważ na nią nie odpowiedział. Z drugiej strony godzina była już późna...

Nad ranem regiment wołyński zabił oficerów i przyłączył się do rewolucji. O 11 rano

do buntu przyłączyło się sześć regimentów. O godzinie 11:30 poddały się i przyłączyły do rewolucji garnizon Piotra i forteca Pawła. Pod kontrolą rządu pozostały Ministerstwo Wojny, budynek Admiralicji oraz katedra Świętego Izaaka. Rewolucja stała się faktem dokonanym. Cztery dni później 16 marca car, którego pociąg nigdy nie dotarł do Petersburga, abdykował. Jego abdykacja na piśmie kończyła się słowami: „Niech Bóg ma litość nad Rosją”. Nim upłynął rok słowa te odbijały się echem wiele razy...

Dnia 12 marca utworzyły się dwa ośrodki, które sprawowały władzę w ciągu ośmiu miesięcy. Pierwszym był czasowy komitet Dumy składający się z 12 członków pod przywództwem księcia Lwowa. Ta grupa służyła do października jako Rząd Tymczasowy, a potem została obalona przez bolszewików. Rząd Tymczasowy cały czas rządził za cichą zgodą Rady Petersburskiej, która była drugą grupą rządzącą.

Rada Petersburska była opanowana przez frakcję bolszewików i mieniszewików z Rosyjskiej Socjal-Demokratycznej Partii Robotniczej, w mniejszym stopniu przez Partię Socjal-Rewolucyjną. Frakcja bolszewików uzyskała kontrolę nad Radą Piotrogrodzką, przyspieszyła wybuch rewolucji i ustanowiła władzę, która dotrwała do naszych czasów. Aby lepiej zrozumieć wydarzenia, należy prześledzić historię bolszewików, mieniszewików i Rosyjskiej Socjal-Demokratycznej Partii Robotniczej.

HISTORIA BOLSZEWIKÓW

Trzeba zwrócić uwagę na grupę rewolucjonistów na uchodźstwie, ponieważ oni i ich uczniowie stali się w przyszłości władcami komunistycznej Rosji. Przywódcą tej grupy był Jerzy Plechanow, nie Żyd, uważany za nauczyciela Lenina. Plechanow uciekł z Rosji w latach osiemdziesiątych i osiedlił się w Szwajcarii. Tam utworzył marksistowską grupę „Wyzwolenia Pracy”, której był przywódcą do 1901 roku. Pomagali mu w tym Żydzi: Wera Azasulicz, Leo Deutch i P. Axelrod. Uczniem a potem konkurentem Plechanowa był Lenin. Lenin był Żydem.

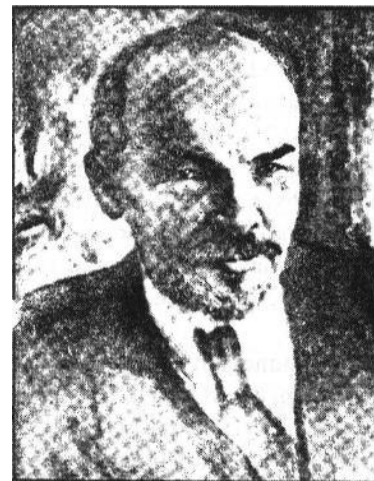

Jerzy Plechanow

Lenin

Lenin (prawdziwe nazwisko Włodzimierz Iljicz Uljanow) urodził się w 1870 r., nad brzegiem Wołgi, w prowincjonalnym mieście Symbirsku. Urodził się jako uprzywilejowany, będąc synem urzędnika państwowego z tytułem „radcy stanu” z przywilejami rodowej szlachty. Ojciec Lenina nie odziedziczył tytułu, ale osiągnął stanowisko jako nagrodę za pracę szkolnego nadzorcy.

Według wszelkich zasad „Lenin” powinien zostać szanowanym członkiem społeczeństwa, ponieważ pochodził z średniej klasy, ukończył uniwersytet i został przyjęty na praktykę prawniczą. Że stało się inaczej wpłynął na to w jakimś stopniu los jego brata Aleksandra, który został stracony za udział w zamachu na życie cara Aleksandra III (w 1887 roku).

Lenin, ożeniony z Żydówką Krupską. On przewodził „trojce” Lenin-Zinowiew-Kamieniew

Z tego powodu Lenin porzucił karierę zawodową aby stać się zawodowym rewolucjonistą. W 1895 roku 25 letni Lenin spotyka się w Szwajcarii z przywódcami grupy „Wyzwolenia Pracy”, a potem wraca do Rosji w towarzystwie Żyda Juliusza Martowa (Cederbauma). Martow był znanym agitorem na „terytoriach ograniczonych” i został w przyszłości przywódcą mieniszewików. Ich zadaniem było zbieranie pieniędzy na cele rewolucyjne.

W Petersburgu zaangażowali się w szereg strajków i na jesieni 1895 r. Lenin, Martow i szereg innych osób trafiło do więzienia za działalność rewolucyjną.

W lutym 1897 r. Lenin został zesłany na Syberię. Podróżował na własny koszt i zabrał ze sobą na Syberię żydowską żonę Krupską i jej mówiącą Jidisz matkę.

Wbrew ogólnej opinii polityczni uchodźcy, o ile nie zostali skazani za działalność kryminalną, nie byli tam uwięzieni, a po pewnym czasie ulaskawiani. Rząd carski wypłacał uchodźcom politycznym na Syberii pensje wystarczające na utrzymanie się przy życiu. Ponadto uchodźcy mogli się ubiegać o pracę (Trocki pracował jako księgowy) i mogli otrzymywać pieniądze od rodziny i przyjaciół. Lenin otrzymywał od rządu 7 rubli i 40 kopiejek co każdego miesiąca pozwalało na: ¹⁹ „opłacenie pokoju, stołówki i pralni”.

W czasie pobytu na Syberii Lenin, Martow i zesłaniec Potresow sformułowali program „wszechrosyjskiej gazety”, która miała wyrażać wspólne idee całego ruchu rewolucyjnego. W 1900 roku marksiści byli podzieleni na dużą ilość frakcji. Lenin chciał je połączyć w jedną całość.

¹⁹ D. Shub, *Lenin*, Wyd. American Library, 1950 (s. 26).

„Iskra”

W lutym 1900 roku Lenin zakończył pobyt na zesłaniu i otrzymał pozwolenie na wyjazd do Szwajcarii. W Genewie przyłączył się do grupy „Wyzwolenia pracy”, która w grudniu zaczęła wydawać „Iskrę”. Utworzenie „Iskry” było początkiem rosyjskiego marksizmu jako zorganizowanego ruchu i roli Lenina jako przywódcy partii.

Nadieżda Krupskaja

Redakcja składała się ze „starych”: Plechanowa, Zasulich, Akselroda oraz ich uczniów: Lenina, Potresowa i Martowa. Krupskaja była sekretarką redakcji. W 1902 r. do redakcji przyłączył się Trocki (Bronstein) ale bez prawa głosowania. W redakcji było 5 Żydów: Martow, Akselrod, Zasulich, Trocki i Lenin, Potresow nie był Żydem. Trocki nie miał prawa głosu, a Plechanow miał 2 głosy. W rezultacie Żydzi mieli 5 głosów, a pozostali 2.

W pierwszych 45 numerach „Iskry” najczęściej (39) artykułów napisał Martow, następnie Lenin (32), Plechanow (24), Potresow (8), Zasulich (6) i Akselrod (4). Dodatkowo szereg

artykułów napisali Żydzi: Parvus, Trocki i Róża Luksemburg. W tym czasie istniała inna gazeta „Raboczije Dieto” (Sprawa Robotników) organ frakcji „Economist”, a wydawcą jej był inny Żyd Teodor Dan.

„Iskra” była drukowana w Niemczech, w Monachium. Zarząd wydawnictwa spotykał się w Londynie, a potem w Genewie. Stamtąd egzemplarze „Iskry” były szmuglowane do Rosji przy pomocy kurierów albo na pokładzie statków. W ten sposób „Iskra” budowała podziemną organizację zawodowych rewolucjonistów. Najpierw nazywano ich iskrowcami, a potem bolszewikami i mieńszewikami. Na ogół panuje opinia, że założyciele komunizmu byli biednymi ludźmi. Prawdą jest, że w Szwajcarii Akselrod zebrał o jogurt, a Plechanow zarabiał na życie adresowaniem kopert. Ale założyciele i przywódcy komunizmu nie byli proletariuszami. Prawie bez wyjątku byli to żydowscy intelektualiści, z wyższym wykształceniem i niewielu z nich zhańbiło się uczciwą pracą.

Zjazd zjednoczeniowy

W 1903 roku zebrał się w Brukseli Zjazd zjednoczeniowy. Jego celem było, w ramach Rosyjskiej Socjal-Demokratycznej Partii Robotników zjednoczenie różnych grup marksistowskich. Partia ta została założona w 1898 roku, ale dotychczas nie udało jej się doprowadzić do zjednoczenia.

Paweł Axelrod

Spośród 60 delegatów tylko czterech było kiedyś robotnikami, a resztę stanowili w większości żydowscy intelektualiści. Reprezentowane były grupy, które uformowały partię w 1898 roku: żydowski Bund, socjaldemokraci z Gruzji, Polscy socjaldemokraci Róża Luksemburg oraz grupa wyzwolenia pracy (teraz przemianowana na „iskrzystów”). Gazeta „Dzielo robotników” była reprezentowana przez 3 delegatów. Te organizacje, ich przywódcy i uczniowie wywołały rewolucję w 1917 roku i tu narodził się komunizm w formie, która przetrwała do dzisiaj.

W sierpniu policja belgijska deportowała niektórych delegatów i Zjazd przeniósł się do Anglii gdzie obradował od 11 do 23 sierpnia. Ważnym wydarzeniem Zjazdu był ideologiczny rozłam wśród „Iskrowców”: na bolszewików pod przewodnictwem Lenina (większość) i na mieńszewików pod przewodnictwem Martowa (mniejszość).

Komunizm jako zorganizowany ruch rozpoczął działalność od publikacji „Iskry” w grudniu 1900 roku. Trzy lata później „Iskrowcy” połączyli się z polskimi socjaldemokratami, żydowskim Bundem i innymi aby utworzyć rosyjską socjaldemokratyczną partię robotniczą, która później zmieniła nazwę na partię komunistyczną. „Iskra” podobnie jak późniejsze publikacje komunistyczne była wydawana i kontrolowana przez Żydów

Kończącym aktem Zjazdu było wybranie Lenina, Plechanowa i Martowa do kierownictwa „Iskry”. Ten skład redakcji nie funkcjonował ze względu na wrogość między Leninem i Martowem. Po wydaniu 53 numeru Lenin wycofał się z redakcji zostawiając wszystko w rękach Martowa, Plechanowa, Akselroda, Zasulich i Potresowa.

Pomimo, że grupa Lenina przyjęła nazwę bolszewików, w rzeczywistości nigdy nie kierowała większością partii. Lenin opanował chwilowo Zjazd gdy członkowie żydowskiego Bundu, po kłótni na temat polityki partii, opuścili salę obrad. Ponieważ Lenin uzyskał poparcie większości delegatów stąd się wzięła nazwa bolszewików. Podział na bolszewików i mieniszewików miał miejsce wyłącznie między „Iskrowcami”. Pozostałe duże frakcje żydowski Bund i Socjal-Demokraci Róży Luksemburg nie należały do żadnego odłamu. Tradycyjnie solidaryzowali się z mieniszewikami, ale w 1917 obie partie przyłączyły się do bolszewików.

Rewolucja 1905 roku

Julij Martow (Zedarbaum) przywódca mieniszewików

Rewolucja 1905 roku wybuchła nieoczekiwanie. Żydowscy agitatorzy wykorzystali niezadowolenie, z powodu porażki Rosji w wojnie z Japonią i bazowali na zajściach „krwawej niedzieli”. Użyli płomienia rewolucji jako próby pod przyszłą rewolucję 1917 roku.

Revolta zaczęła się tak szybko, że zaskoczyła przywódców partyjnych. Lenin był w Genewie i wrócił do Petersburga dopiero przed październikiem na krótko przed zorganizowaniem Rady Petersburskiej. Przywódca mieniszewików Martow powrócił w tym samym czasie. Róża Luksemburg przyjechała dopiero w grudniu po zakończeniu

powstania. Akselrod był w Finlandii, a Plechanow pozostał zagranicą. Rewolucja 1905 roku była kierowana przez podrzędnych przywódców z frakcji mieniszewików.

Z przywódców tylko Trocki zrozumiał znaczenie „krwawej niedzieli” i na pierwsze pogłoski o rewolucji wraz z innym żydowskim towarzyszem Parwusem pojawili się w Petersburgu.

Używając pseudonimu Janowski Trocki stał się ważnym członkiem rady, a po jej reorganizacji w październiku jego wpływy znacznie wzrosły. Trocki stał się najbardziej wpływowym członkiem komitetu wykonawczego. Ponadto redagował z Parwusem gazetę mieniszewików, a później pod pseudonimem Piotr Piotrowicz wydawał „Gazetę Rosyjską”. Jak już wspominaliśmy 9 grudnia Trocki został przewodniczącym Rady Petersburskiej, a po jego aresztowaniu Parwus objął kierownictwo rewolty.

Pomimo, że Lenin był w tym czasie w Petersburgu, ani on ani nikt z bolszewików nie brali udziału w rewolucji. Kiedy nastąpiło aresztowanie 300 członków Rady Petersburskiej nie było między nimi znanych bolszewików. Rewolucja 1905 roku była wyłączną sprawą mieniszewików.

Zjazd w Londynie

W 1907 roku (13 maja — 1 czerwca) odbył się piąty zjazd Rosyjskiej Socjal-Demokratycznej Partii Robotniczej. Był to najbardziej imponujący zjazd i ostatni przed rewolucją 1917 roku. W zjeździe wzięli udział:

Bolszewicy pod kierownictwem Lenina — 91 delegatów.

Mieniszewicy pod kierownictwem Martowa i Dana — 89 delegatów.
Polska Socjal-Demokracja pod kierownictwem Róży Luksemburg — 44 delegatów.

Żydowski Bund kierowany przez Abramowicza i Libera 55 delegatów.
Łotewska Socjal-Demokracja kierowana przez „towarzysza Hermana” (Daniszewski).

Na zjeździe było 312 delegatów, w tym 116 robotników. W Zjeździe przeważały znane nazwiska. Byli tam założyciele ruchu: Plechanow, Akselrod, Deutsch i Zasulich (który po roku 1907 nie miał dużego znaczenia w partii) oraz ich uczniowie: Lenin, Martow, Dan (Gurwicz) i Trocki. Byli tam z ramienia Bundu Abramowicz, Lieber (Goldman) i Róża Luksemburg, która później kierowała rewolucją w Niemczech. Obecni byli również Zinowiew, Kamieniew i Stalin, który w 1907 roku nie odgrywał żadnej

Za działalność rewolucyjną była w Rosji kara śmierci. Za czasów liberalnych carów karę zamieniano na zesłanie na Syberię. Stalin był co najmniej 5 razy zesłany na Syberię. Na zdjęciu Stalin ze swoim przyjacielem (Surenem Spandarjanem) w czasie zesłania w Monastyrskoje, Turchańsk na Syberii

roli. Tą trójkę wymienia się ponieważ w przyszłości będą oni uważani za najpotężniejszych ludzi w Rosji. Za wyjątkiem Plechanowa i Stalina wszyscy byli Żydami.

Najważniejszą sprawą dyskutowaną w czasie trwania Zjazdu były kontrowersyjne „wywłaszczenia”. Należy wyjaśnić, że bolszewicy Lenina coraz bardziej uciekali się do łamania prawa aby podreperować kasę partii. Rabunek, porywanie, kradzież stały się regularną działalnością partii. Zdarzało się, że lojalny bolszewik poślubił bogatą wdowę aby uzyskać fundusze dla partii. Tą działalność nazywano w kołach partyjnych jako „wywłaszczenia”. Wkrótce po Zjeździe, najsłynniejszym wywłaszczeniem było obrabowanie banku w Tyflisie planowane przez młodego Stalina.

Mieńszewicy zaciekle atakowali te praktyki, ale Lenin z uporem ich bronił jako koniecznych środków dla uzyskania kapitału. Problem „wywłaszczenia” dyskutowano od czasu do czasu jako punkt sporny między dwoma frakcjami. Siła Lenina polegała na tym, że miał pieniądze z tego źródła. Z pieniędzy uzyskanych drogą rozboju mógł opłacać koszty podróży dla delegatów na różne Zjazdy i to mu dało popularność nieproporcjonalną do osiągnięć. Atak na Lenina z powodu „wywłaszczeń” pochodził nie tylko z frakcji mieńszewików Martowa, ale również z żydowskiego Bundu i Polskiej Socjal-Demokracji Róży Luksemburg, które popierały mieńszewików w tym sporze. Tak trwało

do roku 1917, kiedy przyłączyli się do bolszewików, ale w tym czasie Lenin miał kompletną kontrolę nad partią.

Obrabowanie banku w Tyflisie stało się częścią legendy o Stalinie i warto tu przypomnieć parę szczegółów. Pomimo, że napad był zaplanowany przez mało znaczącego robotnika partyjnego Stalina, został zrealizowany przez Ormianina Petrojana, którego historia rosyjska nazywa „Kamo”. Metoda Kamo była prymitywna ale skuteczna, ponieważ rzucił bombę z dynamitem na dyliżans bankowy wiozący 250 000 rubli w gotówce. W wyniku eksplozji zginęło 30 ludzi, a Kamo uciekł z łupem składającym się z banknotów 500 rublowych.

Bolszewicy mieli dużo kłopotu z wydaniem tych banknotów. Zdecydowano, że agenci w różnych krajach musieli wydać tego samego dnia jak najwięcej banknotów. Operacja nie była sukcesem. Policja złapała Żydówkę Olę Rawicz (w przyszłości żonę Zinowiewa) oraz Meyera Wallacha, którego prawdziwe nazwisko brzmiało Finkelstein, a najbardziej był znany jako Maksym Litwinow. Litwinow został w przyszłości (w latach 1930-1939) komisarzem spraw zagranicznych.

Litwinow

Rok 1908

Jesienią 1908 bolszewicy zaczęli wydawać „Proletariat” gdzie redaktorami byli: Lenin, Dubrowiński, Zinowiew i Kamieniew. W tym samym czasie Plechanow, Akselrod, Martow, Dan, Martynow (Pikel) (wszyscy Żydzi za wyjątkiem Plechanowa) zaczęli wydawać organ mieńszewików „Głos Socjal-Demokracji”. W 1908 roku Trocki zaczął wydawać „Wiedeńską Prawdę”.

Trojka

W 1909 roku została utworzona „trojka” z Lenina, Zinowiewa i Kamieniewa (trzech Żydów). Przetrwała aż do śmierci Lenina w 1924 roku. Zinowiew i Kamieniew byli nieodłącznymi towarzyszami Lenina i nigdy z nim nie konkurowali. Kiedy Trocki stał się prawie równy Leninowi, byli lojalni w stosunku do Lenina. Pozostali prawą i lewą ręką Lenina mimo, że z nim polemizowali, przeciwstawiali na zebraniach partyjnych. „Trojka” rozpadła się po śmierci Lenina.

Styczniowe plenum

W styczniu 1910 roku dziewiętnastu przywódców partii spotkało się na plenum Komitetu Centralnego. Celem jego było, jak zawsze, propagowanie jedności partii. Jednym z tematów było to, że Lenin musiał spalić resztę 500 rublowych banknotów, które pozostały z „wywłaszczenia” z Tyflisu, i nie dały się wydać. Innym tematem plenum było uznanie gazety „Socjal-De-

Zinowiew

Kamieniew

mokracja" jako centralnej gazety partii. Jej redaktorami byli bolszewicy Lenin i Zinowiew oraz mieńszewicy Martow i Dan. Trockiego niezależna „Wie-deńska Prawda" została oficjalnym organem partii i wyznaczono Kamieniewa, aby pomógł w jej wydawaniu. Kto mógł przypuszczać w 1910 roku, że w ciągu siedmiu lat ta ekipa żydowska będzie panami całej Rosji?

Rewolucja 1917 roku

Radek

Podobnie jak rewolucja w 1905 roku i ta w 1917 roku zastała przywódców partii nieprzygotowanych do niej. Lenin i Martow byli w Szwajcarii, a Trocki przebywał w Nowym Jorku na East Side.

Wkrótce po marcowej rewolucji rząd niemiecki wykonał szczególne posunięcie. Zorganizował przejazd wagonem dla bydła Lenina, Martowa, Radka i 32 innych członków partii przez Niemcy do Rosji. Niemiecka strategia opierała się na założeniu, które potem okazało się słuszne, że komuniści będą sabotować rosyjskie działania wojenne i będą prześladowani przez Rząd Tymczasowy. Grupa Lenina miała tajne

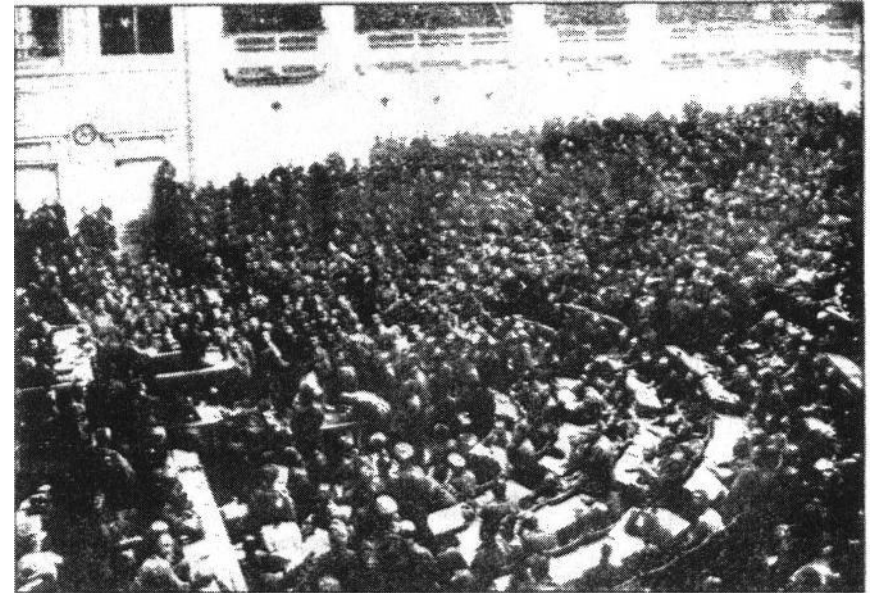
Niemcy dają Leninowi i jego towarzyszom zaplombowany bydlęcy wagon

porozumienie z Niemcami. Jest pewne, że w ciągu 48 godzin po objęciu władzy przez bolszewików Trocki zaczął rozmowy o zawieszeniu broni. Ale o tym będzie później mowa. 3 kwietnia, 23 dni po sformowaniu Rządu Tymczasowego, Lenin i jego partia przybyli do Petersburga. W ciągu 7 miesięcy on i jego frakcja będą już dyktatorami całej Rosji.

RADA PIOTROGRODZKA

Pod kontrolą motłochu

Omawiano już marcową rewolucję, która obaliła cara i o utworzeniu 12 marca dwóch organów władzy: Rządu Tymczasowego i Rady Piotrogrodzkiej.

Utworzona 12 marca Rada Piotrogrodzka była kontrolowana przez mieńszewików pod przywództwem Żydów: Liebera, Dana i Martowa. W październiku bolszewicy uzyskali kontrolę, gdy Trocki został przewodniczącym i natychmiast przyspieszyli wybuch rewolucji

Rada Piotrogrodzka pomimo, że kontrolowała motłoch, nie chciała odpowiedzialności za rządzenie. Miało to miejsce na początku kiedy Rada była zorganizowana przez drugorzędnych przywódców zdolnych do podburzania i wywoływania zamieszek, ale bez umiejętności kierowania rządem rewolucyjnym. Ponadto w pierwszych dniach rewolucji nikt nie wiedział jak to się zakończy. Piotrogród był tylko jednym z miast Rosji i, nie było wiadomo jak

się zachowa reszta kraju i żołnierze na froncie. Z tych powodów rada wolała, żeby chwilowo rządził Rząd Tymczasowy, który miał atrybuty legalności.

Rząd Tymczasowy

Rząd Tymczasowy nie był ciałem rewolucji. Z jego 12 członków tylko Kiereński był „socjalistą”. Pozostali byli typowymi przedstawicielami klasy średniej, członkami Dumy z lekkimi odchyleniami lewicowymi. Na czele rządu stał książę Lwow, którego opinia liberała kwalifikowała go na to stanowisko. Ten 12 osobowy Rząd Tymczasowy został stworzony, ponieważ 12 marca nie było w Piotrogradzie niczego innego i ten rząd nie brał udziału w rewolucji. Po obaleniu cara ten rząd zyskał na znaczeniu. Kiedy w lipcu były rozruchy i nieudane powstanie bolszewików, rząd zaprowadził porządek i aresztował lub zmusił do ukrycia się ich przywódców.

Rząd Tymczasowy zdecydował się na kontynuowanie wojny z Niemcami. Dużo było patriotów rosyjskich, którzy na Niemcy patrzyli jak na zagrożenie „suwerenności”. Rząd Tymczasowy zajęty był prowadzeniem wojny.

Jednak rząd wykonał dwa posunięcia, które miały wpływ na przebieg rewolucji. Pierwszy to niefortunna decyzja zezwolenia na powrót z zesłania

Tych dwunastu członków Dumy utworzyło Rząd Tymczasowy pod kierownictwem księcia Lwowa. W sierpniu Kiereński przejął władzę

Karol Radek jeden z „gotowych, zaufanych ludzi” którzy po powrocie z wygnania zaczęli agitację dla bolszewików

wszystkich więźniów politycznych z Syberii i wygnańców zza granicy. Tym czynem przypieczętowano zgubę Rosji. Amerykański pisarz, Edward Alworth Ross, tak to opisuje ²⁰: „Jednym z pierwszych aktów Rządu Tymczasowego było sprowadzenie do Rosji politycznych ofiar autokracji. Z Syberii sprowadzono około 80000 ludzi. Ze Szwajcarii, Francji, Skandynawii, USA, Argentyny i innych krajów przybyło około 10000 ludzi ukrywających się przed zemstą cara. Od kwietnia do lipca przybyło do Rosji 90000 ludzi w większości o sympatiach lewicowych. Bazując na wdzięczności ludzi za poświęcenie zesłańców i cierpienia, ludzie ci szybko doszli do kierowniczych stanowisk w „lokalnych radach” i skierowali je na lewo”.

Te 90000 uchodźców stanowiło serce zbliżającej się bolszewickiej rewolucji. Prawie

wszyscy byli zawodowymi rewolucjonistami i z małymi wyjątkami byli również Żydami. Stalin, Swierdłow i Zinowiew byli między zesłańcami z Syberii. Lenin, Martow, Radek i Kamieniew powrócili z Szwajcarii. Trocki powrócił z setką swoich żydowskich braci z East Side w Nowym Jorku. Wszyscy oni byli spadkobiercami rewolucji. Do ich powrotu rewolucja była kierowana przez podrzędnych przywódców. Teraz powróciła elita! Edward Alworth Ross pisze bez dobrego rozeznania i znajomości faktów ²¹: „Zagubione, bez przywódców, masy Rosjan zostały porwane przez tych gotowych do czynu ludzi, którzy im powiedzieli co trzeba zrobić aby skorzystać z owoców rewolucji. Z tego powodu nieznani nam, a znani Rosjanom, uchodźcy,

²⁰ E. A. Ross, *Russian Bolshevik Revolution*, Wyd. Century Company, New York 1921 (s. 58).

²¹ E. A. Ross, *Russian Bolshevik...* (s. 67).

Kiedy bolszewicy doszli do władzy zaczęli niszczyć każdy ślad opozycji przez eksterminację wyższej warstwy rosyjskiego społeczeństwa. Wściekłość czerwonego terroru można wytłumaczyć tylko żydowską nienawiścią do chrześcijańskiej cywilizacji

Gdziekolwiek komuniści doszli do władzy pierwszą czynnością było wymordowanie albo uwięzienie narodowych przywódców. Drugą czynnością było usadowienie Żydów na każdym szczeblu władzy. W Rosji miliony nie-Żydów zostały zamordowane przez żydowskich oprawców

którzy na wygnaniu musieli pracować w stalowniach, szwalniach aby utrzymać się przy życiu i ci rezydenci z nowojorskiej „Eastside”, którzy żyli skromnie z nieznanych rosyjskich gazet, wybili się na stanowiska przywódców rad, a później do gabinetów ministrów rządząc jedną dziesiątą świata. W całej współczesnej historii nie było takiej fantastycznej kariery jak ta”.

Wkrótce te hordy powracających Żydów będą miały prawo życia i śmierci nad 150 milionami chrześcijan w Rosji. Wkrótce każda fabryka, biuro rządowe, każdy okręg szkolny, każda jednostka wojskowa będą funkcjonować pod wszystkowiedzącym okiem żydowskiego komisarza. Wkrótce krew ludzka będzie płynąć strumieniami spod drzwi komunistycznych cel tortur i śmierci, gdzie dziesiątki tysięcy chrześcijan, kobiet i mężczyzn będzie mordowanych jak bydło w rzeźni. Wkrótce 5 milionów właścicieli ziemi będzie zagłodzonych na śmierć w ramach perfidnego żydowskiego planu. Wkrótce zrealizuje się plan wyniszczenia przywódców nie-Żydów z całej Rosji przez zamordowanie każdego chrześcijańskiego właściciela fabryki, prawnika, ministra, oficera i każdego kto może się stać przywódcą. Wkrótce ilość ludzi umieszczonych w obozach niewolniczej pracy przekroczy liczbę 15 milionów. Wkrótce każdy kościół czy katedra będą splądrowane, a każdy kapłan czy kaznodzieja stanie się kryminalistą w swojej wspólnotce. Wkrótce Rosja będzie miała powolnych, chętnych do pracy, łatwych do kontrolowania i niezdolnych do protestu proletariuszy — bałwanów. Taka była „fantastyczna historia jakiej jeszcze nie było” bolszewickiej rewolucji.

Wybór Zgromadzenia Ustawodawczego

Drugim ważnym aktem Rządu Tymczasowego było stworzenie ordynacji wyborczej do Zgromadzenia Ustawodawczego. Była propozycja żeby delegaci z całej Rosji byli wybierani w wolnych wyborach i zebrali się w Zgromadzeniu Ustawodawczym aby przygotować konstytucję. Jak napisał pewien pisarz: „Był to organizm zawierający Kongres Kontynentalny i Konwencję Konstytucyjną amerykańskiej rewolucji”.

Kiedy w styczniu 1918 r. zebrano się Zgromadzenie Ustawodawcze bolszewicy byli już od miesiąca u władzy ²² „Zebrano się w pałacu Taurida w Petersburgu i trwało niecałe 13 godzin. Trwało od czwartej po południu 18 stycznia do czwartej czterdzieści 19 stycznia, a potem zostało rozpedzone przez bolszewickie oddziały żołnierzy z łotewskiego garnizonu”. Jednym z czynników, który przyspieszył wybuch rewolucji październikowej były nadchodzące wybory do Zgromadzenia Ustawodawczego.

²² L. Trocki, *Stalin: An Appraisal of the Man and his Influence*, wyd. Harper Brother, New York and London, 1941 (s. 220).

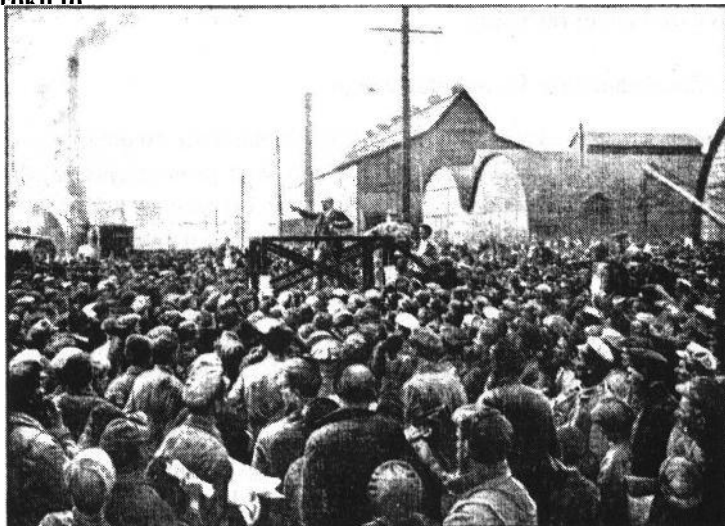
Wszechrosyjski Zjazd Rad

Innym ważnym wydarzeniem, które miało wpływ na wybuch rewolucji było zwołanie w Piotrogradzie dnia 3 czerwca 1917 roku pierwszego Wszechrosyjskiego Zjazdu Rad. Po marcowej rewolucji setki lokalnych rewolucyjnych rad (sowietów) zostały zorganizowane przez marksistowskie partie na terenie całej Rosji. Zjazd miał na celu zjednoczenie wszystkich sił rewolucyjnych.

Pierwszy Zjazd Rad był opanowany przez mieniszewików i eserowców, (Socjal-Rewolucyjna Partia). Bolszewicy mieli mniej niż 40 kandydatów na kilkuset biorących udział w obradach. Przed zakończeniem Zjazdu ustalono datę następnego Zjazdu na 20 października, a potem zmieniono na 7 listopada. Ta data jest ważna, ponieważ od niej zaczyna się rewolucja bolszewicka. Kiedy zwołano drugi Zjazd wieczorem 7 listopada bolszewicy zdążyli już od paru godzin przejść władzę nad Radą Piotrogradzką i obalić Rząd Tymczasowy. Dzięki temu bolszewicy mogli przedstawić na drugim Wszechrosyjskim Zjeździe Rad fakty dokonane. Wieczorem 7 listopada 1917 ten Drugi Zjazd Rad stał się oficjalnym rządem komunistycznej Rosji.

Powrót Lenina

Teraz należy zwrócić uwagę na Lenina i jego partię w momencie przyjazdu z zagranicy. Kiedy Lenin przybył do Piotrogradu w kwietniu 1917 roku to

Natychmiast po przybyciu do Piotrogradu bolszewicy pod przywództwem Lenina (na zdjęciu Lenin przemawia do robotników) zaczęli agitację przeciwko Rządowi Tymczasowemu. Bolszewicy byli w stanie przyciągnąć najbardziej radykalne elementy niestabilizowanej ludności robotniczej Piotrogradu

został Radę Piotrogradzką opanowaną przez mieniszewików i eserowców, ponieważ bolszewicy byli w mniejszości. Przewodniczącym Rady był mieniszewik Czeidze, który mocno popierał prowadzenie wojny. Jednym z wiceprzewodniczących był mieniszewik Skobelew, a drugim Kiereński jedyny członek Rządu Tymczasowego, który należał do Rady.

Pomimo, że mieniszewicy kontrolowali Radę Piotrogradzką, to byli bardzo podzieleni. Główna frakcja mieniszewików była pod kierownictwem Teodora Dana (Gurewicz) i M. Libera (z żydowskiego Bundu), a druga grupa była pod kierownictwem Martowa. Lenin zawzięcie krytykował ten stan rzeczy.

Lenin uważał Rząd Tymczasowy jako instrument „burżuazji” i nawoływał do jego obalenia. Od kwietnia do czerwca bolszewicy skutecznie agitowali w Piotrogradzie wśród robotników i żołnierzy przeciwko Rządowi Tymczasowemu. Pod sloganem „wszystko dla rad” udało się bolszewikom w lipcu zwać pod swoje sztandary dużą grupę radykalnych elementów. Powrotna rzesza zesłańców również wzmocniła pozycję bolszewików. Nie wszyscy uchodźcy byli bolszewikami, ale prawie wszyscy byli ekstermistami głodnymi władzy i czekającymi od dawna na rewolucję. Ponieważ byli najbardziej radykalnymi zwolennikami bezpośredniej akcji, więc przeszli na stronę bolszewików. Trocki, który kiedyś był mieniszewikiem, a potem „neutralnym”, po powrocie z Nowego Jorku przyłączył się do bolszewików. W jego ślady poszło wielu innych.

17 lipca antyrządowa agitacja spowodowała nie planowane powstanie tysięcy miejskich, zapalczywych robotników-żołnierzy. W historii nazwano to powstanie

M. I. Lieber

Rada Piotrogradzka była kierowana przez mieniszewików aż do chwili bolszewickiej rewolucji. Mieniszewicy podzielili się między sobą: Dan i Lieber przewodzili „obrońcom”, a Martow kierował „międzynarodowcami”. Wszyscy trzej byli Żydami. Ponieważ przywództwo mieniszewików było w rękach Żydów, a w partii bolszewików byli nie-Żydzi na kluczowych stanowiskach więc żydowski propagandziści przedstawiali tarcia między bolszewikami i mieniszewikami jako zagrożenie żydowskich interesów. W rzeczywistości była to walka wewnątrz żydowskiej rodziny. Bolszewicy i mieniszewicy byli frakcjami tej samej partii. Obydwie frakcje były kompletnie kontrolowane przez Żydów. Karykatury Dana i Liebera pochodzą z oficjalnej komunistycznej książki historycznej

W sierpniu były pierwsze próby obalenia Rządu Tymczasowego gdy bolszewicki motloch zorganizował krwawe zamieszki uliczne. Te „dni sierpniowe” zakończyły się porażką bolszewików gdy Kiereński stłumił rewoltę rozpędzając motloch przy pomocy broni palnej, a potem przez aresztowanie albo zmuszenie do ukrycia się bolszewickich przywódców

„dniami lipcowymi”. Kiereński, który stał się ważną osobą w Rządzie Tymczasowym potraktował twardo powstanie. Zaczęto strzelać do motłochu i w ciągu następnych 3 dni zabito kilkaset osób. Rezultatem powstania było aresztowanie albo ucieczka kierownictwa bolszewików. Lenin i Zinowiew czasowo się ukryli na przedmieściach Piotrogradu. Trocki, Kamieniew i Lunaczarski (wkrótce stał się sławny) zostali aresztowani. Nikt nie niepokoił redaktora „Prawdy” Stalina.

Jednym ze skutków „lipcowych dni” był upadek Rządu Tymczasowego, którego premierem był książę Lwow. Dnia 20 lipca Kiereński (Adler), żydowski Napoleon, został premierem rządu „ocalenia rewolucji”. Kiereński był dobrym mówcą i starał się popierać ofensywę przeciwko Niemcom. Na początku miał sukcesy, ale ofensywa załamała się i w ciągu następnych 3 miesięcy jego wpływy zaczęły maleć.

Szósty Zjazd partii

W dniach między 8 i 16 sierpnia Rosyjska Socjal-Demokratyczna Partia Robotnicza miała swój szósty Zjazd. Był to pierwszy Zjazd zwołany od

Kiereński

czasu Zjazdu w Londynie w 1907 roku, a zarazem ostatni przed bolszewicką rewolucją, która wybuchła 2 miesiące później. Szósty Zjazd był opanowany przez bolszewików. Inne frakcje przyłączyły się do bolszewików i przestały istnieć. Od tego momentu Rosyjska Socjal-Demokratyczna Partia Robotnicza była partią bolszewików. W ciągu roku ta partia zmieniła oficjalnie nazwę na Partię Komunistyczną.

Najważniejszym aktem szóstego Zjazdu był wybór październikowego komitetu centralnego składającego się z 26 osób. Ten centralny komitet kierował partią bolszewików w czasie krytycznych dni rewolucji październikowej. Kim byli członkowie centralnego komitetu? W książce „Stalin” Lew Tro

cki pisze ²³: „Ponieważ partia była na pół-legalna nazwiska osób wybranych w tajnym głosowaniu nie były ogłoszone na Zjeździe za wyjątkiem czterech, które uzyskały największą ilość głosów: Lenin (133), Zinowiew (132), Kamieniew (131) i Trocki (131)”. Czterech Żydów było przywódcami partii bolszewickiej na dwa miesiące przed wybuchem rewolucji. Książka Trockiego zawiera wiele ciekawych danych.

Trocki nienawdził Stalina i napisał książkę „Stalin” aby udowodnić, że przyłączył się późno i był uzurpatorem. Trocki dostarcza dużo dowodów na to jak mało ważny był Stalin na zebraniach partii w czasie i po rewolucji październikowej. Trocki wielokrotnie podkreśla kim byli ważni przywódcy. W innym miejscu w swojej książce o Stalinie opisuje zebrania październikowego komitetu centralnego na krótko przed rewolucją bolszewicką ²⁴: „Na 422 stronach w 4 tomie poświęconym sierpniowi i wrześniowi jest szczegółowy opis wszystkich wydarzeń, rezolucji, przemówień i ważnych artykułów. Praktycznie nieznany w tym czasie Swierdłow został wymieniony 3 razy; Kamieniew 46 razy; Lenin, który działał w podziemiu 16 razy; Zinowiew 6 razy; Trocki 31 razy. Stalin nie został wymieniony ani razu i jego nazwiska nie umieszczono w indeksie 500 nazwisk”.

W ten sposób Trocki usiłuje udowodnić, że Stalin nie był ważną postacią w czasie rewolucji 1917 roku. Opisując, podaje nazwiska prawdziwych przywódców, wszystkich pięciu Żydów: Kamieniewa, Zinowiewa, Trockiego, Swierdłowa i Lenina.

²³ L. Trocki, *Stalin: An Appraisal...* (s. 220, 221).

²⁴ L. Trocki, *Stalin: An Appraisal...* (s. 222, 223).

Piotrogradzki motłoch na ulicach w czasie rewolty „dni sierpniowych”

Po zamieszkach „dni czerwcowych” czołowi przywódcy partii byli w więzieniu albo się ukrywali. Dlatego szósty Zjazd był zorganizowany przez drugorzędnych przywódców, wśród których najbardziej aktywny był Swierdłow. Lew Trocki, zawsze starający się dyskredytować Stalina, daje taki

Ilustracja pochodzi z książki Trockiego „Stalin”. Jest to reprodukcja widokówki którą masowo rozprowadzano w Rosji w czasie Rewolucji. Jest zatytułowana „Przywódcy proletariatu Rosji”. Trocki używał tego jako dowodu, że Stalin, którego nienawdził nie był ważną postacią Rewolucji Październikowej. Ale to również ukazuje żydostwo jako rzeczywistych przywódców partii komunistycznej: pięciu spośród pokazanych są Żydami. Od góry: 1. Lenin, 2. Trocki, 3. Zinowiew, 4. Łunaczarski (nie-Żyd), 5. Kamieniew, 6. Swierdłow. To byli przywódcy komunistycznej rewolucji z 1917 roku

przykład: „Prezydium składało się ze Swierdłowa, Ołmińskiego, Umowa, Jureniewa i Stalina”. Nawet kiedy najważniejsi bolszewicy byli nieobecni Stalina umieszczono na końcu listy⁵. „Kongres zdecydował się wysłać pozdrowienia do Lenina, Trockiego, Zinowiewa, Łunaczarskiego, Kamieniewa, Kollątaja i innych aresztowanych i prześladowanych towarzyszy. Zostali oni wybrani do honorowego prezydium”. Tu znowu słowami Trockiego wymieniono najwybitniejsze postacie bolszewizmu: Lenin, Trocki, Zinowiew, Kamieniew, Kollątaj i Łunaczarski. Jak wiadomo najwybitniejszymi przywódcami byli ci, których Kiereński aresztował lub zmusił do ukrycia się po rewolcie w lipcu. Wśród nich tylko Kollątaj i Łunaczarski nie byli Żydami. Te fakty udowadniają, że żydowski charakter komunizmu jest oczywisty dla każdego kto ma nawet minimalną wiedzę na temat historii bolszewików.

TROCKI U WŁADZY

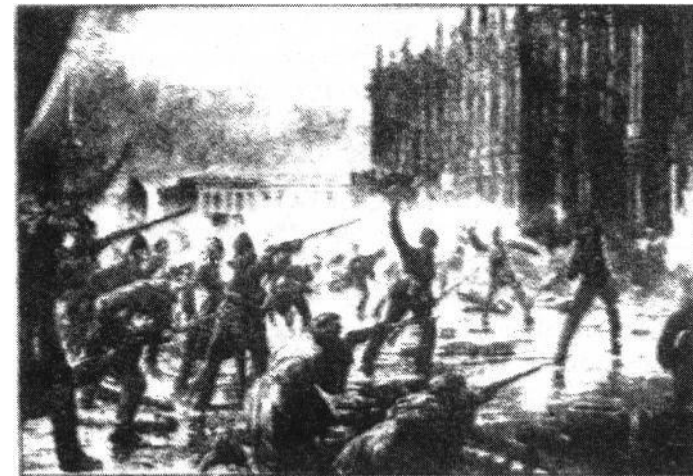
17 sierpnia Kamieniew został zwolniony z więzienia, a dokładnie miesiąc później Trocki został zwolniony przez Rząd Kiereńskiego. 24 września Trocki został wybrany przewodniczącym Rady Piotrogradzkiej zastępując mieńszewika Czeidze. Od tej chwili bolszewicy kontrolowali Radę Piotrogradzką. Już 26 października Rada Piotrogradzka przegłosowała przekazanie całej władzy wojskowej Wojskowemu Komitetowi Rewolucyjnemu, któremu przewodził Trocki. Za parę dni wybuchła rewolucja.

Wojskowy Komitet Rewolucyjny

Wojskowy Komitet Rewolucyjny, pod kontrolą Trockiego, został powołany w celu szybkiego przygotowania rewolucji. Czas uciekał i powstała alternatywa albo uderzyć szybko albo nigdy. Zgromadzenie Ustawodawcze planowało za parę tygodni wybory, po których miał się wyłonić nowy rząd. Był też inny powód do pośpiechu. Drugi Wszechrosyjski Zjazd Rad miał się odbyć 7 listopada. Bolszewicy mieli uzasadnioną obawę, że rząd Kiereńskiego aresztuje lub rozwiąże Zjazd i w ten sposób zapobiegnie rewolcie. Z tego powodu było konieczne obalenie Rządu Tymczasowego przed zwołaniem 7 listopada drugiego Wszechrosyjskiego Zjazdu Rad. 4 listopada Wojskowy Komitet Rewolucyjny zorganizował masówki w celu przygotowania nadchodzącej rebelii. Następnego dnia wojskowy garnizon Twierdzy Pietropawłowskiej zadeklarował poparcie dla bolszewików: 6 listopada Kiereński zrobił ostatni wysiłek aby zapobiec rewolucji. Wydał rozkaz aresztowania członków Wojskowego Komitetu Rewolucyjnego, zakaz publikacji

Siedzibą Wojskowego Komitetu Rewolucyjnego w czasie rewolucji był Instytut Smolny. Stąd

Porażka rządu Kiereńskiego stała się faktem dokonanyim kiedy bolszewicy zdobyli ostatnią twierdzę Rządu Tymczasowego, Pałac Zimowy. Kiereński uciekł, a potem przeniósł się do Paryża

⁵ L. Trocki, *Stalin: An Appraisal...* (s. 217).

bolszewickich oraz zastąpienie świeżymi oddziałami garnizonu piotrogadzkiego. Te polecenia nigdy nie zostały zrealizowane.

Rewolucja

Jakow Swierdłow

Wieczorem 6 listopada Lenin wyszedł z ukrycia i przyłączył się do Wojskowego Komitetu Rewolucyjnego, który miał jako główną kwaterę Instytut Smolny. O drugiej po południu 7 listopada bolszewicy zajęli miasto, a o trzeciej Lenin wygłosił płomienne przemówienie do Rady Piotrogradzkiej, pierwsze od lipca. O dziesiątej bolszewickie oddziały rozpoczęły szturm na Pałac Zimowy siedzibę Rządu Tymczasowego.

O 11 wieczorem rozpoczął obrady drugi Ogólnorosyjski Zjazd Rad, który był teraz oficjalnym rządem Rosji. Pierwszym przewodniczącym został Kamieniew. Lenin został pre-

mierem, a Trocki komisarzem do spraw zagranicznych. Wybrano Centralny Komitet Wykonawczy pod przewodnictwem Kamieniewa, który był pierwszym przewodniczącym „republiki sowieckiej”. Po paru dniach (21 listopada) Swierdłow zastąpił Kamieniewa i stał się drugim żydowskim prezydentem „republiki sowieckiej”. Sześć miesięcy przed wybuchem rewolucji Swierdłow był uważany w kręgach bolszewickich za drugorzędną figurę, ale bardzo szybko stał się jednym z pięciu czołowych przywódców partii (przed śmiercią, która nastąpiła 2 lata później). Swierdłow był głównym aktywistą korygującym błędy partii i objął kontrolę nad życiem gospodarczym w Rosji.

ZGROMADZENIE USTAWODAWCZE

25 listopada, 18 dni po przewrocie bolszewików, odbyły się rosyjskie wybory według ordynacji ustalonej przez Rząd Tymczasowy. Bolszewicy nie byli dobrze zorganizowani i nie interweniowali w wyborach aż do chwili, kiedy się przekonali, że będą mieć mniejszość w Zgromadzeniu. Wobec tego postanowili podważyć jego autorytet.

Rząd Tymczasowy określił, że specjalna komisja powinna zwoływać Zgromadzenie. Bolszewicy aresztowali komisję i zastąpili ją przez komisję do spraw Zgromadzenia wyborczego pod przewodnictwem Żyda Urickiego.

Dzięki tej taktyce bolszewicy byli zdolni kontrolować Zgromadzenie. Kiedy zwołano Zgromadzenie Żyd Swierdłow nie będąc delegatem objął

Uricki

kontrolę nad obradami i ustalił porządek obrad. Dziesięć godzin później w Zgromadzeniu powstało zamieszanie, ponieważ bolszewicy opuścili salę obrad. Wkrótce potem bolszewickie oddziały położyły kres istnieniu Zgromadzenia Ustawodawczego wyrzucając w brutalny sposób zebranych z sali obrad i zamykając drzwi budynku.

W ten sposób zakończyło egzystencję Zgromadzenie Ustawodawcze. Po 13 godzinach obrad zostało rozwiązane i już nigdy więcej nie było zwoływane. Tak zniszczono nadzieję Rosji na konstytucję i legalny rząd.

W marcu 1918 rząd sowiecki przeniósł stolicę z Piotrogradu do Moskwy. W tym samym miesiącu Rosyjska Socjal-Demokratyczna Partia Robotników zmieniła nazwę na Partię Komunistyczną...

Komisarz wojenny

W międzyczasie wrogowie nowego reżymu nabrali sił. Nie minął rok i sowiecki rząd był obiektem ataku na 6 frontach wojennych. Niektóre antykomunistyczne armie były zorganizowane przez zwolenników cara; inne były

Lew Trocki jako komisarz wojenny. Trocki zorganizował Armię Czerwoną i poprowadził ją do zwycięstwa nad armią białych

organizowane i finansowane przez rządy państw obcych. Siły „białych” Rosjan stanowiły śmiertelne zagrożenie dla nowego reżymu. W marcu Trocki ustąpił ze stanowiska komisarza spraw zagranicznych i objął stanowisko komisarza wojennego, co dawało mu władzę nad całym wojskiem sowieckiego rządu. On zorganizował i poprowadził do zwycięstwa Armię Czerwoną. Aż do roku 1921 nie udało się zniszczyć antykomunistycznych sił.

Zamordowanie rodziny carskiej

Wkrótce po marcowej rewolucji 1917 roku car zwrócił się o pozwolenie dla siebie i rodziny na opuszczenie kraju. Mikołaj II był blisko spokrewniony z rodzinami królewskimi w Anglii i Danii. Uważał, że to będzie lepsze niż być więźniem we własnym kraju. Rząd Tymczasowy był skłonny wyrazić na to zgodę, ale przeciwstawiła się temu Rada Piotrogradzka. Rodzinę carską przetransportowano do Jekaterinburga na południu Rosji. Tam umieszczono

Reprodukcja sztandaru bolszewików w pierwszą rocznicę komunistycznej rewolucji. Po zamordowaniu rodziny carskiej i większości narodowych przywódców bolszewicy postanowili „nauczyć” rosyjskich ludzi radości życia proletariatu. Edukacyjny program był skuteczny i przekonał zniewolonych Rosjan, że mają przywilej żyć pod władzą żydokomuny. Pokazano, że przywódcy komunistyczni byli Żydami. Na dwunastu pokazanych sześcioro jest Żydami. Na prawo od Lenina: Pokrowski, Kamieniew, Swierdłow, Łunaczarski, Kołłtaj, Krylenko; Zinowiew, Bucharin; Trocki, Rykow, Radek

ich w domu lokalnego kupca Ipatiewa. 17 lipca antybolszewickie oddziały zbliżyły się do Jekaterinburga. Miejscowy komisarz, żyd Jorowski, rozkazał zamordowanie rodziny carskiej wraz z jej służbą domową. Jorowski osobiście zamordował cara strzałem z pistoletu w głowę. Resztę rodziny i służbę rozstrzelano. Ciało obłano benzyną i podpalono... Jeżeli ktoś popatrzy na mapę Rosji, to nie znajdzie miasta o nazwie Jekaterinburg ponieważ została zmieniona na Swierdłowski, aby uhonorować Żyda Jakuba Swierdłowa przewodniczącego sowieckiej republiki w czasie egzekucji rodziny carskiej...

CZERWONY TERROR

30 sierpnia 1918 roku Żyd Uricki, szef czekistów, został zamordowany, a Lenin ranny. Mordercami było dwóch Żydów, członków kierowanej przez Żydów Socjal-Rewolucyjnej Partii. Bolszewicy użyli to jako usprawiedliwienia na wprowadzenie czerwonego terroru, który zapoczątkowano następnego dnia i który trwa do dzisiaj. Brak miejsca uniemożliwia szczegółowy opis. Wszyscy członkowie Partii Komunistycznej około 100 000 ludzi stali się narzędziami terroru i zbrodni. Mieli podwójne zadanie: zastraszyć rosyjskie masy i zniszczyć tzw. „burżuazję” składającą się z wyższej i średniej klasy.

Mężczyźni i kobiety byli mordowani albo wtrącani do więzienia nie z powodu przestępstw, ale dlatego, że należeli do „wrogiej klasy”. Ta definicja obejmowała każdego kupca, osoby różnych zawodów i właścicieli ziemskich. Nie tylko likwidowano „wrogą klasę” ale również ich rodziny. Bolszewicy sprytnie zaadoptowali taktykę brania zakładników z rodzin, których członkowie przeciwstawiali się nowemu porządkowi. Dawid Szub w swojej, niewolniczo promarksistowskiej książce „Lenin” daje opis czerwonego terroru w Piotrogradzie ²⁶: „Mało czasu tracono na badanie dowodów i podział ludzi przywiezionych w nocnych łapankach. Biada temu, który nie potrafił oczyścić się z podejrzeń. Więźniów upychano w starym komisariacie policji w Pałacu Zimowym. Tutaj po pobieżnym badaniu albo bez badania ustawiano ludzi pod murem dziedzińca i rozstrzeliwano. Odgłosy egzekucji zagłuszał ryk motorów ciężarówek, które uruchamiano w tym celu”. To był cel czerwonego terroru.

Trzecia Międzynarodówka

Podstawową doktryną marksizmu było i jest promowanie światowej rewolucji. W 1919 roku bolszewicy przywódcy posunęli się jeszcze dalej zwołując w marcu Trzecią Międzynarodówkę. Przewodniczącym był Żyd

²⁶ D. Shub, *Lenin...*, New American Library (s. 156).

Zinowiew, który pozostał na tym stanowisku do 1926 roku. Drugi Żyd Lenin był przewodniczącym obrad.

Celem Trzeciej Międzynarodówki było zakładanie komunistycznych partii w różnych krajach i udzielanie im pomocy w obaleniu legalnych rządów. Wiosną 1919 roku perspektywy były zachęcające...

Rewolucja Róży Luksemburg

Pierwszym krajem, który doświadczył komunistycznej rewolucji po Rosji były Niemcy. Niemiecki rząd, który podlegał do bolszewickiego przewrotu w 1917 roku i ułatwił Leninowi powrót do Rosji wysyłając go w zaplombowanym bydlęcym wagonie, sam musiał teraz stawić czoła zarazie na swoim terytorium.

Róża Luksemburg

W pewnym sensie rewolucja w Niemczech była w tym samym okresie co w Rosji. Kiedy w 1918 roku trwała jeszcze wojna światowa i wzrastało bezrobocie w Niemczech Niemiecka Socjał-Demokratyczna Partia pobudzała wśród ludności nastroje defetystyczne, tak jak to robili bolszewicy w Rosji. W listopadzie wybuchł bunt w morskiej bazie w Kiel oraz rozruchy zorganizowane przez socjaldemokratów. 9 listopada cesarz Kajzer abdykował i socjaldemokraci proklamowali republikę socjalistyczną. Dwa dni później zgodzili się na zawieszenie broni z aliantami.

Teraz miało miejsce wydarzenie, które na zawsze zepsuło stosunki między Niemcami i Żydami i przyczyniło się do wyniesienia do wpływów Adolfa Hitlera. Tym wydarzeniem była demobilizacja armii niemieckiej. Niemcy nie poddały się na warunkach zawieszenia broni z 11 listopada. Porozumienie przewidywało, że niemieckie armie muszą się wycofać poza granice przedwojenne i to było podstawowym warunkiem wszczęcia rozmów pokojowych.

Kiedy oddziały niemieckie docierały do granicy niemieckiej wystraszony rząd rewolucyjny, który obawiał się obalenia, zarządził demobilizację.

11 listopada Niemcy posiadały najpotężniejszą armię na świecie. Trzydzieści dni później nic z tej armii nie pozostało. Zamiast wynegocjować warunki pokoju oparte o 14 punktów Wilsona bezradne i poniżone Niemcy musiały zaakceptować Traktat Wersalski...

Zaledwie niemieckie armie zostały zdemobilizowane, a już ekstremistyczne elementy z partii socjaldemokratycznej kierowane przez Różę Luksemburg zaplanowały przejście kontroli nad rewolucją, na wzór bolszewików w Rosji. W styczniu 1919 r. organizacja „Spartakus Bund” Róży Luksemburg, wspomagana finansowo przez ambasadora sowieckiego Żyda Joffe, usiłowała obalić rząd rewolucyjny. Po krwawych walkach ulicznych rewolta została stłumiona, a żydowscy przywódcy Róża Luksemburg i Karol Liebknecht zostali aresztowani i rozstrzelani przez oficerów armii niemieckiej. Po egzekucji Róży Luksemburg Trzecia Międzynarodówka mianowała innego Żyda, Karola Radka, na przewodniczącego. Później kontrolę nad Niemiecką Partią Komunistyczną objęła inna Żydówka Ruth Fischer i pozostała na tym stanowisku aż do roku 1924.

BELA KUN

Po pierwszej wojnie światowej Węgry również miały komunistyczną rewolucję. W tym wypadku przewodnikiem był Żyd Bela Kun (Kohen), który

Bela Kun

w bolszewickiej rewolucji w Rosji, a po zawieszeniu broni wraz z grupą rewolucjonistów Żydów, używając sfałszowanych paszportów, przedostał się na Węgry, gdzie założył gazetę komunistyczną „Czerwone Wiadomości” (Voros Ujsay). Przy pomocy sowieckich pieniędzy i poparciu ze strony prokomunistycznej żydowskiej ludności Kun szybko stał się dyktatorem Węgier. Bela Kun naśladował sposób przeprowadzenia rewolucji w Rosji. W Encyklopedii Britannica podano²⁷: „Program Kuna polegał na przejęciu przy użyciu siły, całego przemysłu i własności prywatnej w ręce proletariatu. Z

początku współpracował z socjaldemokratami, ale szybko usunął ich na bok i zaczął upaństwowiać banki, fabryki z liczbą ponad 200 robotników, posiadłości ziemskie o powierzchni ponad 1000 akrów oraz każdy budynek za wyjątkiem robotniczych osiedli. Skonfiskowano biżuterię i własność osobistą (zostawiając minimum, np. 2 ubrania, 4 koszule, 2 pary butów i 4 pary skarpetek). Zwolniono służbę, łącznie zrobiono publicznymi z dostępem w so-

²⁷ Encyclopaedia Britannica (t. 13, s. 517, 1946).

botę wieczorem. Księża, umyślowo chorych, kryminalistów, sklepikarzy i pomocniczych pracowników biurowych pozbawiono prawa głosowania".

Rezultatem tego programu był, podobnie jak w Rosji, chaos gospodarczy i napięcia socjalne. Upaństwowienie każdej prywatnej łazienki w kraju odbiło się na moralnej i socjalnej sytuacji społeczeństwa. Nie można było znacjonalizować ziemi i budynków wraz z fabrykami bez zniszczeń i stworzenia warunków do grabieży. Zarówno w Rosji jak i na Węgrzech aby przeprowadzić podobny program trzeba się było uciec do czerwonego terroru. W czasie 3 miesięcznego panowania terroru Beli Kuna zamordowano kilkadziesiąt tysięcy osób: księży, oficerów armii, kupców, właścicieli ziemskich i rzemieślników.

Znacjonalizowanie krajowego przemysłu i rolnictwa spowodowało głód w miastach, co w połączeniu z nienawiścią chłopów do Żydów doprowadziło do obalenia Beli Kuna.

W zdumiewająco szczerym sprawozdaniu „New International Year Book” z 1919 roku podsumowuje sytuację pisał²⁸ „Jedną z głównych słabości nowego reżymu była istniejąca antypatia do Żydów. W różnych częściach kraju panowało przekonanie, że rewolucja była dziełem Żydów, aby przejąć władzę. Były również opinie, że lepiej będzie dla kraju, jeżeli Żydzi w Budapeszcie umrą z głodu. Rząd Beli Kuna składał się wyłącznie z Żydów, którzy również objęli funkcje administracyjne. Z początku komuniści połączyli się z socjalistami, którzy nie byli radykalną partią, ale byli raczej podobni do zachodnich partii pracy albo związków zawodowych. Jednak Bela Kun nie dobierał sobie ludzi z tej partii tylko zwrócił się do Żydów i stworzył prawdziwą żydowską biurokrację”.

Po trzech miesiącach morderstw, złodziejstw i krwawej działalności Bela Kun został pozbawiony władzy i umieszczony w szpitalu dla wariatów. Kiedy go wypuszczono wrócił do Rosji, gdzie w południowym rejonie objął kontrolę nad czeką, organizacją czerwonego terroru.

Triumwirat

Lenin zmarł w styczniu 1924 w wyniku utraty zdrowia po zamachu oraz na wylew krwi do mózgu. W tym czasie komuniści umocnili się. Wojny domowe się skończyły i zorganizowany opór przeciwko Żydom-bolszewikom został zlikwidowany. Po śmierci Lenina kierownictwo partii zaczęło walczyć o władzę. Lenin w maju 1922 roku miał atak paraliżu, po którym nie mógł mówić i jego system nerwowy uległ uszkodzeniu. W grudniu nastąpił drugi atak i władzę objął triumwirat składający się z Zinowiewa, Kamieniewa i Stalina. Wkrótce potem nastąpiła śmierć Lenina.

²⁸ *New International Year Book of 1919, Dodd Lead Co (s. 587).*

Oslabienie pozycji Trockiego

W pierwszych dniach istnienia nowego reżymu Trocki miał prestiż i władzę równą Leninowi. Na zewnątrz Rosji uważano Trockiego i Lenina za nierozłączną parę i sądzono, że Trocki przejmie władzę po Leninie. Jednak po roku 1922 zmalały wpływy Trockiego w biurze politycznym.

Kiedy triumwirat zaczął działać biuro polityczne składało się z Lenina, Zinowiewa, Kamieniewa, Trockiego, Bucharina, Tomskiego i Stalina. „Trojka” (Lenin, Zinowiew, Kamieniew) dominowała tak długo jak Lenin był aktywny. Teraz Zinowiew i Kamieniew uważali się za prawowitych następców Lenina, a Trockiego uważali za konkurenta. Stalin skorzystał z okazji, przyłączył się do nich i razem nastawili biuro polityczne przeciwko Trockiemu. Stalin stał się młodszym członkiem triumwiratu. Trocki opisał to następująco²⁹ „Zachęcony przez Zinowiewa, Kamieniewa i częściowo przez Rykowa, Bucharina i Tomskiego Stalin został użyty jako przeciwwaga przeciwko mnie. Nikt nie myślał, że pewnego dnia Stalin wywyższy się ponad wszystkich. W pierwszym triumwiracie Zinowiew traktował Stalina z wyższością, a Kamieniew z odrobiną ironii”.

Zinowiew był uważany za seniora i otworzył XII Zjazd Partii, co było przedtem przywilejem Lenina. Jednak oceniano go źle w tej nowej roli i opóźniono obrady Zjazdu. Dzięki kontroli struktur partii Stalin przejął czołową pozycję w triumwiracie. Ta sytuacja zaistniała zaraz po śmierci Lenina.

Dojście Stalina do władzy

Stalin teraz wzmocnił swoją pozycję. W kwietniu zorganizował usunięcie Trockiego ze stanowiska komisarza wojennego. W tym samym miesiącu odłączył się od Zinowiewa i Kamieniewa, a przyłączył się do innych członków biura politycznego: Bucharina, Rykowa, Tomskiego. Trocki zbrałał się z Zinowiewem i Kamieniewem przeciwko Stalinowi, ale było już za późno. W styczniu 1926 roku usunięto Zinowiewa z biura politycznego, a potem ze stanowiska przewodniczącego Leningradzkiej Rady, a w końcu ze stanowiska przewodniczącego Trzeciej Międzynarodówki. Miesiąc później, 23 października, Trocki i Kamieniew zostali wyrzuceni z biura politycznego.

W następnym roku Zinowiew, Kamieniew oraz Trocki zostali wyrzuceni z komitetu centralnego partii, a następnie usunięci z szeregów partii. W 1929 r. Trocki uciekł za granicę. W czerwcu 1930 r. Stalin stał się dyktatorem Rosji.

Często używa się argumentu, że dojście do władzy Stalina zakończyło żydowską fazę komunizmu. Na poparcie tej tezy podaje się, że tacy Żydzi jak Lenin, Trocki, Zinowiew, Kamieniew, Martow, Zasulich, Deutsch, Parvus,

²⁹ **L. Trocki, Stalin...** (s. 337).

Akselrod, Radek, Uricki, Swierdłow, Dan, Lieber, Martow i inni słynni z wczesnego okresu komunizmu zostali straceni albo wygnani. Jest to poważny argument, ale zapomina się, że Stalin miał żydowską żonę i jego zięć był Żydem. Zarówno Stalin jak i jego córka Swietłana zostali związani małżeństwami z potężną żydowską rodziną Kaganowiczów.

Przeszłość Stalina

Niektórzy autorzy sugerują, że Stalin był Żydem, ale nie ma na to dowodów. Stalin urodził się jako Józef Wissarionowicz Dżugaszwili, w 1878 roku w górskiej wiosce Goni w Gruzji. Jego ojciec Wissarion Dżugaszwili był chłopem z sąsiedniej wioski Dido Lilo, a matka Jekaterina Geladze pochodziła z pańszczyźnianych chłopów z wioski Gambarouli.

Młody Stalin uczęszczający do szkoły podstawowej: Mimo, że nie był tak dobrze wykształcony jak inni czerwoni przywódcy (Lenin, Trocki), to był lepiej wykształcony niż większość nie-Żydów w Rosji

Nie wiadomo zbyt dużo na temat ojca Stalina. Przez pewien czas był szewcem, a potem pracował w fabryce obuwia w Adelchanowie. Mówiono o nim, że pił dużo alkoholu. Matka Stalina była głęboko religijną kobietą, która utrzymywała rodzinę pracując jako praczka. Jej ambicją życiową było aby syn został księdzem. Młody „Stalin” uczęszczał przez 4 lata do szkoły

Wasyl Stalin

podstawowej w Goni. W 1894 roku otrzymał stypendium w seminarium duchownym w Tyflisie wraz z bezpłatnym wyżywieniem, ubraniem i książkami. Po czterech latach został wydalony z seminarium za działalność rewolucyjną. Pierwsza żona Stalina, Jekaterina Swanidze, urodziła mu syna Jaszę Jakuba Dżugaszwili. Jakub nie był zbyt błyskotliwym człowiekiem. Kiedy ojciec stał się dyktatorem on pracował w dalszym ciągu jako elektryk i mechanik w kolejnictwie.

Druga żona Stalina Nadja Allilujewa urodziła mu syna Wasyla i córkę Swietłanę. Wasyl uzyskał stopień generała majora w sowieckim lotnictwie wojskowym.

Swietłana wyszła za mąż dwukrotnie. Nic nie wiadomo o jej pierwszym mężu. Nie wiadomo kiedy i gdzie ślub miał miejsce i kto był narzeczonym. Jest to oficjalna rządowa tajemnica. J

Rzadkie zdjęcie córki Stalina Swietłany jako dziecka. Ona była żoną Michała Kaganowicza, syna członka biura politycznego Łazara Kaganowicza. Żoną Stalina była Róża Kaganowicz

Swietłana Stalin poślubia Kaganowicza

O ile nie można zidentyfikować pierwszego męża Swietłany, łatwo to można zrobić z drugim, którym był Michał Kaganowicz, Żyd, syn członka biura politycznego Łazara Kaganowicza,

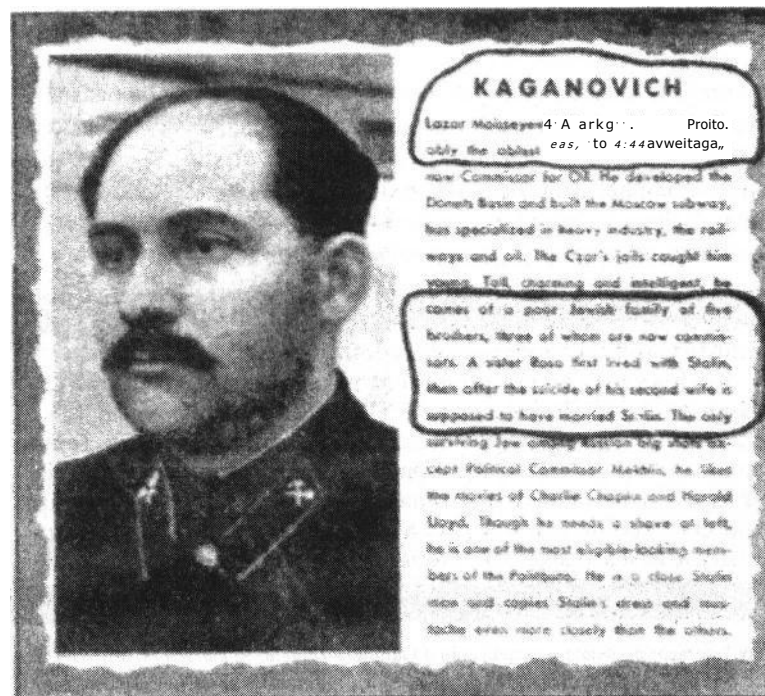
To sprzyjało spekulacjom na temat pozycji Kaganowicza w Rosji. Mając siostrę zamężną ze Stalinem i syna który poślubił jedyną córkę Stalina musiał mieć wyjątkową pozycję. Gdzie kończyła się władza Stalina, a zaczynała Kaganowicza trudno jest określić.

KAGANOWICZ

Jeden z argumentów, że kierownictwo partii w Rosji jest pozbawione Żydów dotyczy Łazara Kaganowicza. Propagandziści twierdzą, że „jest on jedynym członkiem biura politycznego, który jest Żydem” i niewielu Żydów zostało w tym biurze i dlatego nie mogą go kontrolować. Ta opinia pomija ten fakt, że premier Stalin i wicepremier Mołotow mieli obaj żydowskie żony. Zapomina się, że samotny Żyd, Kaganowicz, jest podwójnie związany ze Stalinem przez małżeństwa. Kaganowicz nie jest zwykłym członkiem biura politycznego, ale jest szwagrem Stalina i głównym doradcą do rozwiązywania problemów. Rządząca trójka: Stalin, Mołotow, Kaganowicz była tak samo solidnie żydowska jak oryginalny rząd Lenin, Zinowiew, Kamieniew, Trocki.

Associated Press podała 15 czerwca 1951 roku informację o małżeństwie Swietłany Stalin z Michałem Kaganowiczem: Dane odnośnie pochodzenia przywódców Rosji były nie tylko cenzurowane w Rosji ale również w Stanach Zjednoczonych. Każda amerykańska publikacja podająca, że Stalin ma żydowską żonę i żydowskiego zięcia zostanie oskarżona o „fanatyzm” i „szerzenie nienawiści”

Fragment z magazynu „Life” (14 lipca, 1941) prezentuje Łazara Kaganowicza jako zdolnego człowieka w biurze politycznym, najbardziej wykwalifikowanego i Żyda. Tego rodzaju fakty rzadko były podawane w amerykańskiej prasie ponieważ uważano je jako „antysemityczne”

Żona Mołotowa jest siostrą Żyda Sama Karpa właściciela „Karp Export-Import Company” w Bridgeport; Connecticut, USA

Swietłana Mołotow, pół-Żydówka, córka wicepremiera Rosji była zaręczona z Wasyłem Stalinem kiedy wykonywano tę fotografię w 1951 roku

DYKTATORZY ZA ŻELAZNĄ KURTYNĄ

W krajach komunistycznych satelitów, podobnie jak w Rosji, Żydzi zajmują praktycznie każde stanowisko u władzy. Najlepszy dowód na to można znaleźć w książce Johna Gunthera „Za żelazną kurtyną” (Behind the Iron Curtain) 30. Gunther odróżniający typ żydowskiego „liberała” pisze, że Polska, Rumunia, Węgry i Czechosłowacja mają żydowskich dyktatorów. Poniżej krótka charakterystyka tych „dyktatorów z za żelaznej kurtyny”.

munists, and take part in their administrations:

to. Jews play a very prominent role in several governments. Here we tread delicate ground. The three "Muscovites" who run Hungary are Jews, the men who dominate Poland are Jews, the secretary general of the Communist party in Czechoslovakia is a Jew, Ana Pauker of Rumania is a Jewess. This brings up the grave point that Jews, as a race and a nation, may be unjustly assessed blame—by the ignorant—for the nature of these

Powyższy fragment pochodzi z książki Johna Gunthera *Za żelazną kurtyną* (s. 40). W książce są zidentyfikowani „trzej moskwiczanie”, którzy rządzą Węgrami jako Żydzi: Rakosi, Vas i Gero. Również wymienił Żyda, który rządził polską — Jakuba Bermana i ujawnił żydowskiego generalnego sekretarza partii w Czechosłowacji. Rudolfa Slanskiego. Pomimo tych faktów Gunther zaprzecza, że komunizm jest żydowski

Węgry: Trzech „moskwiczanie” wymienionych przez Gunthera było Żydami: Matyas Rakosi (Rosencranz), Erno Gero (Singer) i Zoltan Vas.

Węgry miały wyjątkowy przywilej dwóch krwawych komunistycznych dyktatur, obydwu zorganizowanych przez Żydów. Pierwsza była zorganizowana przez Belę Kuna. Kiedy w 1919 roku upadł reżym Kuna setki jego żydowskich rodaków uciekło z nim do Rosji. Między nimi byli Matyas Rakosi i Erno Gero. W 1945 r. kiedy komuniści opanowali kraj, Matyas Rakosi zainstalował się jako dyktator Węgier, a Erno Gero i Zoltan Vas zajęli 2 i 3 pozycję w kraju.

Matyas Rakosi

30 J. Gunthar, *Behind the Iron Curtain*, wyd. Harper Brathers, New York (s. 40).

Rakosi jest przyjacielem Stalina, znał osobiście Lenina i był pod kierownictwem Beli Kuna komisarzem znacjonalizowanego przemysłu. Był on typowym przedstawicielem żydowskiej biurokracji, która kontroluje międzynarodowy komunizm.

Pomimo, że każdy zagraniczny korespondent i każda agencja prasowa wie kim są ci dyktatorzy z za „żelaznej kurtyny” rzadko wymienia się ich nazwiska w prasie, a nigdy się nie podaje, że są Żydami. Każda gazeta, która odważy się określić komunistycznych przywódców jako Żydów, natychmiast otrzyma pogróżki, że straci ogłoszenia i będzie oskarżona o „antysemityzm” i „fanatyzm”.

Polska: Polska podzieliła żal los Węgier. W Polsce dominują Żydzi: Minc, Skrzyszewski, Modzelewski i Berman. Pierwszych trzech zajmuje stanowiska ministrów, a Berman skromniejszy urząd podsekretarza stanu. Jednak Berman jest głównym dyktatorem w Polsce.

Berman, produkt warszawskiego getta, żył w Rosji i kiedy wojska sowieckie zajęły kraj, zainstalował się jako dyktator Polski. Woli pracować za kulisami; taktyka często używana aby ukryć powiązania Żydów z komunizmem. Polska biurokracja żydowska poza Rosją jest najliczniejszą „za żelazną kurtyną”. Pomimo, że Żydzi stanowią mniej niż 3% ludności „za żelazną kurtyną”, to zaj

Jakub Berman

mują prawie wszystkie stanowiska we władzy. Te fakty powinny przekonać największych sceptyków, że komunizm jest żydowski i że za każdym komunizmem międzynarodowym stoi międzynarodowy Żyd. Żydzi i komuniści nie zaprą się tego, ale fanatycznie zaatakują każdego kto chce ujawnić tę prawdę.

Anna Pauker

Rumunia: Anna Pauker jest znana jako szef Rumunii i jest oczywiście Żydówką. Anna urodziła się w Bukareszcie z ortodoksyjnych żydowskich rodziców. Jej ojciec (był koszerem rzeźnikiem) i brat żyją w Izraelu. Anna zarabiała na życie nauką hebrajskiego i przez pewien czas mieszkała w USA.

Jej mąż został zidentyfikowany jako „trockista” i stracony w czasie jednej z czystek zorganizowanych przez Stalina. Dzisiaj Anna Pauker jest jedną z najpotężniejszych osób świata komunistycznego.

Jugosławia: Jedyny nieżydowski dyktator za żelazną kurtyną to Tito w Jugosławii, który się przeciwstawia Kremłowi. Ale nauczycielem Tito był Żyd Mosa Pljade. Wypowiedź Gunthera o Pljade: „on jest wychowawcą Tito”.

Jakakolwiek jest doktryna ideowa, Tito to otrzymał ją od tego sprytnego, starego Żyda.

Czechosłowacja: Sekretarzem generalnym komunistycznej partii jest żydowski dyktator Rudolf Slanski. Kiedy komuniści doszli do władzy, to on objął kierownictwo tak jak inni satelitarni dyktatorzy. Przypadkowo Slanski został usunięty z partii i siedział w areszcie.

A CrAteh Purge

Moscow, upset by unrest in Czechoslovakia and by the failure of Czech workers to produce at rates the Kremlin ordered, found a scapegoat: Rudolf Slansky. A down-the-line Moscow stooge and former Red boss of Czechoslovakia, Slansky was unpopular with the Czechs. His ex-

Fragment ze strony 10 magazynu QUICK wydania z 10 grudnia. Notatka podaje tylko, że Slanski jest byłym czerwonym szefem Czechosłowacji. To, że jest Żydem nie zostało ujawnione

ŻYDZI W AMERYCE

Historycy żydowscy rozróżniają 3 okresy żydowskiej emigracji do USA:

- sefardyczny albo hiszpański,
- niemiecki,
- rosyjsko-polski.

Okres hiszpański

Ponieważ kolonialna Ameryka była krajem pionierskim, nie było tam Żydów przed rewolucją amerykańską. W 1776 roku było zaledwie paru sefardycznych Żydów w całym kraju. Współcześni historycy żydowscy starają się kłamliwie udowodnić istnienie żydowskich żołnierzy w armii Waszyngtona, ale ta teoria nie ma pokrycia w faktach. W roku 1830, 50 lat po Deklaracji Niepodległości i 220 lat po założeniu miasta Jamestown, było około 10 000 Żydów w USA, co stanowiło jedną piątą procenta całej ludności.

Okres niemiecki

W tym okresie przybyło trochę Żydów niemieckich do USA i w roku 1880 było ich około 250 000, czyli pół procenta na 50 milionów ludności.

Okres rosyjsko-polski

Po zamordowaniu cara Aleksandra II w 1881 roku masy żydowskie zatłoczyły miasta portowe Europy i od roku 1881 do 1917 żydowska ludność Stanów Zjednoczonych wzrosła o 1200% do ponad 3 milionów!

Pierwsza wojna światowa i rewolucja bolszewicka zwiększyły liczbę żydowskich emigrantów do USA. Wielu Żydów opuściło Polskę po odzyskaniu niepodległości. Inni uciekli z Rosji w czasie obalania rewolucji i wojny w latach 1918-1920. Biali uważali bolszewizm za twór żydowski i nie okazywali litości Żydom, którzy wpadli w ich ręce. Wielu Żydów uciekając przed antykomunistycznymi armiami udało się do Stanów Zjednoczonych.

Napływ żydowskich emigrantów trwał do roku 1924, kiedy to dekret Johnsa Lodge'a czasowo to ograniczył. Kiedy w roku 1932 do władzy doszedł Roosevelt, jego administracja znowu zniosła ograniczenia tak, że w 1939 roku 52,3% emigrantów przyjętych do USA stanowili Żydzi. Od drugiej wojny światowej napływ Żydów na mocy aktu DP spowodował, że połowa ludności żydowskiej świata znalazła się w USA!

W 1949 roku oficjalne źródła w USA, oceniały liczbę Żydów w Stanach na 5 185 000, a parę lat później liczba ta przekroczyła 7 milionów.

Nowy Jork żydowską stolicą świata

„Nowo przybyli Żydzi osiedlali się w metropoliach. Nowy Jork wchłonął połowę żydowskich emigrantów. Ale utworzenie „getta” przez Żydów wschodnio-europejskich odbyło się na ich życzenie aby zatrzymać jak najwięcej z dawnego stylu życia”³¹.

Nowy Jork z 2 milionami Żydów był punktem wyjściowym ich inwazji na USA. Tutaj żydowski emigrant znajdował otoczenie podobne do getta, które zostawił we wschodniej Europie. Tu nauczył się języka i obyczajów amerykańskich. Tu otrzymał kapitał i wiedzę zanim zapuścił się w głąb Ameryki. Wkrótce zacznie kupować luksusowe sklepy na głównych ulicach Los Angeles, Dallas, Chicago.

Część Żydów z niższych warstw nie mogła opanować języka angielskiego i bez pieniędzy nie potrafiła zdobyć zawodu lub prowadzić interesu i osiedliła się w Nowym Jorku, aby stać się robotnikami i rzemieślnikami. Dlatego tu utworzy się komunistyczny związek zawodowy Bena Golda dla pracowników futrzarskich oraz „socjalistyczny” związek zawodowy pracowników konfekcyjnych Dawida Dubińskiego składający się wyłącznie z Żydów.

³¹ The Jewish People, Past and Present Central Yiddish Culture Organization (CYCO), New York (s. 218).

Zgodnie z oczekiwaniami miasto Nowy Jork stało się bazą komunizmu w USA.

Amerykańska Partia Komunistyczna

Amerykańska Partia Komunistyczna nigdy nie była zbyt liczna. W 1940 roku miała około 80 000 członków, połowę tego co teraz. Wydaje się, że nie powinna być znaczną siłą w amerykańskiej polityce. Ale pozory często mylą. W przeciwieństwie do partii komunistycznych o masowym charakterze, jak we Francji, czy Włoszech, w Ameryce ta partia jest mała, zdyscyplinowana i fanatyczna. Prawdopodobnie żaden członek Amerykańskiej Partii Komunistycznej nie został, zwerbowany w środowisku robotniczym. Członkami są profesorowie uniwersytetów, przywódcy związkowi, adwokaci, urzędnicy rządowi, administracja bankowa. Niektórzy członkowie są bogaci, a prawie wszyscy dobrze wykształceni. Jej główną siłą, jest zdolność do zmobilizowania na swój użytek połączonych sił amerykańskiego żydostwa.

PROCESY O SZPIEGOSTWO I ZDRADĘ

Od 1945 roku Amerykańska Partia Komunistyczna była zamieszana w szereg procesów sądowych o zdradę, szpiegostwo i konspirację, na skalę nie spotykaną w historii Stanów Zjednoczonych. Do nich należy zaliczyć takie afery jak: Amerasia, Gerhart Eisler, Judith Coplin, Alger Hiss, Dziesiątka z Hollywood, Fuchs i Gold, Atomowe szpiegostwo, Rosenberg i Sobell, Eugene Dennis i jedenastu skazanych.

Było rzeczą niemożliwą zatajenie faktu, że większość oskarżonych była Żydami. Żydowscy propagandiści używali wszystkich możliwych forteli aby ten fakt zakamuflować. Żydowskie wydawnictwo, tygodnik „Look”, opisywał przebieg procesów nazywając oskarżonych jako „typowy Amerykanin”, „urodzony Amerykanin”, „tak amerykański jak apple pie” (rodzaj szarlotki z jabłek).

Żeby czytelnicy tej książki nie mieli wątpliwości odnośnie przynależności rasowej członków Amerykańskiej Partii Komunistycznej umieściliśmy fotografie i dane odnośnie każdego skazanego lub sądanego komunisty za działalność komunistyczną od 1945 roku do napisania tej książki.

Afera szpiegowska Amerasia

Na początku 1945 roku **FBI** aresztowało 6 osób (w tym 3 znanych Żydów) za kradzież 1700 tajnych dokumentów z teczek Departamentu Stanu. Następujące osoby zostały aresztowane:

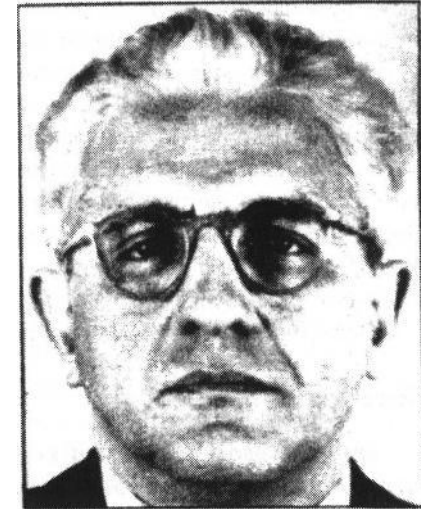
Philip Jaffe, rosyjski Żyd, który przybył do Stanów w 1945 roku. Był wydawcą magazynu „Amerasia”, a poprzednio wydawał komunistyczną gazetę „Labor Defense”.

Andrew Roth, Żyd urodzony w Brooklinie, Nowym Jorku zatrudniony w wywiadzie marynarki wojennej USA w stopniu porucznika.

Mark Gayn, pisarz, urodzony w Mandzurii z rosyjsko-żydowskich rodziców. Jego prawdziwe nazwisko Julius Ginsberg.

John Stewart Service; nie Żyd, urzędnik Departamentu Stanu, który przekazał Jaffe dużo skradzionych dokumentów.

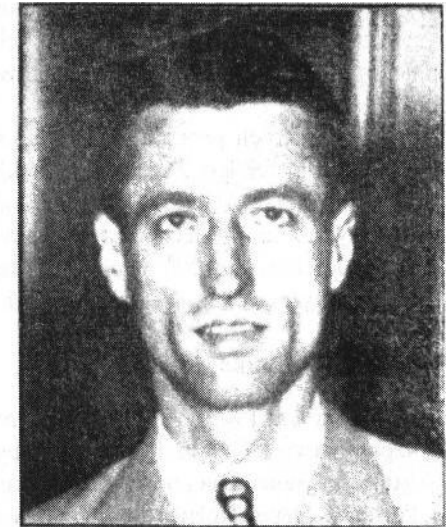
Również aresztowano Emmannuela Larsena i Kate Mitchell o nieznaną narodowość. Z całej szóstki postawiono przed sądem tylko 2 osoby, pomimo, że Departament Sprawiedliwości uważał sprawę za pewną. Procedura sądenia szefa siatki, Philipa

Philip Jaffe, wydawca „Amerasia” i szef siatki szpiegowskiej, który wykradł 1700 tajnych dokumentów. Jak wielu innych wysokiej rangi czerwonych przybył z „rejonów ograniczonych”

Andrew Roth pomagał w kradzieży dokumentów z Departamentu Stanu. On jest Żydem z Brooklynu (Nowy Jork)

John Stewart Service

Jaffe, była bardzo dziwna. W piątek wezwano go w tajemnicy do sądu i nim ktokolwiek się zorientował co się dzieje, przyznał się do winy, został skazany na zapłatę małej sumy 1500 dolarów, a potem zwolniony. Roth zapłacił 500 dolarów.

John Stewart Service nie został wezwany do sądu i pozostał na stanowisku w Departamencie Stanu. Pomimo interwencji Senatora Mc Carthy'ego, Departament Stanu nie uznał go za winnego. Cztery razy był wzywany przed „loyalty board” w Departamencie Stanu i cztery razy go uwalniano, pomimo, że FBI miało nagrane na taśmy jego rozmowy z Jaffe. Dopiero po 6 latach po piątym przesłuchaniu uznano go za winnego.

Gdzieś ukryte żydowskie ręce pociągały za niewidoczne sznurki...

Afera Algera Hissa

Drugi wypadek zdrady był związany z Departamentem Stanu. To był proces Algera Hissa, Żyda, protegowanego Felixa Frankfurtera; sędziego Sądu Najwyższego. Hiss wraz z Achesonem studiowali na Uniwersytecie Harvarda pod kierownictwem Frankfurtera.

Hiss był jednym z najbardziej wpływowych ludzi w Departamencie Stanu. Hiss był doradcą Roosevelta w Jalcie, a w San Francisco pomagał przygotowywać statut ONZ. Ponadto był bliskim przyjacielem Sekretarza Stanu.

Hiss był komunistą i nie był za to prześladowany. Został postawiony w stan oskarżenia ponieważ zaprzeczał i kłamał, że nie ma nic wspólnego z działalnością komunistyczną. Żona Deana Achesona, Sekretarza Stanu, zaczęła zbierać fundusze na obronę Hissa. Acheson powiedział, że nie odwróci się plecami do Hissa. Frankfurter występował w procesie jako świadek na korzyść Hissa.

Pomimo tych protekcji Hiss został skazany i zamknięty w więzieniu. Felix Frankfurter jest Żydem austriackim o sympatiach promarksistowskich. Frankfurter, Lehman i Henry Morgenthau są najbardziej wpływowymi Żydami w Ameryce. Frankfurter wraz z Hissiem i Achesonem, ulokowali na wysokich stanowiskach ponad 200 swoich „protegowanych” marksistowskich Żydów, między innymi Witta, Pressmana, Abta.

Afera szpiegowska Judith Coplin

W czerwcu 1949 roku odbył się proces Żydówki Judith Coplin oskarżonej o szpiegostwo na rzecz Rosji, który był obszernie relacjonowany w prasie. Została przyłapana na gorącym uczynku kiedy przekazywała tajne dokumenty z kartotek Departamentu Sprawiedliwości rosyjskiemu agentowi, który był pracownikiem ONZ. Została skazana za szpiegostwo na karę 15 lat więzienia.

Judith Coplin, skazana agentka, jest również Żydówką. Pracowała w Departamencie Sprawiedliwości (Justice Department)

autor książki „Peters Manuel”. Jego podobnie jak Eisler jest Żydem.

Różni członkowie rodziny Eislera również byli związani z partią komunistyczną. Jego brat, Hans, zdobył sławę pisząc teksty do rewolucyjnych pieśni, a potem dostał pracę w Hollywood jako autor tekstów piosenek. Jego siostra, Ruth Fischer, była przez wiele lat agentem komunistycznym. W maju 1950 r. Eisler został zwolniony za kaucją i zdołał uciec na pokładzie polskiego statku „Batory”. Otrzymał stanowisko szefa propagandy w NRD okupowanej przez Rosję.

Afera dziesiątki z Hollywood

W 1950 roku 10 znanych scenarzystów Wytwórni z Hollywood Film Colony (wśród których 9 osób to Żydzi) zostało oskarżonych o obra-

Później Sąd Najwyższy umorzył sprawę na podstawie tego, że rzekomo FBI nie miało pozwolenia na jej aresztowanie i nie działało zgodnie z prawem. Dobrze jest mieć przyjaciół w Sądzie Najwyższym...

Afera Gerharta Eislera

Gerhart Eisler, Żyd, był najwyższej rangi komunistą postawionym przed sądem w Stanach Zjednoczonych. Od roku 1935 do 1947 był tajnym szefem Partii Komunistycznej w USA. W tych latach odbywał liczne podróże do Rosji sowieckiej pod fałszywymi nazwiskami: Berger, Brown, Edwards i innymi. Jego prawą ręką był drugi w hierarchii Amerykańskiej Partii Komunistycznej J. Peters prawdziwe nazwisko brzmi Goldberg i

Gerhart Eisler, najwyższej rangi komunistą kiedykolwiek skazany w Stanach Zjednoczonych. Jest Żydem

zę Kongresu USA i skazanych na karę więzienia. Wszyscy byli w 1948 roku przesłuchiwaani przez House Committee do spraw działalności antyamerykańskiej, ale nie chcieli zeznawać.

Powyżej — „Dziesiątka z Hollywood” skazana za obrazę Kongresu USA: Wszyscy noszą ubrania po 200 dolarów i zarobki dochodzące w 1950 r. do 5000 dolarów na tydzień. Za wyjątkiem jednego wszyscy są Żydami

Wytwórnia Film Colony stanęła w obronie oskarżonych. Takie znane gwiazdy filmowe jak Lauren Bacall i Humphrey Bogart wynajęli specjalny samolot do Waszyngtonu. Żydowskie publikacje w Stanach podniosły lament, że komitet do spraw działalności antyamerykańskiej prześladowuje grupę artystów, którzy mają liberalne poglądy.

Przesłuchania potwierdziły, że Komitet miał rację. Sześciu z 10 z Hollywood było członkami Partii Komunistycznej, a pozostałych czterech miało powiązania z komunistami. Jako scenarzyści byli w uprzywilejowanej sytuacji, mogli przemycić elementy komunistycznej propagandy w scenariuszach filmowych. A oto lista oskarżonych:

1. Alvah Bessie, Żyd, scenarzysta, członek partii komunistycznej, wydawca partyjnego czasopisma „New Masses”.
2. Herbert Biberman, Żyd, członek partii, mąż aktorki Gale Sondergaard, otrzymał wyrok 6 miesięcy więzienia i 1000 dolarów grzywny.
3. Lester Cole, Żyd, członek partii.
4. Edward Dmytryk, Żyd, należy do organizacji „15 frontów”.
5. Ring Lardner, Żyd, członek partii.

7. John Howard Lawson, Żyd, scenarzysta i członek partii, napisał „Professional” i „Success Story”.

8. Albert Maltz, Żyd, członek partii, napisał „Merry go Round” i „Snake Pit”.

9. Sam Ornitz, Żyd, scenarzysta.

10. Adrian Scott, narodowość nieznana.

11. Dalton Trumbo, Żyd, członek partii.

Amerykańskie biuro polityczne

W 1949 roku odbył się proces Eugena Dennisa i 11 skazanych na więzienie. Grupa ta składała się z członków amerykańskiego biura politycznego partii komunistycznej. Prasa szeroko komentowała ten proces gdzie sędzią był Harold Medina. Proces ukazał żydowski charakter Partii Komunistycznej w USA. Oto lista egzekutywy partyjnej:

„Skazana Jedenastka” obejmowała po Gerharcie Eislerze najwyższych rangą komunistów skazanych w USA. To „Amerykańskie biuro polityczne” składało się z sześciu Żydów i pięciu nie-Żydów

1. Jacob Stachel, rosyjski Żyd.
2. John Gates (Żyd, prawdziwe nazwisko Israel Regenstreif), redaktor naczelny „Daily Worker” i były oficer w brygadach komunistycznych w Hiszpanii.
3. Gilbert Green, Żyd, prawdziwe nazwisko Greenberg.

4. Irving Potash, rosyjski Żyd.

5. Gus Hall (Żyd), prawdziwe nazwisko Arvo Mike Halberg, litewsko-żydowski rodzice.

6. Carl Winter, Żyd, prawdziwe nazwisko Philip Carl Weissberg.

Nie ustalono pochodzenia Eugena Dennisa, Roberta Thompsona i Johna Williamsona. Thompson otrzymał 3 lata więzienia, a pozostała dziesiątka każdy 5 lat więzienia federalnego i grzywnę 10 000 dolarów.

Siatka szpiegowska Fuchs-Gold

3 lutego 1949 r. agenci wywiadu brytyjskiego aresztowali **Klause Fuchsa** naukowca nuklearnego, urodzonego w Niemczech. Postawiono go przed sądem i został skazany za przekazywanie Sowietom tajemnic nuklearnych.

Klaus Fuchs

Na początku II wojny światowej Anglicy internowali Fuchsa jako Niemca, ale zwolniono go i wysłano do Stanów Zjednoczonych dzięki interwencji Żyda Alberta Einsteina. Jako naukowiec pracujący nad „Manhattan Project”, miał dostęp do wszystkich tajemnic atomowych. Między rokiem 1942 i 1945 Fuchs był jednym z niewielu ludzi, którzy znali szczegóły konstrukcji bomby atomowej. Fuchs odbywa teraz karę więzienia w Anglii.

Opierając się na informacjach Fuchsa FBI aresztowało pozostałych 9 członków siatki szpiegowskiej. Cała dziewiątka została skazana, a wśród nich osiem osób było Żydami. Oto krótka charak-

terystyka siatki szpiegowskiej:

Harry Gold (Żyd nazwiskiem Goldodnicki), chemik, urodzony w Szwajcarii z rosyjsko-żydowskich rodziców. Studiował na Drexel University w sta-

Harry Gold

Abraham Brothman

David Greenglas

nie Pensylwania i na Uniwersytecie Xavier. Był kurierem szefa rosyjskiego wywiadu S. M. Siemionowa, który używał jako bazy operacji firmę Amtrog Trading Corporation. Gold podróżował po Stanach zbierając informacje od członków siatki, strategicznie ulokowanych w ośrodkach instalacji obronnych i stacjach energii atomowej. Gold został aresztowany w maju 1950 r. Przyznał się do uprawiania szpiegostwa i otrzymał wyrok 30 lat więzienia.

David Greenglass, syn rosyjskiego Żyda i polsko-żydowskiej matki. Był jednym z tych co przekazywali Goldowi informacje. W latach 1943-1946 pracował przy instalacji atomowej w Los Alamos w stanie Nowy Meksyk. To on przekazał Juliuszowi Rosenbergowi tajną informację odnośnie konstrukcji „zapalnika” używanego do detonacji bomby atomowej. Szefem projektu w Los Alamos był w tym czasie Żyd Robert Oppenheimer. Klaus Fuchs również przekazywał dane o bombie atomowej z Los Alamos Harry Goldowi.

Abraham Brothman, inny członek siatki szpiegowskiej. Był kierownikiem firmy inżynierskiej A. Brothman and Associates w Long Island w stanie Nowy Jork. Dostarczył Goldowi tajne informacje odnośnie benzyny lotniczej, nowych silników turbo oraz syntetycznej gumy. Informacje były tak cenne dla Rosjan, że powiedzieli mu, że są warte dwóch brygad wojska dla sowieckiej Rosji. Brothman został aresztowany 27 lipca 1950 r. za szpiegostwo przeciwko USA i został skazany.

Miriam Moskowicz była członkiem siatki. Ukończyła City College w Nowym Jorku, a została aresztowana 17 sierpnia 1950 r. Pracowała w War Manpower Commission w latach 1942-1944, a później związała się z firmą Brothman. Miriam jest Żydówką i została skazana.

Sidney Weinbaum, ukończył w Rosji Instytut Technologii i emigrował do Stanów w 1922 r. Jego prawdziwe nazwisko — Izrael Weinbaum. Był związany z promieniotwórczym laboratorium Cal-Tech przez 4 lata i w

Robert Oppenheimer

Israel Weinbaum

Miriam Moskowicz

przekazywał sowieckim agentom tajemnice związane z bronią atomową. Został skazany.

Alfred Dean Slack, ukończył Uniwersytet w Syracuse, stan Nowy Jork. Podobnie jak Fuchs nie był Żydem. Zatrudniony w Oak Ridge przekazywał tajemnice o broni atomowej Goldowi. Przekazał mu dane odnośnie tajnych środków wybuchowych gdy pracował w Holtson Ordnance Work w Kingsport w stanie Tennessee.

Afera szpiegowska Rosenbergów

Juliusz i Ethel Rosenbergowie

Aresztowano jeszcze 3 członków siatki szpiegowskiej Fuchsa-Golda. Trójka ta zamiast przyznać się do przestępstwa tak jak to zrobiło 7 członków siatki, zdecydowała się kłamać i udawać niewinnych. W rezultacie przewodu sądowego były wyroki kary śmierci dla Juliusza i Ethel Rosenbergów oraz 30 lat więzienia dla Mortona Sobella.

Juliusz Rosenberg, urodzony z żydowsko-rosyjskich rodziców był inżynierem elektrykiem i ukończył City College w Nowym Jorku. Rosenberg wciągnął Greenglassa do szpiegowskiej siatki. Kiedy pracował dla Emerson Electric Company wykrał plany super tajnych zapalników, których potem użyto w wojnie w Korei przeciwko samolotom amerykańskim. On

również pomagał w kradzieży technik atomowych. Zadaniem Rosenberga było analizowanie danych od Greenglassa i przekazywanie ich rosyjskim komunistycznym agentom. Otrzymał najwyższy wyrok.

Ethel Rosenberg, żona Juliusza została skazana na karę śmierci na tej Samej podstawie. Była siostrą Davida Greenglassa. Żona Davida Greenglassa działała jako łączniczka między Greenglassem i Rosenbergami. Z nieznanых powodów nie została postawiona w stan oskarżenia.

Morton Sobell, ukończył City College w Nowym Jorku i studiował razem z Rosenbergiem. Sobell,

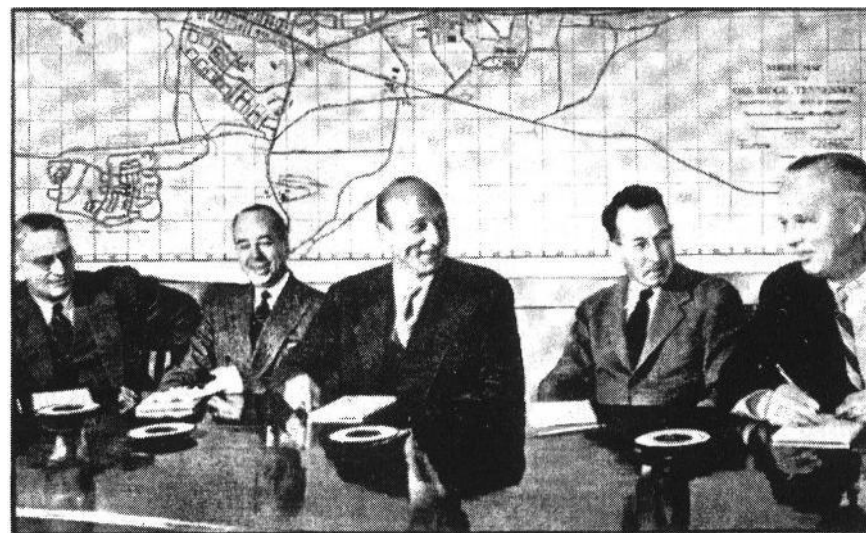
Morton Sobell

przekazywał różne dane elektroniczne Rosenbergom. Uciekł do Meksyku, ale został wydany władzom amerykańskim. Za szpiegostwo i konspirację otrzymał zasłużoną karę — 30 lat więzienia.

Kulisy zdrady tajemnic atomowych

Powstaje pytanie w jaki sposób agenci komunistyczni byli w stanie wykraść tajemnice nuklearne, gdy projekty te były super tajne? Jak to się stało, że Rosja sowiecka знаła tajemnice produkcji bomby atomowej zanim Amerykanie dowiedzieli się o jej istnieniu? Te pytania są coraz bardziej zagadkowe, gdy się weźmie pod uwagę poszczególne środki zabezpieczenia zastosowane w celu zachowania tajemnicy. Bob Considine opisał kiedyś pożar, który zniszczył dolną część budynku gdzie mieściła się instalacja atomowa. Pomimo, że strażacy mogli ugasić ogień nie pozwolono im wejść do tajnych pomieszczeń ponieważ nie mieli tajnych przepustek! Nawet członkowie Kongresu USA nie byli dopuszczeni do tej tajemnicy. Jednak sowieckim agentom udało się przeniknąć ten tajny mur tak jakby nie istniał. Jak to zrobili?

Trzeba pamiętać, że główną osobą programu atomowego w Stanach był zagraniczny Żyd, Albert Einstein. Nigdy nie udowodniono, że był członkiem partii komunistycznej, ale nie było wątpliwości po czyjej stronie były jego sympatie.

Od lewej do prawej: W. Waymack, L. L. Straus (Żyd), David Lilienthal (Żyd), R. F. Bacher (Żyd), Sumner Pike. W 1945 roku Harry Truman odebrał władzom wojskowym realizację programu energii nuklearnej i przekazał do kontrolowanego przez Żydów zarządu kierowanego przez Davida Lilienthala, który miał przeszłość prokomunistyczną

Nikt nie miał wątpliwości, że jego przyjaciele byli komunistami. Lista osób z otoczenia Einsteina była podobna do listy „kto jest kim w komunizmie”?

To był pomysł Einsteina aby sprowadzić Fuchsa do Stanów. Trzeba również pamiętać, że szefem instalacji w ośrodku atomowym Los Alamos był w latach 1943-1945 inny Żyd Robert Oppenheimer. W tym czasie wykradzono największą tajemnic atomowych. Jego brat, Frank Oppenheimer, był naukowcem atomistą oraz członkiem partii komunistycznej. Frank Oppenheimer należał do „zawodowej komórki Nr 122 partii komunistycznej”, gdy był zatrudniony w Cal-Tech.

Należy też pamiętać, że Harry Truman, krótko po V-J day (dniu zwycięstwa) przekazał realizację programu energii atomowej w ręce zarządu składającego się z pięciu ludzi, wśród których było trzech Żydów. Przewodniczący zarządu, Żyd Dawid Lilienthal należał do dwóch komunistycznych ugrupowań, zanim otrzymał nowe stanowisko. To było źródło zdrady atomowych tajemnic!

Naukowiec „X”

Były inne przypadki zdrady tajemnic atomowych przez Żydów. Dużo rozgłosu nadano aferze „naukowca X”, który od roku 1943 przekazywał ważne tajemnice atomowe Stevovi Nelsonowi. „Naukowcem X” okazał się Żyd o nazwisku W. Weinberg z Uniwersytetu Minnesota. A Steve Nelson? Jego prawdziwe nazwisko jest Mesarosh, a miejscem urodzenia Belgrad w Jugosławii. „Nelson” studiował w Instytucie Lenina w Moskwie i przebywał w Rosji sowieckiej od września 1931 do lipca 1943 r. Ostatnio został oskarżony o obrazę Kongresu Stanów Zjednoczonych. Poprzednio, w 1922 roku, był aresztowany i deportowany z

Steve Nelson

Ameryki. Przyczyną aresztowania było to, że odkryto oszustwo, ponieważ „Nelson” przyjechał do USA posługując się fałszywym paszportem na nazwisko Josepha Fleishingera, kuzyna ...

Kanadyjska siatka szpiegowska

Kanada również miała kłopoty z żydowskimi komunistycznymi szpiegami. Podobnie jak w USA, ambasada sowiecka w Kanadzie była główną kwaterą działalności szpiegowskiej. Również, podobnie jak w Stanach, głównymi

Na początku 1945 roku pracownik rosyjskiej ambasady w Ottawie zapakował do walizki plik tajnych rosyjskich dokumentów i oddał się w ręce władz kanadyjskich. W rezultacie odkryto istnienie siatki szpiegowskiej, do której

Fred Rose, członek parlamentu i szef kanadyjskiej siatki szpiegowskiej. Jest polskim Żydem

należeli członkowie parlamentu i znany profesor Uniwersytetu w Mc Dill. Przywódcą siatki był Fred Rose (Rosenberg) jedyny komunista w parlamencie kanadyjskim. Rose, polski Żyd, był szefem siatki, naganiaczem i kurierem.

16 czerwca 1946 roku za swą działalność szpiegowską został skazany na karę więzienia. Rok później (6 grudnia 1947) dr Raymond Boyer, profesor Uniwersytetu w Mc Dill został skazany na karę 2 lat więzienia za przekazanie Rosowi informacji na temat tajnego materiału wybuchowego RDX. Boyer był żonaty z Żydówką Anitą Cohen. Zatrzymano również Samuela Gersona (rosyjski Żyd) i innego Żyda Dawida Shugara Zatrzymano również innych Żydów nale

żących do tej siatki szpiegowskiej: Isidora Gottheila, Israela Halperina i Sama Carra (Cohena). **I** to jeszcze nie jest kompletna lista siatki Freda Rose.

Zastępcze biuro polityczne

Po skazaniu grupy Eugene Dennisa utworzono zastępcze biuro polityczne partii komunistycznej, które objęło kontrolę nad partią.

Zastępcze biuro polityczne składało się z 21 członków, z których 14 było Żydami. 21 czerwca 1951 r. Departament Sprawiedliwości oskarżył całą grupę o spisek przeciwko rządowi Stanów Zjednoczonych. Wypuszczono ich za kaucją w oczekiwaniu na rozprawę sądową. Oto ich lista:

1. Israel Amter, 70 lat, wieloletni członek partii, Żyd, organizator „Friends of the Soviet Union in the U.S.” Do tej organizacji należał Albert Einstein.
2. Marian Maxwell Abt, 52, Żydówka z Chicago, dyrektorka sekretariatu „Komisji Obronnej” partii i sekcji Public Relations.
3. Isidor Begun, 47, rosyjski Żyd, nauczyciel w szkołach publicznych w Nowym Jorku.
4. Alexander Bittelman, 61, Żyd rosyjski, znany „wybitny dialektyk i teoretyk partii”.

Drugoplanowe biuro polityczne. Skazani za konspirację przeciwko rządowi Stanów Zjednoczonych

Zdemaskowanie na Zachodnim Wybrzeżu: Fred Fine, Israel Amter, Arnold Johnson, Sydney Steinberg, William N. Maron, James Jackson

5. George B. Charney, 46, rosyjski Żyd, sekretarz komunistycznego związku zawodowego ze stanu Nowy Jork.

6. Elisabeth Gurley Flynn, 60, nie-Żydówka, przewodnicząca partii „Women's Commission”. Urodzona w Concord, stan New Heaven.

7. Betty Gannett, 44, kierowniczka narodowego szkolnictwa partii, polska Żydówka, nie ma jeszcze obywatelstwa amerykańskiego.

8. Simon W. Gerson, Żyd, przewodniczący partii „New York State Legislative Bureau”.

9. Victor Jeremy Jerome, 54, polski Żyd, przewodniczący komisji kulturalnej partii.

10. Arnold Samuel Johnson, nie-Żyd, urodzony w Seattle w stanie Waszyngton, zastępca przewodniczącego Okręgu 5 w stanie Pensylwania.

11. Claudia Jones, 36, sekretarka partyjnej „National Womens Commission”. Jest Murzynką z Trynidadu.

12. Albert Francis Lannon, 43, koordynator partii i przewodniczący „Communist Political Association of Maryland and Washington”, rasa nieznana.

13. Jakob Mindel, 69, rosyjski Żyd, stary partyjniak.

14. Petty Perris, 54, sekretarz partii „Negro Commission”.

15. Alexander Trachtenberg, Żyd, szef „International Publishers Company”.

16. Louis Weinstock, 48, węgierski Żyd, członek partyjnej „National Review Commission”.

17. Wold Weinstone, rosyjski Żyd, były sekretarz oddziału partii w Michigan.

18. Fred Fine, 37, Żyd z Chicago, sekretarz partyjny „Public Affairs Commissions”.

19. James Edward Jackson, nie-Żyd, „Southern Regional Director”.

20. Norman Marron, 49, rosyjski Żyd, sekretarz komunistycznej partii w stanie Nowy Jork.

21. Sidney Steinberg, litewski Żyd, zastępca sekretarza Partii Robotniczej.

ZDEMASKOWANIE

26 lipca 1951 roku **FBI** aresztowało 15 czołowych przywódców komunistycznej partii na Zachodnim Wybrzeżu USA. Zostali oni zidentyfikowani jako zastępczy przywódcy partii, ponieważ główni już zostali aresztowani. Parę dni później aresztowano również zastępczych przywódców na Wschodnim Wybrzeżu. Wszyscy zostali oskarżeni o konspirację i próbę obalenia rządu USA. Wśród 15 osób aresztowanych na Zachodnim Wybrzeżu, sześciu zidentyfikowano jako Żydów. Oto ich lista:

Zdemaskowanie. Od lewej do prawej strony: Steinberg, Kusnitz, Healey, Connelly. Czworó z 15 z siatki wykrytej na Zachodnim Wybrzeżu (West Coast). Kierownictwo partii było całkowicie żydowskie, a na dole drabiny byli nie-Żydzi, którzy zajmowali mniej znaczące stanowiska

Zdemaskowanie. Od lewej do prawej: Roy Wood, Regina Frankfel, George Meyers, Filip Frankel, Rosa Blumberg

1. Henry Steinberg, polski Żyd; 2. Rose Chernin (Kusnitz), rosyjska Żydówka; 3. Frank Carlson, rosyjski Żyd; 4. Ben Dobbs, Żyd z Nowego Jorku; 5. Frank Spector, rosyjski Żyd; 6. Al Richmond, rosyjski Żyd.

Z pozostałych dziewięciu Healey, Connelly i Fox nie są Żydami. Carl Rude Lambert jest prawdopodobnie Żydem. Pozostałe osoby są niezidentyfikowane.

Spośród pięciu aresztowanych na Wschodnim Wybrzeżu, czterech jest Żydami:

1. Roy Wood, nie-Żyd, 36 lat, przewodniczący waszyngtońskiego oddziału partii.
2. Regina Frankfeld, Żydówka, 41, działaczka z Cleveland, stan Ohio.
3. George Meyers, Żyd, 38, organizator partyjny.
4. Philip Frankfeld, Żyd, 44, organizator partyjny.
5. Rosa Blumberg, Żydówka z Brooklynu, Nowy Jork.

TRÓJKA GOJÓW

Elizabeth Bentley

Należy zwrócić uwagę na trójkę nie-Żydów, którzy byli związani z procesami o szpiegostwo i zdradę i których nazwiska pojawiały się w prasie przez szereg lat. Ta trójka to: Whittaker Chambers, Elizabeth Bentley i Vanderbilt Field. Żadna z tych osób nie została oskarżona, skazana i nie należała do partii komunistycznej. Dwoje z nich stało się wrogami komunizmu. Należy ich wymienić ponieważ ich działalność wyjaśnia działalność amerykańskiej Partii Komunistycznej.

Vanderbilt Field

Nie jest Żydem i ma słynne nazwisko. Vanderbilt Field jest znany lepiej amerykańskiej opinii publicznej niż członkowie konspiracji komunistycznej. Żydowscy propagandziści, niezależnie od poglądów politycznych, starają się ukryć żydowską genezę komunizmu poprzez obszerną publicystykę o gojach typu Fielda. Field nie należy do partii komunistycznej i nie był między aresztowanymi kiedy osaczono głównych przywódców. Field jest sekretarzem „Civil Rights Con-

Jakub Golos

Vanderbilt Field (po prawej) był sekretarzem tak zwanego „Komitetu praw cywilnych” (Civil Rights Committee), który dostarczał poręczeń — kaucji dla skazanych czerwonych. Opuszcza salę sądową po przesłuchaniu na temat źródeł dochodu Komitetu. Towarzyszy mu jego żydowski prawnik oraz dwóch członków komitetu

gress Bail Fund”, organizacji, która zbiera pieniądze na kaucje dla członków partii komunistycznej mających problemy z sądami. Field jest żonaty z Żydówką Anitą Cohen, była żoną skazanego szpiega Raymonda Boyera.

Whittaker Chambers

Główny świadek oskarżenia w procesie Algera Hissa. Nie jest Żydem. Był redaktorem „Daily Worker”, a potem został redaktorem w tygodniku „Time”. Ukończył Uniwersytet Columbia i w 1932 roku rozpoczął tajną pracę w partii. Potem porzucił działalność komunistyczną i przeszedł na katolicyzm. Podobnie jak Elizabeth Bentley oddał **FBI** nieocenioną pomoc. Pracując w Komitecie do wykrywania antyamerykańskiej działalności przyczynił się do wykrycia tajnych członków partii. Jest żonaty z Żydówką.

Whittaker Chambers

Elizabeth Bentley

Skończyła uniwersytet Vassar i była członkiem partii. Przyczyniła się do wykrycia tajnej struktury partii komunistycznej. Przez szereg lat służyła jako kurier siatki szpiegowskiej. Była kochanką Żyda Jacoba Golosa, jej szefa i zaufanego agenta sowieckiego, który zmarł w 1943 roku. Po jego śmierci Elizabeth Bentley zwróciła się przeciwko partii i współpracuje z FBI i Komitetem do spraw działalności antyamerykańskiej.

KOMUNIZM W HOLLYWOOD

Rozważania na temat komunizmu będą niekompletne bez zwrócenia uwagi na Hollywood. W ciągu paru ostatnich lat jako rezultat dochodzenia przeprowadzonego przez „House Committee on Un-American Activities” i przez „Tenney Committee” w Kalifornii odkryto, że ta dzielnica filmowa jest przysłowikiem dla komunizmu. Wspomniana już została afera „Dziesiątki z Hollywood”, którzy zostali skazani na kary więzienia za obrazę Kongresu Stanów Zjednoczonych. Są dosłownie setki wysoko postawionych Żydów (z powiązaniami komunistycznymi) w tej dzielnicy filmowej.

Zaliczają się do nich milionerzy, aktorzy, reżyserzy, producenci, scenarzyści. Powstaje pytanie dlaczego tylu bogatych i uprzywilejowanych Żydów kocha komunizm? Odpowiedź jest prosta, ponieważ komunizm nie jest ruchem ekonomicznym ale ruchem rasowym. Nie można zrozumieć ani usiłować wyjaśnić istoty komunizmu na innych zasadach.

Łatwy cel

Pozostaje pytanie jak i dlaczego komuniści opanowali Hollywood? Przemysł filmowy Hollywood jest najważniejszym środkiem propagandy w świecie anglojęzycznym. W dłuższej perspektywie czasowej Hollywood wywiera większy wpływ na ludzi niż wszystkie razem wzięte pozostałe środki propagandy. Dlatego przemysł filmowy stał się celem komunistycznej infiltracji. Ponieważ przemysł filmowy jest w rękach Żydów, żaden komunistyczny agent nie miał kłopotów aby się tam usadowić. Aby pokazać do jakiego stopnia Żydzi kontrolują Hollywood został przygotowany pod tym kątem przegląd przemysłu filmowego.

Żydzi właścicielami przemysłu filmowego

Przemysł filmowy w Hollywood jest wyłącznie żydowskim biznesem. **W** całym przemyśle jest tylko dwóch producentów, którzy nie są Żydami. Reszta jest w rękach Żydów. Dwie wytwórnie, które nie są w rękach Żydów,

Louis B. Mayer

to Twentieth Century Fox i RKO Pictures. Obie wytwórnie zostały założone przez Żydów, były ich własnością i były przez nich prowadzone. W 1948 roku Howard Hughes, kupił za 8 milionów dolarów pakiet akcji RKO (aktywa firmy stanowi 113 milionów dolarów) i od tego czasu zaczął kierować wytwórnią. Drugą nieżydowską wytwórnią jest 20th Century Fox, której prezydentem jest Grek Spyros Skouras.

Zarząd przemysłu filmowego składa się z następujących Żydów:

Harry Warner, Louis B. Mayer, Dore Schary,

Joseph Schenck, Samuel Goldwyn, Barney Balaban, Nate J. Blumberg, Irving Briskin, Emmanuel Cohn, Harry Cohn, Armand Deutch, Robt. Lippert, Marcus Loew, Simon S. Sylvan, Leo Spitz, Adolph Zukor.

Ponieważ 90% zarządu to są Żydzi, więc prościej jest wymienić nie-Żydów. Żydzi nie tylko są właścicielami przemysłu, ale również zajmują kluczowe stanowiska. Między producentami i reżyserami są następujący Żydzi:

Ben Hecht, Garison Kanin, Elia Kazan, Norman Krasna, Mervyn LeRoy (żonaty z Jewess), Artur Lubin, David Selznick, Jerry Wald, Walter Wanger, Norman Taurog, Bert Friedlob, Michael Curtiz, Max Fleischer, Pandro S. Ber- man, Michael Balcon, Wm. Goetz, Joseph Pasternack, Herman Mankiewicz, Ernest Lubitch, Sol Siegel, Wiliam Wellman, Sam Zimbalist, Samuel J. Briskin, George Cukor, Irving Cummings, Leo Forbstein, Wm. Fox, Marion Gering, Albert Kaufman, Alexander Korda (Br.), Carl Laemmle, Sidney Lanfield, Mitchell Leisen, Sol Lesser, Harry Rapf, Irving Rapper, Max Reinhardt, Charlos Rogers, Mark R. Sandrich, Alfred Santel, I. J. Schnitzer, Jack H. Skir- ball, John N. Stahl, Joseph von Sternberg.

Następujący scenarzyści są Żydami (gwiazdka po nazwisku wskazuje na powiązania komunistyczne):

Norman Corwin, Oscar Hammerstein II *, Moss Hart *, Lorenzo Hart, Lillian Hellman *, Fannie Hurst, George S. Kaufman *, Sidney Kingsley, John Howard Lawson *, Edward Dmytryk *, Alvah Bessie *, Lester Cole *, Ring Lardner Jr. *, John Howard Lawson *, Albert Maltz *, Sam Ornitz *, Dalton Trumbo *, Clifford Odets *, Dorothy Parker *, Elmer Rice *, Richard Rodgers, Irwin Shaw *, George Sklar *, Sam Spewack, John Wexley *, Morrie Ryskind, Richard Maibaum, Edwin Justis Mayer *, Arthur Sheekman, Leonardo Ber- covici *, Allen Boretz, Sidney Buchman *, Edward Chodorov *, Jerome Chodorov *, Howard Dietz, Julius Epstein *, Philip Epstein *, Dorothy Fields, Herbert Fields, Joseph Fields, Daniel Fuchs, Michael Gold *, Edmund Goul- ding, Howard J. Green, Sam Hellman, S. G. Hoffenstein, James Rian, Arthur Kober *.

Być może czytelnik zrozumie dlaczego komunistyczna propaganda trafia do filmów, po przejrzaniu tej częściowej listy prokomunistycznych scena- rzystów zatrudnionych w przemyśle filmowym.

Wielka trójka

Trzy największe wytwórnie filmowe w Hollywood są kompletnie w rękach żydowskich i w tym sensie kontrolują ten przemysł. Na wielką trójkę składają się:

Loews, Inc. gigant przemysłu z aktywami 223 milionów dolarów. Założycielem był Żyd Marcus Loew, a obecny prezydent Nicholas Schneck jest rosyjskim Żydem z terytoriów ograniczonych. Loews Inc. jest właścicielem wytwórni Metro-Goldwyn-Mayer, której prezesem był przez szereg lat Louis B. Mayer. MGM kieruje obecnie Dore Schary, Żyd z powiązaniem komu- nistycznymi.

Paramount Pictures, Inc. z aktywami 185 milionów dolarów jest drugim pod względem wielkości producentem. Prezydentem jest Żyd Barney Balaban. Paramount jest właścicielem American Broadcasting Company.

Warner Brothers Pictures, Inc. trzecia wytwórnia pod względem wielko- ci, ma aktywa 176 milionów dolarów. Prezydentem jest Harry Warner, polski Żyd. Z początku było 4 braci: Samuel, Harry, Albert i Jack. Oprócz posiadłości w Hollywood bracia byli właścicielami 530 teatrów w USA i 35 wypożyczalni filmów w różnych częściach świata. Miejsce 4 i 5 zajmują 20th Century Fox Co. i RKO Pictures.

Universal Pictures, Inc. z aktywami 48 milionów dolarów jest na szóstym miejscu. Prezydentem jest Żyd Nate Blumberg.

Columbia Pictures, Inc. z aktywami 39 milionów dolarów jest na siód- mym miejscu w Hollywood, Prezydentem jest nowojorski Żyd Harry Cohn.

Tu kończy się lista wytwórni filmowych, których aktywa przekraczają 20 milionów dolarów. Jest dużo mniejszych wytwórni, które są w większości w rękach Żydów. (Dane pochodzą z 1950 roku).

„Dolina koszerna”

Hollywood stało się żydowskim miastem. Dzielnica Fairfax, która leży w centrum miasta, to ponad 60% ludności żydowskiej na podstawie danych statystycznych z gazety „California Jewish Voice”. Każdy sklep i magazyn w Hollywood jest własnością Żydów. Żydzi zarządzają teatrami, kinami, restauracjami, sklepami z ubraniami i nawet automatami, które sprzedają papierosy. Wystarczy pójść do kina albo restauracji, aby się przekonać, że Hollywood jest w większości zamieszkałe przez Żydów wschodnioeuro- pejskich. Okolice Los Angeles i Hollywood nazywa się „Doliną koszerną”.

Ponieważ gwiazdy filmowe są w przemyśle filmowym tylko towarem wymiennym więc w większości nie są Żydówkami. Dany film może mieć żydowskiego producenta, reżysera, scenarzystę ale publiczność widzi nie-żydowską aktorkę. Ale nawet to przekonanie musi ulec zmianie. Zdumiewająco duża ilość aktorów (i prawie wszyscy grający drugorzędne role) są albo Żydami albo w związkach małżeńskich z Żydami. W Hollywood dużo chrześcijańskich dziewcząt blondynek stało się gwiaz-

Ruth Roman

dami przez małżeństwo (albo przez pójście do łóżka) z chazarskim krzywnosym Żydem. Poniżej jest podana częściowa lista gwiazd z Hollywood, które są Żydówkami albo Żydami lub powiązani z nimi małżeństwami:

Jennifer Jones

Doris Day (Melcher), Lili Palmer (Peiser), Janet Leigh (Curtis-Schwartz), Claudette Colbert (Pressman), Anita Louise (Adler), Madge Evans (Kingsley), Jennifer Jones (Selznick), Joan Bennett (Wanger), Alan Ladd (Carol-Lederer), Merle Oberon (Korda), Joyce Mathews (Berle), Eleanor Parker (Friedlob), Norma Shearer (Thalberg), Ruth Roman (Hall-Schiff), Nancy Olson (Lerner), Eleanor Holms (Rose), Gig Young (Rosenstein), Miriam Hopkins (Litvak), Myrna Dell (Buchtel), Wendy Barrie (Meyer), Jean Howard (Feld-

man), Joan Blair (Coplin), Dick Powell (Blondell), Gary Merrill (Davis), Betty Garrett (Parks), Nan Grey (Laine), Ruby Keeler (Jolson), John Loder (Lamar), Gale Sondergaard (Biberman), Norma Talmadge (Schenck).

Propaganda w filmach

Przez wiele lat Hollywood ograniczało się do bardziej subtelnej formy propagandy. W ostatnich latach uległo to zmianie, gdyż co roku produkuje się co najmniej 4 filmy o charakterze „rasowym”. Te filmy nie mają na celu przyniesienie zysków, tylko szerzenie propagandy.

Niektóre z tych filmów są tak prowokacyjne, że nie mogą być wyświetlane w niektórych rejonach Stanów Zjednoczonych. Typowe filmy takie jak „Intruder in the Desert”, „Pinky”, „Crossfire”, „Gentlemen Agreement” mają za zadanie podburzanie grup mniejszościowych, przedstawiając je jako wyzyskiwane i prześladowane przez białych „fanatyków”.

Zadaniem tych filmów jest wywołanie nienawiści rasowej między Żydami, Murzynami, Meksykanami i innymi tak zwanymi grupami mniejszościowymi. Ci ludzie są systematycznie uczeni, aby myśleć i działać z punktu widzenia rasy oraz uczy się ich filozofii nienawiści. Jest jednak inny aspekt tego typu

propagandy. Kiedy mniejszości są uczone świadomości rasowej, to białej większości zaszczerpia się poczucie winy za popełnione „wykroczenia” przeciwko grupom mniejszościowym. Uczy się, że świadomość rasistowska to „amerykanizm” i to jest oznaką fanatyzmu. Mówi się, że rasy są takie same i że należy odrzucić ideę rasy. Pod tym względem żydowska propaganda jest taka sama jak komunistyczna. Jest ogólne niezrozumienie faktu, że komunizm używa jednej rasy przeciwko drugiej. Ludzie znają tylko pół prawdy co jest bardziej niebezpieczne niż kłamstwo. Komuniści boją się panicznie jednej rzeczy, a mianowicie odrodzenia się rasowej świadomości u białej większości w świecie chrześcijańskim. Komuniści pamiętają, że w momencie kiedy Niemcy stali się rasowo uświadomieni, to obrócili się z wściekłością przeciwko żydokomunie. Oni wiedzą, że to samo może się w tym wieku powtórzyć! Z tego powodu cała komunistyczna i żydowska propaganda jest skierowana na to aby zniszczyć każdy przejaw świadomości rasowej wśród białej większości.

To jest cel, który czerwoni żydowscy propagandziści starają się osiągnąć swoimi propagandowymi filmami i „akcjami tolerancji”.

Hollywood jest krainą spełniania marzeń. Przemysł filmowy może wziąć ospowatą, bez **biustu Żydówkę z polskiego getta i zrobić z niej wspaniałą podziwianą** dziewczynę, której będą zazdrościć miliony ludzi. Oni wyprostują jej nos, wysuną zęby, rozjaśnią włosy, poprawią cerę kremami i kosmetykami, wymalują nowe wargi, stworzą jej nowy biust, wypchają biodra i wyregulują mikrofony aby nadać jej głosowi przyjemne brzmienie. Kampania reklamowa za milion dolarów zrobi resztę. Często ta metoda **jest stosowana aby stworzyć Żydówkę — gwiazdę filmową**. Poniżej jest niepełna lista

Danny Kaye, polski Żyd

gwiazdorów żydowskich (gwiazdka przy nazwisku wskazuje powiązania komunistyczne):

...Eddie Cantor *, Birmie Barnes (Gittel), Joan Blondell, Charlie Chaplin * (Thonstein), Tony Curtis (Schwartz), Betty Davis *, Marlene Dietrich, Melvyn Douglas * (Hesselberg), Deanna Durbin, John Garfield * (Garfinkle), Frankie Laine, Hedy Lamar (Keisler), Paulette Goddard *, Douglas Fairbanks * (Ullman), Judy Garland (Gumm), Judy Holiday * (Tuvim), Paul Muni (Weisenfreund), Danny Kaye * (Kaminsky), Larry Parks *, Groucho Marx *, Martha Raye, Edward G. Robinson * (Goldenberg), Kennan, Wynn * (Leopold), Ed Wynn, Farley Granger, Sylvia Sidney * (Koskow), Robert Merrill, The Ritz Brothers, The Andrew Sisters, Henry Morgan *, Bobby Breen, Benny Baker (Zifkin), Jack Benny (Kubelsky), Mary Livingston (Marks), George Bums (Birnbaum), Gracie Allen, Theda Bari (Goodman), I Edward Bromberg *

(Bromberger), Kitty Carlisle, Sue Carol (Lederer), Ricardo Cortez, Milton Berle, Sally Eilers, Mary Ellis, Al Jolson (dics), Bert Lahr, Francis Lederer, Lew Lehr, Jerry Lewis, Peter Lorre, Alice MacMahon, Parkyakarkas (Harry Einstein), Luise Ranier, Gregory Ratoff, Victor Borge, Pinkey Lee, Adolph Menjou, Mischa Auer, Sammy Kaye, Stella Adler, Morrie Amsterdam, Albert Basserman, Polly Bergen, Elizabeth Bergner, Morris Camovsky, Mary Ellis, Sydney Fox, Sam Jaffe, Sam Levine, Noel Madison, Carmel Meyer, Maurice Mosovitch, Florence Reed, Joseph Schildkraut, Sid Sivers, George Stone, Conrad Veidt, Lous Wolheim.

Hollywood dosłownie roi się od wschodnioeuropejskich Żydów z wysoko płatnymi pensjami w przemyśle filmowym. Oto lista różnych wysoko opłacanych Żydów w Hollywood (gwiazdka przy nazwisku wskazuje na powiązania komunistyczne):

Milton Sperling *, Irving Pichel *, Vincente Minnelli *, Anatole Litvak *, Benjamin Kahane, Dashiell Hammet *, Wm. Gropper *, Lewis Browne, Larry Adler *, Harry Akst, Carlton Alsup, Leonard Bernstein, Herman Bing, David Diamond, Charles Einfeld, Sylvia Fine, H. Freulich, David Garber, Benjamin Glazer, Harry Green, Monroe Greenthal, Bernard Herzbrun, B. F. Holzman, S. G. Holzman, Samuel Kegl, George E. Kann, Sam Katz, Arthur R. Kohn, Jesse Lasky, Michael C. Levee, Sam Levene *, Ray Lissner, Emil Ludwig, Abe Polonsky *, Harold J. Rome *, Jos. Isaac Schitzer, Edward Selzer, Milton Shumlin *, Harry Tobias, Manny Wolf, Jack Yellen.

Następujący dyrektorzy muzyczni są w Hollywood: Nathaniel Finston, Boris **Morros**, Erno Rapee, Max Steiner, Alfred Newman, Hugo Reisenfeld.

Następujący żydowscy muzycy nie są z Hollywood, ale są związani pośrednio z przemysłem filmowym:

Jascha Heifetz, Mische Elman, Fritz Kreisler, Yehudi Menuhin, Nathan Milstein, Joseph Szegeti, Isaac Stern, Artur Schnabel, Oscar Levant, Artur Rubinstein, Vladimir Horowitz, Alexander Brailowsky, Wanda Landowski, Jan Peerce.

KOMUNIZM PRZECIWKO SYJONIZMOWI

Ten problem będzie skrótowo omówiony. Powstaje pytanie czy wszyscy Żydzi są komunistami? Odpowiedź jest negatywna. Po roku 1880 komunizm i „syjonizm upowszechniły się wśród Żydów zamieszkałych wewnątrz terytoriów ograniczonych”. Kiedy bolszewicy opanowali w 1917 roku Rosję narzucili swój sposób myślenia całej żydowskiej ludności. Tak jak Żydzi, bolszewicy doszli do przekonania, że trzeba zachować żydowski nacjonalizm, ale skierować go w stronę komunizmu. Komuniści uważali syjonizm za niepraktyczny i związany z brytyjskim imperializmem oraz niemożliwy do

zrealizowania. Syjoniści rekrutujący się z bardziej religijnych i ortodoksyjnych Żydów, uparcie występowali przeciwko tej opinii. W rezultacie partia komunistyczna stworzyła specjalną sekcję do rozwiązania problemu syjonizmu. Osiągnęli tylko częściowy sukces poprzez pozyskanie dzieci syjonistów wskutek zakazu nauczania syjonizmu poniżej dwudziestego roku życia. Zanim pochopnie nazwie to się „antysemityzmem” trzeba pamiętać, że to były warunki jednej grupy Żydów stawiane drugiej grupie Żydów. Chrześcijanie nie byli w taki uprzywilejowany sposób traktowani.

Ta walka między komunistami i syjonistami przetrwała do dzisiaj. Kiedy utworzono państwo Izrael dziesiątki tysięcy syjonistów uzyskało pozwolenie na emigrację z Rosji i krajów satelitarnych do Palestyny. Trwa to do dziś... Należy zwrócić uwagę, że nie-Żydom NIGDY nie pozwolono na emigrację. Władze komunistyczne utrudniały dawanie pozwolenia młodym Żydom na wyjazd i w wielu wypadkach odrzucały podanie o emigrację. Tak, że walka trwa... Czytelnik powinien pamiętać, że to jest walka między Żydami. Czy to są komuniści czy syjoniści oni zachowują swoją żydowskość i zjednoczeni występują przeciwko nie-Żydom. I mimo, że idą innymi drogami, zarówno komunizm jak i syjonizm mają ten sam cel — panowanie nad światem. Jedni i drudzy działają i czekają na dzień kiedy „wybrana rasa” odziedziczy ziemię...

SPIS TREŚCI

MIT O PRZEŚLADOWANIU	3	Rok 1908	39
ŻYDZI W EUROPIE.....	4	Trojka	39
Nawet monety były żydowskie.....	4	Styczniowe Plenum	39
Wygnanie	6	Revolucja 1917 roku	40
Wyzyskiwacze.....	6	RADA PIOTROGRODZKA	41
Anglia	7	Pod kontrolą motłochu	41
Francja.....	8	Rząd Tymczasowy	42
POWRÓT NA WSCHÓD	8	Wybór Zgromadzenia Ustawodawczego	45
Wypędzenia	8	Wszechrosyjski Zjazd Rad.....	46
Oparcie w Polsce.....	9	Powrót Lenina	46
RENESANS.....	9	Szósty Zjazd Partii	48
Kiedy Żydzi odeszli	9	TROCKI U WŁADZY	52
Getto.....	9	Wojskowy Komitet Rewolucyjny	52
Chazarowie	12	Revolucja.....	54
Zguba Polski	13	ZGROMADZENIE USTAWODAWCZE	54
Rosja.....	14	Komisarz Wojenny.....	55
Ograniczone terytoria.....	14	Zamordowanie rodziny carskiej	56
Kahał.....	16	CZERWONY TERROR	57
Mikołaj I	17	Trzecia Międzynarodówka.....	57
Nowy kurs polityczny	18	Revolucja Róży Luksemburg	58
BOJÓWKI TERRORYSTYCZNE	20	BELA KUN.....	59
Sześć morderstw	20	Triumwirat	60
KRWAWA NIEDZIELA	21	Osłabienie pozycji Trockiego	61
Ojciec Gapon.....	22	Dojście Stalina do władzy	61
Revolucja 1905 roku	22	Przeszłość Stalina	62
RADA PETERSBURSKA.....	22	Swietłana Stalin poślubia Kaganowicza	64
Trocki u władzy	22	KAGANOWICZ.....	64
Parwus.....	23	DYKTATORZY ZA ŻELAZNĄ KURTYNĄ	66
Po roku 1905.....	23	ŻYDZI W AMERYCE	68
PIERWSZA WOJNA ŚWIATOWA	25	Okres hiszpański	68
Przesiedlenia.....	27	Okres niemiecki	68
REWOLUCJA 1917 ROKU	27	Okres rosyjsko-polski	69
HISTORIA BOLSZEVIKÓW.....	32	Nowy Izrael żydowska stolica świata	69
Lenin.....	32	Amerykańska Partia Komunistyczna	70
„Iskra”	34	PROCESY O SZPIEGOSTWO I ZDRADĘ	70
Zjazd Zjednoczeniowy.....	34	Afera szpiegowska Amerasia	70
Revolucja 1905 roku	36	Afera Algera Hissa	72
Zjazd w Londynie.....	37	Afera szpiegowska Judith Coplin	72
		Afera Gerharta Eislera	73
		Afera dziesiątki z Hollywood	73
		Amerykańskie biuro polityczne	75
		Siatka szpiegowska Fuchs-Gold	76
		Afera szpiegowska Rosenbergow	78
		Kulisy zdrady tajemnic atomowych	79

Naukowiec „X”	80
Kanadyjska siatka szpiegowska	81
Zastępcze biuro polityczne	81
ZDEMASKOWANIE	83
TRÓJKA GOJÓW	85
Vanderbilt Field	85
Whittaker Chambers	86
Elizabeth Bentley	86
KOMUNIZM W HOLLYWOOD	87
Łatwy cel	87
Żydzi właścicielami przemysłu filmowego	87
Wielka trojka	89
„Dolina koszerna”	89
Propaganda w filmach	90
KOMUNIZM PRZECIWKO SYJONIZMOWI	92

Nakładem wydawnictwa „NORTOM” ukazały się:

Kazimierz Wybranowski (Roman Dmowski) — *Dziedzictwo*
 Roman Dmowski — *Kościół, Naród i Państwo*
 Władysław Bełza — *Katechizm polskiego dziecka (Kto ty jesteś? Polak mały)*
 Dana Maria Kamińska — *Moja wojenna tułaczka*
 Antoni Lenkiewicz — *Kazimierz Pułaski - Bohaterstwo - Zaborczość*
Moskwy - Zdrada Narodowa
 Klara Dąbrowska — *W pogrudniowym ładzie*
 Edward Prus — *Operacja „Wisła”*
 Roman Dmowski — *Myśli nowoczesnego Polaka*
 Edward Prus — *UPA — Armia powstańcza czy kurenie rizinów?*
 Edward Prus — *Holocaust po banderowsku — Czy Żydzi byli w UPA?*
 Romuald Wernik — *Białe noce i czarne dni*
 Maciej Giertych — *Nie przemogą! Antykościół, antypolonizm, masoneria*
 Edward Prus — *Legenda kresów. Szare Szeregi w walce z UPA*
 Maciej Giertych — *Dmowski czy Piłsudski?*
 Adolf Bocheński, Aleksander Bocheński — *Tendencje samobójcze narodu*
polskiego
 Jędrzej Giertych — *Polski Obóz Narodowy*
 Edward Prus — *Atamania UPA. Tragedia kresów*
 Stanisław Bełza — *Być albo nie być? Mój głos w sprawie żydowskiej*
 Artur Gruszecki — *Bujne chwasty*
 Andrzej Sołdrowski — *Spisani na straty*